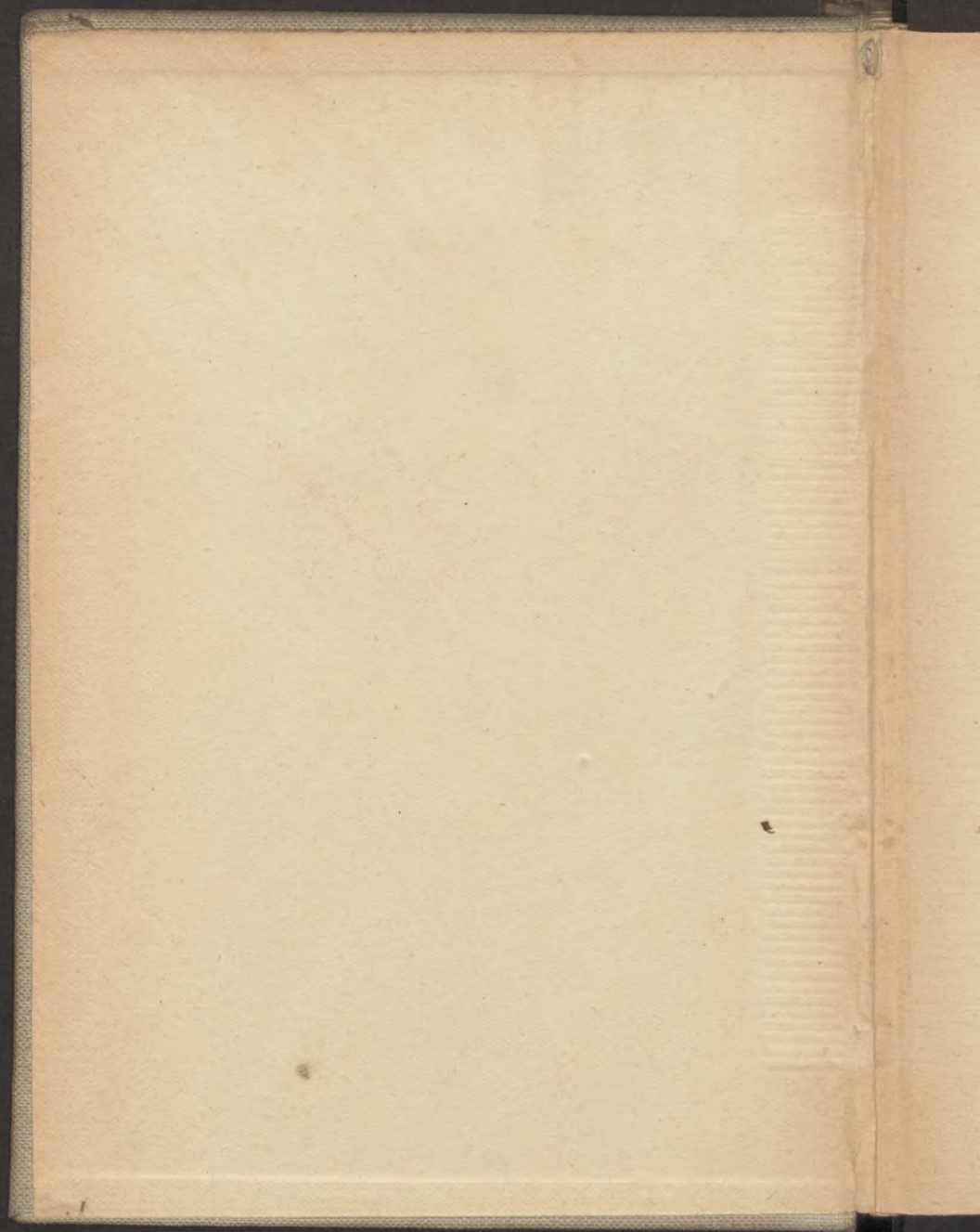

M
12.435
g
.....

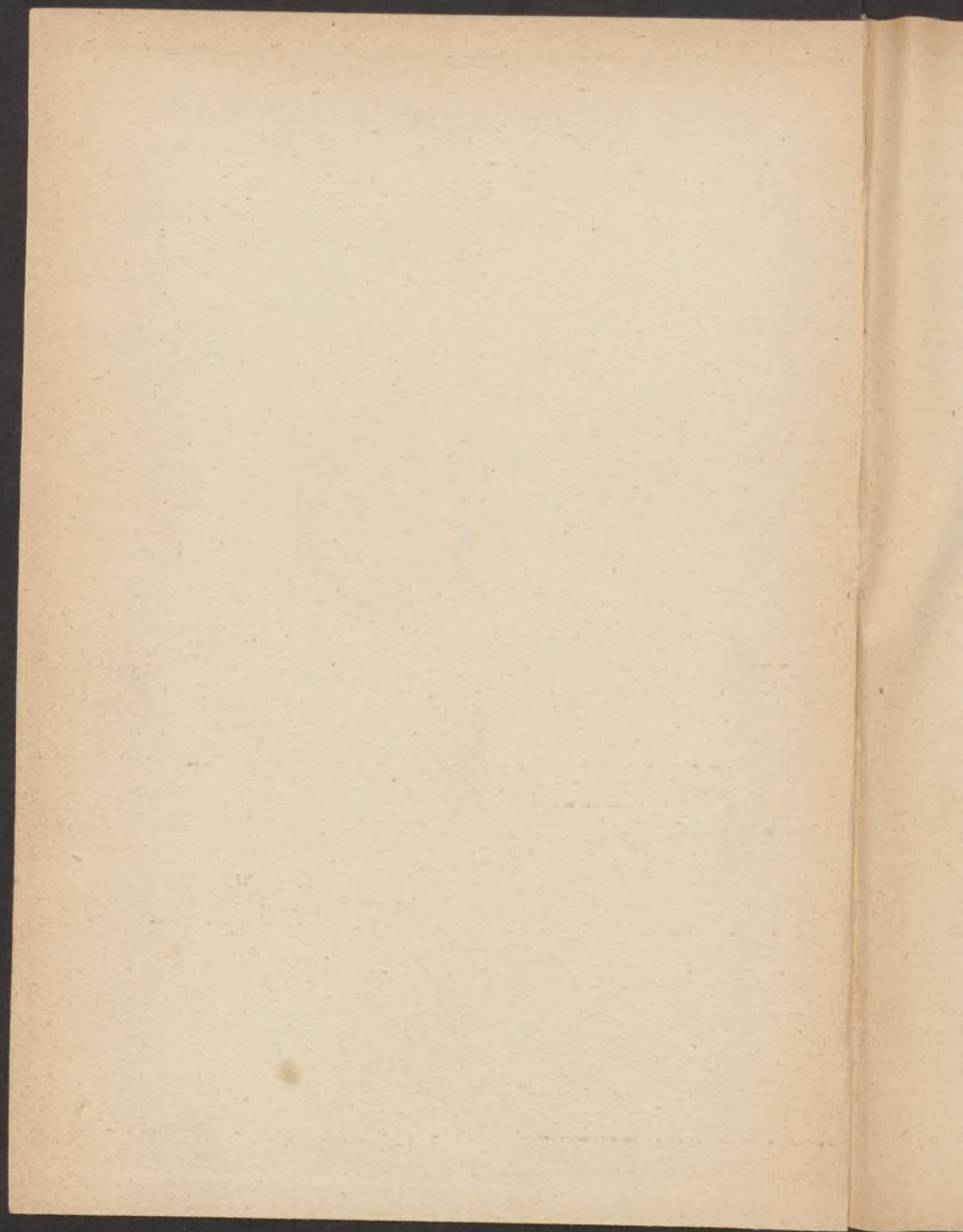
527K

ÚJ IDŐK KÖNYVTÁRA

h. v.

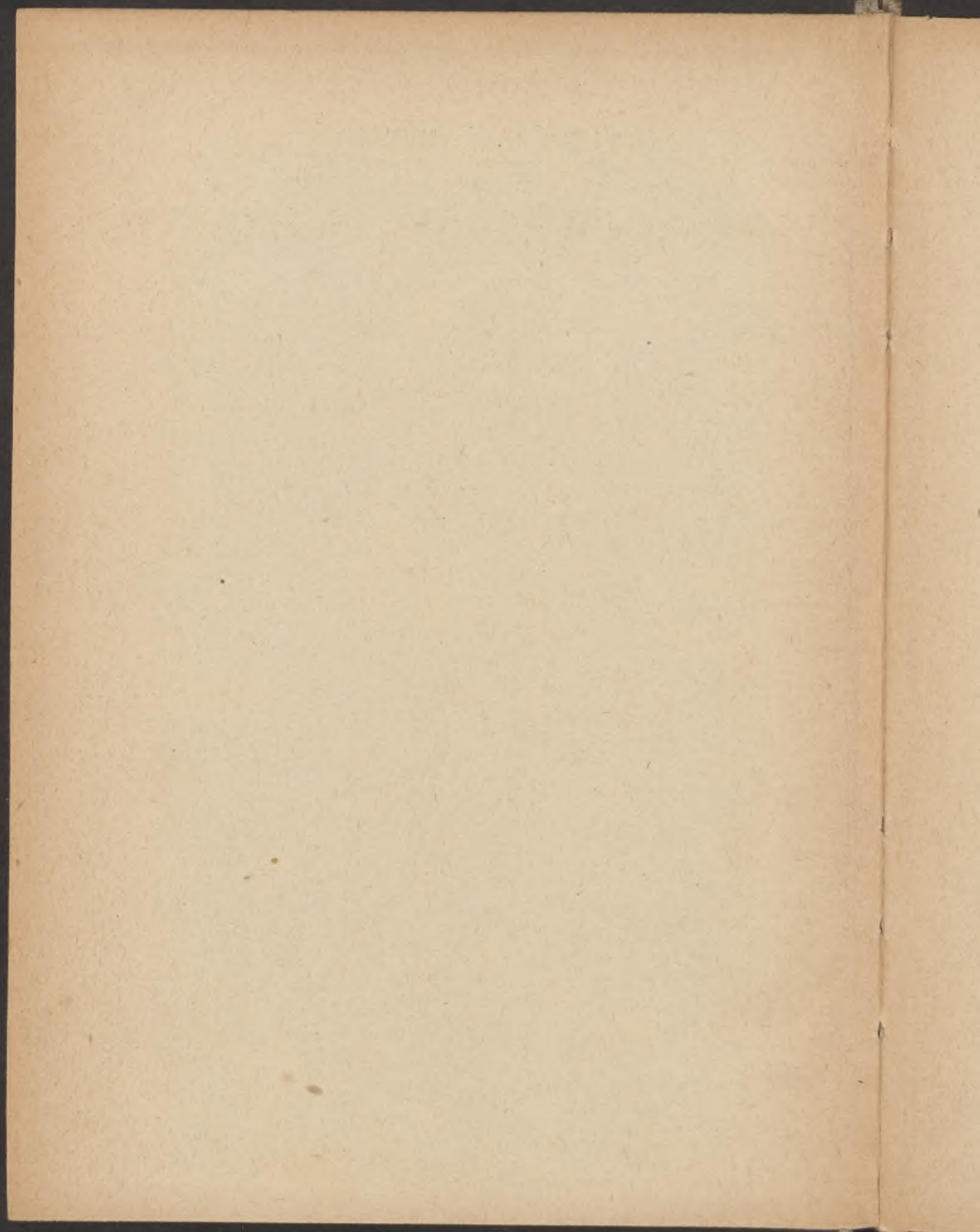

ÚJ IDŐK KÖNYVTÁRA

GOSZTONVI ÁDÁM: KÜLÖNÖS ESET

TV 14
GOSZTONYI ÁDÁM

KÜLÖNÖS ESET

REGÉNY

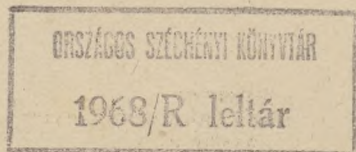
Kohn Ermentin
Léonora

BUDAPEST,
SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET RT.
KIADASA

Fenntartunk minden jogot a fordítás, színpadra alkalmazás
és filmesítés jogát is.

Copyright by Singer és Wolfner Rt., Budapest, 1938.

M 12. 435 / 9

Budapesti Hirlap nyomdája. — Felelős: Nedeczky László.

I.

Urbanek, a házfelügyelő, kiment a kapu elé. Végignézett a Tobozi-utcán, némán, komolyan, mint aki szemlét tart. Pillantásában olyan öntudat csilámlott, mint a rendőrökében, akik érzik, hogy a társadalmi rendet képviselik.

Urbanek ugyan nem volt hatósági közeg, de mégis az az érzés dagasztotta az öntudatát, hogy a polgári rend egyik őre, akinek előjogai vannak embertársai fölött. Legalább is azok fölött, akik a Tobozi-utca 13. számú házban laknak, ahol ő vigyáz a csend, az erkölcs, a szokásjogok, a polgári életet megnyomorító szabályok, rendeletek és törvények tiszteletbentartására.

Egy másik körülmény is hozzájárult ahhoz, hogy Urbanek fontos személynek érezze magát a Tobozi-utcában. A 13. számú ház, melynek mindennapi életét ő kormányozta, alig egy-két éve épült s így a legszebb bérház volt a kis budai utcában. Modern, úgynevezett „apartment” ház, lifttel, hideg és meleg vízzel, két szoba-hallos, összkomfortos lakásokkal, falba épített szekrénnel és teakonyhával. Pesten is feltűnt volna ez a ház modernségével, hát

még Budán, a Tobozi-utcában, mely igénytelen mellékutcaként húzódott vissza a Fő-utca lármájától.

A sarkon túl, a Duna felé, zajlott az élet. De a villamos-csöngetés elhalkult, mire idáig ért, mintha az is tiszteletben tartaná a Tobozi-utca szabályos, hűvös csendjét.

Urbanek végigjártatta a szemét az utcán, elnézett a sarki fűszeresig, aztán, mint aki meg van elégedve a szemlével, befelé indult a házba. A hallban, melynek falait halványsárga üveglapok borították, Polka, a vice, került eléje.

Polka proletár volt. Ez lesírt róla. Gyér, sárga, őszbevegyülő bajuszszálak csufították el felső ajkát, vizes, szürke szemei az alkohol és a munkában eltöltött évek lélekromboló hatását mutatták. Ingujiban volt, gyűrött, szürkés ingben, mely valamikor világosabb lehetett, de az idő megsötétítette, ellentétben Polka arcával, mely az évek során egyre fehérebb lett.

Polka özvegyember volt. Kétszer nősült, mind a kétszer háztartási alkalmazottat vett el, akik, szegények megunták, hogy másnak dolgozzanak, önállósítani akarták magukat, a saját háztartásukat vezetni. Ez azonban nehezebbnek bizonyult a sötétes viceházmesteri lakásban. Valahogy nem volt egészséges Polka mellett élni és a feleségek elszöktek tőle, elhaláloztak mellőle. Mindez azonban nem jelentett nagy változást Polka életében. Sorsának nagy állomásait különböző utcák és kerületek jelezték, ahol vicéskedett. A Gólya-utcában kezdte, a Ferencvárosban, tizenöt évvel ezelőtt. Öt év múlva a Józsefvárosba került, aztán nyomult tovább a hetedik kerületbe, úgy, hogy tavaly már eljutott a Csáky-utcába.

Most pedig itt volt vice, Budán, a Tobozi-utcai finom „apartment”-házban. Ez úgyszólván karriernek számított Polka életében. Megjelenésének külvárosi voltát, életfelfogásának és modorának csiszolatlanságait azonban nem tudta levetkőzni ebben az új környezetben sem.

Ahogy ott állt szakadt ingében a tetővilágításos, csillogó hallban, a lakók kromium-keretbe foglalt névjegyzéke mellett gyámoltalanul, pusztá megjelenésével is rögtön elrontotta a lépcsőház egész előkelő hatását.

Urbanek rosszat sejtve és szinte előre bosszankodva kérdezte.

— Na, mi az Polka? Mi az már megint?

— Kérem, házmes...

Polka elharapta a szót Urbanek feddő tekintete előtt. Majdnem kimondta megint, hogy „házmaster”, holott nem volt többé a Gólya-utcai munkásházban, itt vicéskedett most a Tobozi-utcában, ahol Urbanek nem egyszer figyelmeztette, hogy neki „házfelügyelő úr” címzés jár.

— Kérem, házfelügyelő úr, a mosókonyhában folyik a víz.

Urbanek arca elsötétedett.

— Mi történt? Biztos megint macerálta a csapot és elrontotta.

— Dehogyanis kérem — hebegte a vice —, hozzá se nyultam. Csak próbáltam elzárni. De nem lehetett... Talán csőrepedés történt...

Összevissza beszélt, mentegetődzött, de ezt Urbanek már nem hallgatta. Ment a lakása felé, melynek üvegajtaja a hallba nyílt. Az első szobában, melyet portásfülkének is lehetett volna nevezni, csak egy dívány volt, két szék, meg egy íróasztal

telefonnal. Urbanek büszkén irodának nevezte ezt a helyiséget, ahol az ujságot szokta olvasni, miközben — az üvegablakon keresztül — megfigyelhette, hogy kik jönnek-mennek a hallban.

Az irodán keresztül lehetett bejutni a házfelügyelői lakás többi szobáiba. Urbanek becsukta a hátsó ajtót, ami a konyhába vezetett, ahonnan kis káposztaszag áramlott be. Arcát megcsapta az illat, orrcimpái kitágultak, a szeme megcsillant és eszébe jutott, hogy felesége káposztás kockát készít vacsorára. Persze, hiszen ezt rendelte, délben veszekeedett az asszonnyal, hogy káposztástészta akar enni. Urbanekné engedelmes, sovány kis asszonyka volt, aki tisztelte az ura tekintélyét és alázatosan teljesítette minden parancsát. Már délután ötkor neki állt szegény vacsorát készíteni. Vékony alakja idelátsozott, amint a kályha körül forgolódott és fakanállal kevergette a lábast.

Urbanek azonban betette az ajtót, elvágta a kellemes káposztaszagot, ami csiklandozta az orrát, elkülönítette magát a családi élettől, mert most hivatalos dolga volt.

Bosszankodott. Az ördögbe is, folyton baj van! Mindig elromlik valami. Hol a vízszolgáltatás, hol a központi fűtés. Összel, mikor először került a sor arra, hogy a központi fűtés meleggel árássza el a lakásokat, mindjárt baja lett a kazánnak. Talán éppen azért, mert olyan nagyon modern. Nem kell rárakni sem a kazánra, mert önműködő készülék viszi be a szenet. Ezt az önműködő készüléket, mely egyenletes tempóban eteti a kazánt, villany hajtja. Csak vigyázni kell rá, hogy a rostély el ne duguljon, le kell kaparni róla a salakot, ami Polka dolga. Dehát Polka nem végzi ezt a dolgot sem rendesen,

nem tudja felfogni, hogy milyen fontos a rostély letisztogatása, s hogy milyen komplikációkat idézhet elő a kazánvetető gép szerkezetében az ilyen hanyagság.

— Nincs elég intelligenciája magának, Polka — fedte ilyenkor Urbanek a vicét, jóakarátú magyarázattal keverve a szigorú szavakat, de azért vigyázva, hogy saját tekintélyét ne csökkentse. Éppen ezért ritkán mulasztotta el ilyenkor megemlíteni, hogy ő úriember, technológiát végzett és megtudná a szerkezetet javítani, dehát nem végezhet el mindent saját maga.

Urbanek gyakran hangoztatta technológiai végzettségét, de hogy mennyi volt benne az igazság, azt nem lehetett megállapítani, mert sajátkezüleg soha nem javított meg semmit. Az Istennek se vett volna soha szerszámot a kezébe. Amint elromlott valami, rögtön munkásokat, gépészt, szerelőt kellett hozatni. Nehéz lett volna megállapítani, hogy közönséges lustaság volt-e ez nála, vagy csak a tekintélyét védelmezte ezzel? Senki sem tudta, hogy juthatott Urbanek ehhez a házfelügyelői álláshoz? Protekció útján kapta-e, vagy pénzért vette az állást? Annyi bizonyos, hogy úgy viselkedett, mint aki biztos a dolgában. Legalább is a lakók és a vice előtt mindig így mutatkozott, mint most, ahogy a telefonhoz lépett, öntudatosan, kissé mérgesen, félig elégett szivarral a szájában, amelynek végét szenvtelenül rágta.

Vastag orra volt, amely szerényen vörösödésnek indult és húsos arca, melyben apró szemek csillogtak a duzzadt szemhéjak között. Most kivette a szivart a szájából és mielőtt a telefont tárcsázni kezdte, odafordult Polkához.

— Meddig ér a víz a mosókonyhában?

— Bokáig, kérem — nyögte alázatosan a vice.

Urbanek valami káromkodásfélét morzszolt el fogai között, mialatt feltárcsázott egy számot, amit az íróasztal fölött lógó kalendáriumról olvasott le.

Müllert hívta, a szerelőt, ugyanazt a Müllert, aki három héttel ezelőtt javította utoljára a mosókonyhában a vízvezetékét. Rosszul csinálta a dolgát a csirkefogó. Ezekben a munkásokban nem lehet megbízni, csak ha ott áll mellettük az ember.

Urbaneknek, mialatt a telefon berregését hallgatta a kagylóban, eszébe jutott, hogy a szerelő, mikor legutóbb dolgozott a házban, valami ürüggyel felment a harmadik emeletre és nem jött le onnan egy óra hosszat. Persze, a harmadik emeleten szolgál Ágnes a Rozenblattéknál. Ágnesnek szőke haja van, amit állandóan hullámosan visel, ki tudja, talán tartós hullámra költötte havi fizetésének felét. Azt nem lehet tagadni, hogy szép és mindig takarosan van öltözve, de bosszantó, hogy úgy kényeskedik, mintha úrinő volna. Ágnes nem szeret a cselédek és egyéb alkalmazottak számára szolgáló hátsó lépcsőn járni és többször rá kellett már kiabálni, hogy ne használja a fölépcsőt.

Nem lehet tudni, hogy Müllerrel, a szerelővel, itt ismerkedett-e meg a házban, vagy valahol a Ligetben kezdődött a barátságuk? Annyi bizonyos, hogy azóta gyakran elromlik a házban a vízvezeték és a javítás hosszú ideig tart, mert a szerelő közben, amint csak teheti, felszökik a harmadik emeletre.

— Hát most nem fog felszökni — morogta félhangosan Urbanek.

Letette a kagylót, mert a telefon vadul kezdett

zugni, jelezve, hogy a hívott szám mással beszél. Urbanek várt pár percig, mialatt szigorúan elhatározta magában, hogy a kapu alatt fogja várni a szerelőt. És amint megérkezik, azonnal viszi le a mosókonyhába, mert a szerelő képes arra, hogy felmegy Ágneshez, mielőtt munkához fogna s közben a mosókonyha tele lesz vízzel...

Ujra felvette a kagylót.

— Halló, halló!

Végre megkapta az összeköttetést.

— Müller, maga az? Mit csinált maga a multkor a vízvezetékkel a mosókonyhában?... Persze, hogy baj van vele. Mit gondol, máskülönben miért hívnám? Jőjjön azonnal!

Dühösen lecsapta a kagylót, aztán odafordult Polkához.

— Maga pedig mit áll itt?

— Mit csináljak, kérem?

— Puccolja le addig a kazán rostélyát.

— De nincs mivel — siránkozott a vice —, ha volna valami szerszámom, amivel lekaparhatnám...

— Ejnye, hát kerítsen magának. Vagy kaparja le a körmével. Mit bánom én. Csak tiszta legyen, mert különben az is elromlik. Na menjen, menjen a dolgára, Polka!

A vice alázatosan kiódalgott az irodából.

— Kerítsek neki, szerszámot! — nézett utána Urbanek szigorúan és méltatlankodva —, hát mindennel én törődjek!?...

Fogai közé szorította a közben elaludt fél szivart és óvatosan rágyújtott. A füst keskeny szalagként indult el a szivar végéről és lassan kigyózott a menyezet felé. Kicsit keserű volt a szivar, de Urbanek nem bánta. Második rágyújtásra így is jó. Most

az a fontos, hogy elcsipje Müllert, a szerelőt, mielőtt az felszökkenne Ágneshez.

Kiment a kapu elé és szétnézett. Kis szél jött a Várhegy felől; a közelgő tél lehelletét hozta magával.

— Holnapra erősebben kell fűteni — gondolta Urbanek — megint baj lesz a kazánnal, ha Polka nem tisztítja le rendesen a rostélyt. És az a szerelő sem jön...

Az utca néptelen volt. Csak egy hölgy jött lassan, a sarok felől, a másik oldalon. Divatos, egyszerű kosztüm simult finoman a természetére. Kecses járása és kis, fátyolos kalapja messziről elárulták, hogy úrinő.

Amint közelebb jött, látni lehetett, hogy még fiatal, talán harminc éves sem lehet, hullámos, sötétszőke haja van és szép arcéle. A bőre gondosan ápolts és a körmei kárminpirosra vannak lakkozva.

A hölgy megállt az utca másik oldalán és tétován körülnézett. Szeme megakadt az új, modern apartment-házon.

— Ez lakást keres — gondolta magában Urbanek.

Valóban, a hölgy átjött a másik oldalról s a kapu felé tartott, mintha magnetikusan vonzaná a kapun lógó tábla. Ez a tábla kromium-keretben csillogott, új volt és tiszta, mint minden a Tobozi-utca 13. számú házban. Nem kézírásos, hanem elegánsan nyomtatott betűk hirdették, hogy egy lakás még kapható a házban.

„Két szoba-hallos apartment, minden komforttal, gőzfűtéssel, hideg és meleg vízzel kiadó november elsejére.”

A hölgy mégegyszer elolvasta, aztán befelé indult a házba.

Urbanek megállította a hallban.

— A lakást tetszik nézni?

— Igen. Ön a házfelügyelő? Mennyi a házbére annak a két szoba-hallos lakásnak?

— Ezernyolcszáz pengő egy évre. A gőzfűtésért és meleg vízért külön húsz százalék.

A hölgy elgondolkozott. Ugylátszik a házbért próbálta kiszámítani a sok mellékessel, de vagy nem tudta kiszámítani hirtelen, vagy pedig nem is sokallta, mert rövid habozás után azt kérdezte:

— Konyha van?

— Csak teakonyha. De az garszonnak nagyon praktikus.

Urbanek szeretett volna tisztába jönni a hölgy viszonyaival és hirtelen, merészen hozzátette a kérdést:

— Garszonnak tetszik lenni?

Kissé bizalmasan hangzott a kérdés, de Urbanek hangja határozottan csengett. Elvégre neki, mint házfelügyelőnek, joga, sőt kötelessége volt a lakók magánélete felől érdeklődni.

A hölgy nem is lepődött meg.

— Igen — felelte nyugodtan — özvegy vagyok. Csöndes ház ez?

— Arról kezeskedem — jelentette ki Urbanek szilárdan.

A hölgy magyarázni kezdte, mintegy mentegőtődzésképpen, hogy mennyire szereti a csendet s épp ezért jött Budára lakást keresni. Sokáig élt külföldön, Amerikában, ahol épp elege volt a zajból. Mostanáig, hat hónap óta, hotelben lakott, de a hotel-

élet nem nyújtja azt a kényelmet, mint egy jól berendezett saját lakás. Főleg, ha csöndes.

Urbanek újra megnyugtatta, hogy a házban tökéletes csöndet fog találni, mert ő szigorúan felügyel erre. Közben többször szemlélődve végignézte a hölgyet s magában megállapította, hogy választékosan van öltözve, nem látszik szegénynek s valószínűleg rendesen fogja tudni fizetni a házbért. Valami mégis nyugtalanította. A hölgy egész megjelenésén, modorán látszott, hogy külföldről jött, Amerikából, ami megérezett kissé a kiejtésén is. Viszont megnyugtató volt az, hogy nem alkudott.

A hölgy most körülnézett a hallban, ami úgy látszik, megnyerte a tetszését. Odafordult az emberhez.

— Szeretném a lakást látni.

— Kérem.

Urbanek bement a fülkéjébe, leakasztott egy kulcsot a szögről és visszatért vele.

— Hanyadik emelet? — kérdezte a nő.

— Második emelet 13.

A hölgy meglepetve, szinte megütődve nézett rá.

— Furcsa — mondta kissé erőltetett mosollyal — a házszám is tizenhárom, az ajtószám is tizenhárom.

— Hát aztán! Remélem, nem tetszik babonásnak lenni?

— Én nem. De általában az emberek...

Picit eltűnődve nézett a lépcső karfája felé.

— Nem gondolja, hogy talán ezért nem tudták eddig kiadni? Éppen ezt az egy lakást az egész házban... Lássa, Amerikában gondolnak ilyesmire is a házepítők. A nagy hotelekben, apartment-házakban, felhőkarcolókban nincs se tizenharmadik eme-

let, se tizenhármasszoba. Egyszerűen kihagyják. A tizenkettedik után következik a tizennegyedik...

— Igazán? — csodálkozott el Urbanek.

De aztán rögtön visszanyerte a lélekjelenlétét és szigorúan hozzátette:

— Sajnálom, mi itt nem változtathatunk semmit.

A házgondnokra gondolt, az ügyvédre, aki a háztulajdonos-részcéltársaságot képviselte s havonként egyszer megjelent a házban. Urbanek elképzelte, hogy az ügyvéd milyen furcsán nézne rá a csiptetője mögül, ha ilyen bolondsággal állna neki elő. Ezért beszélt többszámban...

— Hiszen nem azért mondtam... — mentegetődzött a hölgy — fontos csak az, hogy megfelelő legyen a lakás. Nézzük meg.

— Tessék — felelte Urbanek és átnyújtotta a lapos, kis kulcsot. — Második emelet, balra a lépcsőháztól.

A hölgy kissé meglepődött megint.

— Ön nem jön föl velem?

— Nekem dolgom van itt lent. A szerelőt várom.

— Hát jó... nyugodott bele a nő és a lift felé indult.

— A lift el van romolva kérem — szólt utána Urbanek.

A hölgy visszaneézett, kelletlenül megindult a lépcső felé, aztán megállt.

— Alacsonyok az emeletek — bízta Urbanek — nem olyan nagy dolog a második emeletre felmenni.

— Amerikában az első emeletre se megy gyalog senki.

— Nem? Nahát!

Urbanek nem felelt többet, csak morgott magában valamit. De ezt már a hölgy nem hallotta, mert megindult felfelé a lépcsőn. Urbanek bosszusan nézett utána.

Nem tetszett neki, hogy a hölgy olyan kényes. Dehát mind ilyenek. Mindegyik így kezdi. Aztán megváltoznak, amikor lakó lesz belőlük. Lassan beletörődnek, hogy nem lehet minden kívánságukat teljesíteni. Hiszen maga az Uristen se tudná kielégíteni őket! Jól is nézne ki egy házfelügyelő, ha minden kis panaszt a szívére venne és minden csekélység miatt izgatná magát! Ott van például Rozenblattné a harmadik emeleten, az a legizgágább. Folyton okvetetlenkedett, hogy a gőz nem ér fel hozzá, a nyomás nem viszi fel a harmadik emeletre s hogy a lakásában nincs huszonkét fok meleg, csak húsz. Addig kellemetlenkedett, amíg Urbanek kénytelen volt neki megmondani a véleményét. Mi az a két fok különbség? Erdemes azért annyit kiabálni!? Lám, Dr. Hartmannal, az orvossal, aki az első emeleten lakik, nincs soha semmi baj. Nála rendszeren működik a fűtés, néha huszonhárom fokot is mutat a hőmérő, de a doktor nem panaszkodik mindjárt, hogy túl meleg van a rendelőjében. Ellenkezőleg! Bőkezűen adja a kapupénzt, nem sajnál pár fillért s általában meglátszik rajta, hogy finom, korrekt úriember...

Urbanek eltűnődött ezeken a dolgokon kissé. Aztán megint eszébe jutott Müller, a szerelő. A mindenségét, gondolta, már jöhetne!

Lassan a kapu felé indult, hogy kinézzen az utcára, de valami hirtelen megállította. Egy női sikoly. Az emeletek felől hallatszott valahonnan,

belehasított a lépcsőház csendjébe, megdöbrentően, idegbántóan és reszketőn fejeződött be, mint mikor az elhajított kés vibrálva áll meg a fában az áldozat füle mellett.

Urbanek rosszalóan rándította össze a szemöldökét és megütődve bámult felfelé a lépcsőházba. De nem látott semmit. A sikoly nem ismétlődött meg és újra csend lett, amit csak tétován kopogó lépések törtek meg. A lépések egyre hangosabbak lettek, ahogy a lakásnéző hölgy finom, magassarkú cipőjében lefelé jött a lépcsőn.

De hogyan jött! Olyan bizonytalanul rakta maga elé a lábait, mintha attól félne, hogy összeroskadnak alatta. Inkább csak vánszorgott, egyik kezével a lépcső karfájába kapaszkodva, míg másik fehér kezét, melyen halványzöld, aquamarin köves gyűrű csillogott, ziháló mellére szorította, hogy vadul lüktető szíve harangozását csitítsa! Sápadt arcáról és a szemében remegő ijedtségről könnyen le lehetett olvasni, hogy ő volt az, aki az imént sikoltott. Szíromszerűen finom szájszélei még reszkettek, mikor leért a lépcső aljára...

— Mi az kérem? — nézett rá Urbanek hideg, szinte ellenséges pillantással, mintha szemrehányóan azt lövelte volna feléje: „Tessék! Csöndet akar és ő maga mindjárt ilyen lármát csinál a házban.”

A hölgy azonban sokkal izgatottabb volt, sem hogy ezt a rosszaló pillantást figyelemre méltatta volna. Felindultan, az izgalomtól elcsukló hangon lihegte:

— Kérem... menjen fel!... Menjen fel a lakásba!...

— Miért?

— Mert megöltek egy embert!... Ott egy halott van!

Urbanek összerándult kicsit. Megőrizte a nyugalmát, de látszott, hogy ez nem sikerült neki minden megerőltetés nélkül. Kissé rekedtebb lett a hangja, de azért aránylag nyugodtan kérdezte:

— Hol?

— Ott... a lakásban...

És hogy Urbanek még mindig nem mozdult, ideges türelmetlenséggel fakadt ki.

— Oh, Istenem, hát nem érti, mit mondok? Gyilkosság történt... a szemem előtt játszódtott le... abban a pillanatban, amint benyitottam a lakásba. A rekamién ültek mind a ketten. Egy férfi és egy nő. Veszekedtek. A nő szenvedélyesen kiabált... Aztán hirtelen hátranyult és a rekamié mögött álló asztalkáról felkapott egy furcsa alakú tört és teljes erővel beleszúrta a férfi nyakába... Borzasztó volt. A vér felfröccsent és a férfi rögtön lefordult a rekamiéről a földre. Most is ott fekszik...

— Hol fekszik — kérdezte furcsán, különös pillantással Urbanek — hol fekszik kérem a halott?

— Már mondtam... mit kérdezi? — rebegte türelmetlenül a hölgy. — A rekamié előtt, a szőnyegen!... A nyakából ömlik a vér... Már egész vértócsa van a szőnyegen...

Urbanek végre megmozdult, mintha dermedt kábulatból ébredt volna. Kivette a szájából a szivart és a hangja sötétebb lett egy árnyalattal.

— Ott nincs is szőnyeg — mondta némileg mérgesen — és nincs rekamié sem.

— De láttam...

— Már pedig hiába tetszett látni. Abban a

lakásban nincs más, csak a puszta falak. Az a lakás három hónapja üresen áll.

A nő meghökkenve, zavarodott pillantással bámult rá.

— Hogy mondhat ilyet!

— Hát csak tudom — felelte Urbanek mérgesen, most már nyílt ellenségeskedéssel — hiszen én adtam oda magának a kulcsot!

— Az igaz — mondta a hölgy remegő hangon — de én is tudom, hogy mit beszélek! Menjen fel és nézze meg. Azóta biztos meg is halt az a szerencsétlen. Már akkor is le volt hunyva a szeme és lát-szott az arcán, hogy vége van. Menjen fel kérem...

— Nem mehetek — rázta a fejét Urbanek — én itt a szerelőt várom. Ha nem csipem el és nem viszem le rögtön a mosókonyhába, tele lesz vízzel...

A hölgy magánkívül csapta össze a kezét.

— De az ég szerelmére! Ott fent egy halott van... Értse meg végre... Ne vitatkozzék velem, hanem menjen fel!

Urbanek makacsul rázta a fejét.

— Nekem itt meg kell várnom a szerelőt.

— Akkor rendőrt hívok — kiáltotta a nő szinte sikoltva.

Urbaneket azonban ez sem zökkentette ki sodrából.

— Nagyon helyes. Éppen ezt akartam ajánlani. Tessék csak rendőrt hívni!

A hölgy tétován nézett maga körül, mintha hirtelenében nem tudná, hogy hol keressen rendőrt. Aztán a kapuhoz ment, körülnézett és sietve, szinte futva indult a sarok felé.

Néhány pillanattal később már jött is vissza a rendőrrel.

A rendőr nem tartott lépést az apró, szapora női léptekkel, hanem nyugodt, komoly méltósággal haladt a hölgy mögött. Egyenletes, napsütött arca volt és dús bajusza, melyet olykor gondosan végigsimított.

Amikor befordultak a kapun, a nő újra mesélni kezdte az esetet.

— Ijedtemben rájuk csaptam az ajtót, bezártam és lerántottam a kulcsot.

— Azt helyesen tette — bólintott a rendőr — legalább a tettes nem menekülhet el.

— Aztán lesiettem és szoltam a házfelügyelőnek, hogy jöjjön fel. De nem akart feljönni...

— Hol a házfelügyelő?

A nő csodálkozva és idegesen nézett körül. Nem látta Urbaneket sehol. A hall üres volt.

— Nem tudom, hová tűnhetett — fordult a rendőrhöz — az előbb még itt volt...

Egy pillanatig zavarodott csend támadt.

— Talán bement a lakásába — vélekedett a rendőr. Az üvegajtóhoz lépett és benézett a fürkébe. Az iroda üres volt.

— Mindegy, hogy hol van — törte meg a kínos csendet a hölgy — hiszen nem a házfelügyelő a fontos. Tessék felmenni a lakásba.

A rendőr megrázta a fejét.

— Nem. Előbb beszélni akarok a házfelügyelővel. Ki akarom hallgatni, hogy mi történt?

És vastag ujjával megnyomta a házfelügyelő csengőjét.

De nem Urbanek jött ki a belső szobából, hanem a felesége. A sovány asszonyka kis konyhaszagot hozott magával és a kezében most is ott volt

a fakanál. Nem ijedt meg a rendőr láttán; hozzá volt szokva a hivatalos emberekhez.

— Hol a férje kérem? — kérdezte a rendőr.

Urbanekné halvány arca közönyös maradt.

— Nem tudom. Itt kell, hogy legyen valahol a házban.

— Maga tud valamit az esetről?

— Milyen esetről?

— Azt mondják, valami gyilkosság történt.

Urbanekné arca hirtelen még fehérebb lett az izgalomtól. A kezében reszketni kezdett a fakanál.

— Gyilkosság? Itt, a házban? Hol?

— Ez a hölgy azt mondja, hogy a második emeleten.

— Az ég szerelmére! — nézett az idegen hölgy reszkető türelmetlenséggel a rendőrrre — ne vesztegezzük ezzel az időt. Ki tudja mi történik ezalatt odafent? A gyilkos nő talán megöli önmagát is... Kérem, menjen fel!

— Jó — határozta el magát hirtelen a rendőr — felmegyek! Hol a kulcs?

— A kulcs?

— Ön azt mondta, hogy rájuk zárta az ajtót és lehúzta a kulcsot, nem?

— Igen, de...

Kétségbeesetten kapott a krokodilbőr kezításkához és lázasan kotorászni kezdett benne. Aztán megállt zavarodott arccal és kínosan próbált emlékezni.

— Ide tettem... nem... most már emlékszem... persze... odaadtam a házfelügyelőnek...

A rendőr megállt a lépcső alján.

— Hát akkor mégis csak elő kell keríteni a házfelügyelőt.

Valahonnan csikorgás hallatszott, mint mikor nehéz vasak dörzsölődnek össze. A lépcső alatt volt egy zöldre festett vasajtó, mely az alagsorba szolgált. Ez nyílt most ki és megjelent Urbanek. Kijött a lépcső alól és odalépett a rendőrhöz.

— Jó napot biztos úr — mondta barátságosan, sőt némi bizalmasság is vegyült a hangjába. Jól ismerte a rendőrt, akit gyakran látott a sarkon, még néha beszélgetett is vele.

— Jó napot — felelte vissza a rendőr, de a hangja hideg volt, mintha sose látta volna Urbaneket azelőtt. Azt jelezte ezzel a rendőr, hogy most hivatalos működésben van itt, nincs helye a barátkozásnak. Szigorúan szólt:

— Mi történt?

— Az történt, hogy...

— Adj ide a kulcsot — vágott közbe a hölgy izgatottan —, hogy a rendőr felvehessen.

De Urbanek nem hagyta zavartatni magát.

— Az egy üres lakás, biztos úr. Én adtam oda a kulcsot önagyságának, aki idejött azzal, hogy ki akarja venni. Megmondtam neki előre, hogy nem mehetek fel vele, mert a szerelőt várom itt. Erre önagysága felmegy és visszajön azzal, hogy ott gyilkosság történt és egy férfi fekszik holtan a rekamién...

— Nem a rekamién fekszik — szólt közbe hevesen a hölgy és a hangja újra reszketni kezdett a visszaemlékezéstől —, hanem a rekamié előtt a szőnyegen... egész vértócsában...

— De mondom, hogy ott nincs rekamié, se szőnyeg — emelte fel a hangját Urbanek.

— Az egy üres lakás — visította bele a vitába az ajtóból Urbanek felesége, aki érezte, hogy az ura pártjára kell állni.

— Egyszerre csak egy beszéljen — intette le őket harsányan a rendőr —, máskülönben nem tudom felvenni a tényállást.

— Máli, te nézz a vacsora után! — szólt rá Urbanek szigorúan a feleségére. A sovány asszony mondani akart valamit, látszott rajta, hogy szeretné még hallgatni a dolgot, de aztán leengedte a fakanalet, amivel az előbb hadonászott és szó nélkül, meghunyászkodva visszament a konyhába.

A rendőr elgondolkozva simította végig dús bajuszát és ránézett Urbanekre.

— Mért nem ment fel a hölgygel, ha olyan biztos benne, hogy üres az a lakás?

— Mert a szerelőt várom itt.

— És hol volt az előbb?

— Lementem a mosókonyhába megnézni, hogy meddig ér a víz. Nem lehet elállítani... Már a múltkor is baj volt vele. Azt hiszem, a szerelő direkt rontja el, hogy idejöhessen, mert van itt a házban valakije...

— Ez nem tartozik ide — mondta a rendőr.

Habozott kissé, gondolkozott.

— Adja ide a kulcsot — szólt végül Urbaneknek —, mégis legokosabb lesz, ha felmegyek a hölgygel. Megnézzük, mi van ott.

— Igenis, kérem.

— Maga maradjon itt lent és vigyázzon, hogy senki ne menjen ki a házból addig.

— Igenis, biztos úr — felelte Urbanek buzgón, — nekem úgyis várni kell itt a szerelőre.

— Gyerünk — fordult a rendőr a hölgyhöz —, menjen előre a nagyságos asszony.

Látta, hogy a nő elsápad és remegni kezd.

— No, ne féljen, csak a lakásig menjen. Ott majd én megyek előre...

Megindultak felfelé a lépcsőn. Az asszony lépései egyre lassúbbá váltak, ahogy a második emelet felé közelgett. Látszott rajta, hogy hatalmába keríti a félelem. Mintha megjelent volna előtte az a kép, amit először látott. És most újra látni kell majd a halottat, a vért...

Mire az ajtó elé értek, már egész testében reszketett.

A rendőr elővette a revolverét:

— Tessék csak hátramaradni mögöttem. Majd én bemegyek...

Bedugta a kulcsot a zárba és hirtelen mozdulattal felrántotta az ajtót.

A nő fehér kezével görcsösen morzsolgatta a mellén lógó gyöngysort. Finom ujjai, a pirosra lakkozott körmökkel, tétován kúsztak fel a nyakáig, mintha egy láthatatlan kezét akarna lefejteni, mely vasujjakkal fojtogatta. Félelem szorította össze a torkát és nyomta el a sikolyt, mely már-már fel akart szakadni a melléből...

II.

Ott állt a kis előszobában. Nem mert bemenni. Nem mert körülnézni sem, csak mikor a rendőr hangját hallotta:

— Tessék bejönni. Nincs itt semmi!

Ekkor belépett lassan és körülnézett, mint aki álomból ébred.

Valóban, a szoba, ahol előbb az a tragédia játszódott le a szeme előtt, most teljesen üres volt. Úgy, ahogy a házmester bizonyítgatta. A világos áranyalatú falfestésen is látszott, hogy a lakást még senki sem használta, vagy ha igen, úgy újonnan volt festve. Az ablakon keresztül a budai hegyek kéksége látszott.

— Hát itt nincs semmi — mondta a rendőr a tökéletes bizonyosság hangján. De azért, hogy végképpen meggyőződjék, nehéz léptekkel végigment az egész lakáson. Benézett a másik szobába, mely kisebb volt és inkább hálószobának épült. Ez is üres volt. A rendőr erre kinyitotta a falba vágott szekrény ajtaját, benézett a fürdőszobába, a tea-konyhába, sőt egy másik mellékhelyiségbe is.

De sehol semmi.

A nő ott állt az ajtóban, mintha gyökeret ver-

tek volna a lábai és elképedve nézett maga elé. Hát ez hihetetlennek látszott! Itt állt, alig tíz perccel előbb, ugyanezen a helyen s innen látta lefolyni az idegrázó jelenetet...

A rendőr befejezte a kutatást. Szigorú arccal odalépett a nőhöz, mint aki valami nagyon gorombát akar mondani. De olyan szokatlan volt számára is a helyzet, hogy nem tudta, mit csináljon. Végül is megcsóválta a fejét és csak annyit mondott erélyesen.

— Hát kérem... tessék igazolni magát!

A hölgynek pirosság kúszott fel az arcára, a szégyen és zavar hirtelen újabb izgatottsággal öntötte el.

— Kérem, azt hiszi, hogy bolonddá akartam tenni?

— Nem tudhatom, hogy mit akart. Tessék igazolni magát.

— De kérem — mondta a hölgy a méltatlankodástól megremegett hangon —, nem hívtam volna rendőrt, ha nem láttam volna mindazt a saját szememmel, ami történt... Nem vagyok sem kiskorú, sem bolond, hogy ne higgyenek nekem. Uriasszony vagyok és tudom, hogy mit beszélek. Igazolni tudom a személyazonosságomat. Épp itt van az útlevelem...

Kinyitotta a krokodilbőr kezistáskát és turkálni kezdett a rúzs, a parfüm, flacon, flapjack, púder és egyéb piperecikkek között, ideges ujjakkal. Majd egy másik rekeszt nyitott fel, ahonnan végre előkerült az útlevél:

— Tessék.

A rendőr komoly lassúsággal vizsgálta a barnás könyvecskét. Azt mindjárt látta rajta, hogy külföldi útlevél, mert nem magyarul volt nyomtatva, hanem

angolul. Meglátta a felírást, hogy „United States of America”, a fénykép is hasonlított némileg a nőhöz, csak a névvel nem tudott egészen tisztába jönni, mert angolosan, azaz fordított sorrendben volt írva.

— Hogy hívják, kérem?

— Özvegy Ryan Gusztávné.

— Itt más is áll.

— Az a lánykori nevem: született Kistorjay Vágh Klára.

A rendőr még egyszer megnézte az útlevelet, aztán összecsukta és visszaadta a fiatal özvegynek.

— Tessék. Ha nem tekinteném, hogy külföldi honos, eljárást indítanék Ön ellen.

— No de kérem... miért?

— Mert félre akarta vezetni a hatóságot.

— Hogy én... félre akartam vezetni? — hebegte Végh Klára őszinte felháborodással, mely rózsaszínre festette finomvonalú arcát. — Ujra kijelentem, hogy amit elmondtam, saját szememmel láttam. Itt bútorok voltak az előbb. Ott, a sarokban állt egy asztal. Itt, a másik oldalon volt egy könyvszekrény. Itt volt a rekamié, a szoba közepén. Modern, alacsony, halványzöld huzattal. Pontosan emlékszem...

— Itt nem állt semmiféle bútor — mondta a rendőr szigorúan —, annak meglátszana a nyoma. Különben sem lehet egy lakásnyi bútort tíz perc alatt eltüntetni. És a holttestet sem lehet levegővé változtatni...

— Igen, igaza van... kénytelen vagyok elhinni...

Töprengve nézett maga elé, az ajkát harapdálta, majd fájdalmasan végigsimított a homlokán.

— De mégis... óh, Istenem... hiszen láttam...

— Talán csak képzelődött.

— Nem tudom elhinni, hogy képzelődtem. Olyan tisztán láttam a férfit is, meg a nőt is, hogy pontos személyleírást tudnék adni róluk.

A rendőr felkapta a fejét a személyleírás szóra.

— Hát hogy néztek ki?

Vágh Klára kissé megnedvesítette nyelvével az ajkát és gyorsan, határozottan mondta, mintha jegyzőkönyvbe diktálná.

— A nőnek ovális arca volt, vöröses haja és kék szeme. Lila moaré ruha volt rajta, keskeny övvel... A férfinak fekete, angolosan nyírt bajusza volt és oldalt fésült haja. Kétsoros, sötét zakót viselt...

A rendőr hitetlenkedve csóválta a fejét.

— Ezt mind látta, kérem?

— Igen. Élesen és tisztán láttam mindent. Ha a kezem kinyújtottam volna, meg is foghattam volna őket...

— És ők is látták magát?

— Nem hiszem. Csendesen léptem be. Ők úgy veszekedtek, kiabáltak egymással, hogy nem vettem észre. A nő, mielőtt felkapta a tört, egyszer felém pillantott, de keresztül nézett rajtam, mintha nem is látott volna. A pillantása olyan üveges volt, hogy azt hiszem, semmit sem látott...

A rendőr elővette a noteszét, gondolkozott, aztán visszatette a zsebébe.

— Gyerünk le a házmesterhez — mondta kurtán.

Urbanek szoborszerű merevséggel állt a hallban a lift mellett. Az arca komor volt. Látszott rajta,

hogy bosszankodik. Talán ez a história bosszantotta, talán az, hogy a szerelő még mindig nem jött meg...

— A lakás valóban üres — fordult a rendőr a házmesterhez.

Urbanek arca felderült.

— Ugye, mondtam!

— De lehet, hogy a hölgy mégis igazat állít — folytatta a rendőr meggondoltan —, talán máshol látta a dolgot? Talán eltévesztette az emeletet?

— Nem! — vágott közbe hevesen Klára. — Pontosan emlékszem, hogy a második emeletre mentem.

— Talán mégis más lakásba tévedt?

— Ki van zárva — jelentette ki Urbanek szilárdan —, az a kulcs semmiféle más ajtót nem nyit az egész házban...

A rendőr ránézett Klárára és megvonta a vállát. Kissé szánakozott rajta, dehát mit csináljon? Intelligens úrinő, fiatal és szép, csak nyilván valami baja van. Az ilyenek nem tudják, hogy mit csinálnak a jó módtól és néha megzavarodnak. A szegény emberre ilyenkor azt mondják, hogy bolond, az úrinőkre azonban csak azt, hogy: idegbeteg...

Klára észrevette ezt a pillantást és zavartan süttötte le a szemét a rendőr tekintete előtt. Elpirult és kezével végigsimította a kalapja alól kitolakodott szőke hajszájakat. Bolondnak nézik őt! Hallatlan! Mikor világosan látta az egészet... de hogy bizonyítsa be, hogy igazat mondott?

— Kérem, biztos úr — szólt félénken a rendőrnek —, nem lenne jó mégis, ha jelentené az esetet? Talán kiküldenek egy detektívet és ha végigkutatják a házat...

— De hiszen a kulcs nem nyit más ajtót.

Most már nem akart engedni. Ugy kapaszkodott ebbe a gondolatba, mint a hajótörött a gerendába.

— Hátha... nem használtam a kulcsot? Nem is emlékszem már. Talán nyitva volt az ajtó...

Tépelődve nézett maga elé.

— Ugyan, kérem — legyintett Urbanek fölényesen.

— Tessék csak hazamenni nyugodtan — mondta a rendőr komolyan, jóindulattal.

Urbanek arcáról leolvadt a bosszús kifejezés. Érezte, hogy a rendőr vele tart. Lám, a hatóság a pártjára kelt. Elvigyorodott.

— Vagy tessék egy orvoshoz menni — tódította meg a rendőr tanácsát, szemtelen nevetéssel.

A rendőr azonban nem mosolyodott el. Ez a hivatalos komolyság rovására ment volna. Nem mérgesen, inkább jóakaratóan, sőt csaknem udvariasan mondta:

— Csakugyan nem ártana, kérem, elmenni egy idegorvoshoz...

— Itt lakik egy a házban — buzgólkodott Urbanek —, az első emeleten. Dr. Hartman. Kitűnő idegorvos. Törvényszéki szakértő...

— Köszönöm szépen — mondta felindultan Klára és elvörösödött arccal, köszönés nélkül, sietve megindult kifelé. Érezte, hogy Urbanek sértő pillantása kíséri lépteit. A kapunál visszafordult.

— A lakást természetesen nem veszem ki...

Urbanek mitsem felelt, csak visszanézett rá gögös arccal, mintha azt mondaná:

— Nem is örülnék az ilyen lakóknak!

A rendőrt azonban ez már nem érdekelte. Odafordult Urbanekhez.

— Na, nekem vissza kell mennem a posztomra.

Ezt még hallotta Klára, amint kifordult a kapun. Ez is üldözte, minden szó üldözte most már. Az ellenkező sarok felé indult sietve, mert nem akart a rendőrrel újra találkozni. Felindultan sietett, majdnem szaladt, de amint befordult a sarkon, lelassultak a lépései. Aztán megállt.

Mért menekül tulajdonképpen? Mi volt ez az egész, ami vele történt? Neki tisztába kell jönni ezzel a rejtéllyel. Érezte, hogy úgyse lesz nyugalma, amíg nem találja meg a megoldást. Lehetséges, hogy képzelődött volna? Nem, nem...

Valakinek el kellene mondani az esetet, aki megérti őt. Aki segítene neki megoldani ezt a rejtélyt...

Eszébe jutott a házfelügyelő durva nevetése.

— Itt lakik a házban egy ideg orvos. Dr. Hartman. Az első emeleten...

— Hm... az első emeleten... — gondolkozott Klára. Talán tud ez az orvos valamit? Ha az első emeleten lakik, hallania kellett a lármát a felső lakásból. Meg kellene kérdezni. Ki kellene nyomozni. Ha felmenne hozzá és elmondaná neki az esetet!? Igen, ha vissza merne menni a házba! Ugy kellene besurranni, hogy a házfelügyelő ne lássa...

Habozva tett egy-két lépést.

Nem messze egy cukrászdát látott. Bement és azt mondta a kiszolgáló kisasszonynak fáradt hangon:

— Kérek egy csésze meleg csokoládét, kisasszony...

III.

— Düljön hátra a karosszékekben, nagyságos aszszonyom — hallotta Klára az orvos meleg, nyugodt, rendelkező hangját —, helyezze tökéletes kényelembe magát... Maradjon így nyugodtan pár percig. Ne feszítse meg a testét, inkább ernyessze el a tagjait. És ne beszéljen közben. Igyekezze gondolkozás nélkül pihentetni az idegeit. Néhány pernyi tökéletes pihenés jót fog tenni. Aztán beszélgetünk tovább...

Klára hátradült a karosszékekben és félig lehunyta a szemét. Homályosan mégis látta maga előtt a hatalmas, mahagóni íróasztalt, amely mögött ott ült az orvos, dr. Hartmann László, élesmetszésű, borotvált arcával, mely fiatalabbnak mutatta negyven évesnél, a halántékainál ezüstösen csillogó hajával és a szeme előtt ragyogó, finom, keretnélküli pápaszemmel. Az íróasztalra hajolva írt valamit, valószínűleg az orvosi naplót. A tolla egyenletesen, erőteljesen szaladt a papíron.

Klára hallgatta a toll sercegését. Mindent hallott, a papír zizegését, az óra ketyegését, a legkisebb zajt is, ami betöltötte a nyugalmas orvosi rendelőszoba zsibbasztó csendjét. Ugy érezte, hogy ez

a csend átöleli, simogatja. Most már jobb volt, így kellemesebben érezte magát, főleg, hogy végre elmondhatta egy értelmes embernek, ami vele történt. Dr. Hartman megértéssel hallgatta, nem szigorúskodott, mint a rendőr és nem is nevette ki durván, mint a házmester.

A doktor most becsukta az orvosi naplót, megigazította a pápaszemét és felkelt az íróasztaltól.

— Bocsánat, egy pillanatra... — mondta.

Kiment a szobából.

Klára egyszerre nyomasztónak érezte a csendet maga körül. Mért hagyta egyedül az orvos, mért ment ki? Hová ment? Mért nem folytatja a megkezdett vizsgálatot? Igaz, hogy türelmesen végig hallgatta, de mért nem nyilatkozott eddig? És neki még nem is volt alkalma mindent elmondani. Elfelejtette például megkérdezni az orvostól, hogy nem hallott-e valami gyanusát a második emeleti lakásból? Hiszen éppen felette van. Kellett, hogy halljon valamit, mikor azok ott fönt veszekedtek. Vagy csakugyan képzeldés lett volna az egész? Agyrém?

— Nem lehet — nyugtatta meg magát ideges erőfeszítéssel —, kell, hogy legyen valami a dologban. Hiszen láttam. Nem vagyok bolond. Vagy talán... mégis... bennem volna a hiba?

Gyötrődő pillantással nézett maga elé.

Dr. Hartmann belépett. Egy dobozt hozott a kezében. A fényesre politúrozott dobozt csillogó, nikkelezett sarkok tartották össze.

— Műszerek... — gondolta magában Klára.

A doktor felnyitotta a dobozt és odatartotta eléje.

— Parancsol egy cigarettát?

— Köszönöm — és kivett egy cigarettát.

Megkönnyebbülést, de egyben valami szégyenkezést is érzett. Lám, ilyen rossz a megfigyelőképessége. Csakugyan kissé túlzottan működik a képzelőtehetsége. Múszertartónak véli a cigarettás dobozt. Talán az is, amit fent látott a lakásban, csak...

— Mire gondol? — kérdezte dr. Hartmann hirtelen.

— Még mindig arra — suttogta Klára kissé restelkedve —, a lakásban látott jelenetre. Nem tudom elhinni, hogy képzelődtem volna.

— Kérem, most ne gondoljon rá. Majd beszélünk még arról. Egyelőre gondoljon másra, akár mire

— Mire gondoljak?

— Az életre. Önmagára. A multjára.

Felpattantotta az asztalon levő öngyújtót és odatartotta a tüzet Klára cigarettája elé.

— Parancsoljon.

Klára felszippantotta a cigarettáját s ahogy maga elé fújta a füstöt, önkéntelenül is keresztbe rakta a lábait. Selyemharisnyába feszült lábai formásan villantak elő szoknyája alól. Ettől a mozdulattól maga is megkönnyebbülést érzett, mintha feloldódott volna benne az előbbi izgalom. Visszatért az önbizalma. Észrevette dr. Hartmann pillantását, mely az orvosi érdeklődésen túl a műértő férfi elismerésével siklott végig az alakján és pihent meg egy pillanatra a karcsú bokán.

— Beszéljen valamit saját magáról — mondta dr. Hartmann —, szeretném megismerni az életét. Az idegorvosnak fontos, hogy minél jobban ismerje a pacienst. Mióta van Pesten?

— Fél éve.

— És mit csinált azelőtt Amerikában?

— Férjnél voltam.

— Magyar volt a férje?

— Nem. Egy amerikai ügyvéd, Gustav Ryan.

— És hogy ismerkedtek meg? Hol?

Klára újra felszívta a cigarettáját, megmozdult, megigazította az aquamarin-köves gyűrűt az ujján és most már fesztelenül, bőbeszédűen kezdett beszélni.

— Pesten ismerkedtünk meg. Gustav éppen európai körúton volt és ellátogatott Pestre is. Hamarosan megkérte a kezemet. Nem voltam szerelmes belé, de olyan volt a helyzet, hogy mégis igent mondtam.

— Másba volt szerelmes?

— Akkor estem keresztül életem első és legnagyobb csalódásán. Persze, szerelmi csalódás volt. Szerettem egy fiút és azt hittem, hogy a felesége lesz. De hagyjuk ezt. Elég az, hogy mikor Gustav megkért, főleg azért mondtam igent, hogy jó anyagi körülmények közé jussak és elkerülhessek Pestről.

— És sohasem szerette a férjét?

— Dehogynem. Nagyon boldogan éltünk...

...Dr. Hartmann tovább kérdezősködött és Klára őszintén, közvetlenül mesélte el, hogyan élt Amerikában? A férjének irodája volt New Yorkban, de a lakásuk kint volt, a városon kívül, az úgynevezett „residential section”-ben, Long Islandon. Elég jól bírták magukat, két autójuk volt, egy kisebb Chevrolet, amit ő használt, ha elment bevásárolni a városba és egy Studebaker, amit a férje vezetett. Ezen a kocsin hajtott hazafelé az irodájából Gustav Ryan azon a szomorú, esős napon is, mikor az a végzetes szerencsétlenség történt. Az 59-ik utcai hídon jött keresztül az autóval teljes sebességgel, mikor hirtelen valami eléje került és fékezni akart. A

fék jól működött, azonban a kerekek csúszni kezdtek a lendületől a sikos faburkolaton s a következő pillanatban a kocsi teljes erővel odavágódott az oldalt levő vasárványokhoz. Darabokra tört. Gustav rögtön meghalt, szegény. De mintha csak érezte volna közeli halálát, éppen egy évvel előbb biztosította magát húszezer dollárra. Baleset esetére dupla összeg volt kikötve a biztosításban s így Klára negyvenezer dollárt kapott a biztosító társaságtól. Negyvenezer dollár kamataiból meg lehet élni Amerikában is, de nem valami fényesen. Ellenben Magyarországon körülbelül kétszázezer pengő, ami már szép vagyon. És hát mégis másképpen lehet itt élni. Ezért jött vissza Budapestre hét év után. Megpróbálja, talán újra meg tudja szokni itt az életet...

— És hogy tetszik? — kérdezte dr. Hartmann.

— Megszokta már?

— Eleinte sok minden kissé szokatlan volt — mondta Klára —, de most már általában jól érzem magam itthon. Azért is gondoltam arra, hogy hotel helyett kiveszek magamnak saját lakást. Budát ajánlották, az most divatos. Így kerültem ide lakást nézni.

— És hol volt előzőleg? Mit csinált, mielőtt idejött?

Klára elmosolyodott:

— Sétáltam a korzón. Ruhákat nézegettem a Belvárosban. Úgy féltizenkettőig. És... és...

— És azután?

— Aztán elmentem Pythiához.

— Tessék? Maga jósnőkhöz jár?

Klára elpirult kissé:

— Ne nevéssen ki, kérem, nem járok. Sose voltam azelőtt. Éppen azért kíváncsi voltam. Ehhez ki-

vételezen elmentem, mert csodákat meséltek róla. Különben is, nem jósnő. Grafológus. Pszichografus. És nem is jósol mindenkinek. Csak kivételesen.

— Szóval magának jósolt. És mit mondott?

— Sok mindenfélét. Hogy változás lesz az életben. És hogy valami nagy veszély fenyeget...

Kára felegyenesedett a székben. Megfojtotta cigarettáját a vízzel telt hamutartóban és egy pillanatig révedezve nézett maga elé.

— Azt mondta... hogy valami feketeség áll előttem az életben... valami nagy tragédia fenyeget...

Dr. Hartman közelebb húzta a székét:

— No, no. Az ilyenek sok badarságot összebeszélnek. Nem kell komolyan venni. Parancsol még egy cigarettát?

— Köszönöm, nem kérek.

Dr. Hartmann elmosolyodott. A hangja kellemes volt és megnyugtató:

— Ezek a jósnők néha kissé megijeszítik az embert, de aztán mondanak valami jót is hozzá. Nem mondott valami vigasztalót is?

— De igen... hogy, ha ez a sötét veszély elmúlik... aztán nagyon boldog leszek...

— Na lássa!

Most Klára is elmosolyodott:

— Persze, hogy vigasztalásul mondta... Mindenféle bolondságot összebeszélt. Hogy újra férjhez fogok menni. És hogy három fiam lesz. Képzelje, ilyen csacsiságot!

— Nagyszerű — mondta a doktor, de nem nevetett. Felállt, kissé türelmetlenül. Ránézett Klárára, aztán azt kérdezte hirtelen:

— Most mondja, kérem, ha visszagondol arra,

amit ott a lakásban látott, még mindig azt hiszi, hogy valóság volt?

Klára habozott kissé.

— Nem tudom elhinni — mondta aztán nyugodt hangon —, hogy képzelődtem volna. Mondja, doktor úr, ön itt lakik egy emelettel lejjebb. Nem hallott semmi gyanus zajt a fenti lakásból?

Doktor Hartmann elgondolkozva köhintett:

— Hm... Sajnos, abban az időpontban nem voltam itthon. Hiszen ön is tudja, hogy várnia kellett rám, amíg hazajöttem. De úgy tudom, hogy az a lakás régibb idő óta üresen áll. Tehát önnek valószínűleg csak víziója volt.

Klára elégedetlen arccal nézett rá:

— Nem vagyok képes elhinni. Ha mindaz, amit láttam, pusztá képzelődés volt, akkor — az már több, mint idegbetegség. Akkor az már közel jár az örütséghez.

— Nem feltétlenül — nyugtatta meg az orvos és levéve a szemüvegét, elkezdte tisztogatni —, még csak az sem következik belőle, hogy idegbeteg. Megtörténhetik az is, hogy teljesen normális embernek néha víziója támad. A szemidegek játéka az egész. A szem ugyanis közvetíti az agyhoz a tárgyak képét. A retinán, mint egy fényképező-lemezen, megjelenik a látott tárgyak képe, amit a szemidegek az agy tudomására hoznak. De megtörténhetik ez a folyamat fordítva is. Úgy, hogy az agy — tudatosan, vagy öntudatlanul — erősen foglalkozik valamivel s a szemidegek az agy izgalmát közvetítik a retinához, amelyen kialakul egy kép s azt a szubjektív érzést kelti, mintha az illető a valóságban látná. A folyamat ugyanaz, csak fordítva...

— Értem — mondta vontatottan, makacsul a

nő —, de hát mégis furcsa, hogy olyan tisztán láttam az egészet... Még most is magam elé tudnám idézni az alakokat. Különösen a lányt, a lila moaré ruhában...

— Honnan tudja, hogy lány volt?

— Olyan karcsú volt, mint egy fiatal lány... Törékenynek, gyengének látszott... Nem is tudom, hogy volt képes oly erővel döfni a férfi nyakába a maláji tört?

— Micsodát? — kérdezte meghökkenve a férfi.

— A maláji tört — felelte nyugodt, természetes hangon Klára.

Dr. Hartmann felhúzta a szemöldökét és aggodalmasan nézett a pacienseire.

— Azt is megfigyelte, nagyságos asszonyom, hogy milyen volt a tört?

— Igen.

— És honnan tudta, hogy maláji? Én például megvallom, nem tudom, hogy milyen egy maláji tört?

— Ez olyan különös, kétélű tört volt, amilyent a maláji félszigeten használnak a benszülöttek — mondta Klára csendes határozottsággal.

— Ű-ű-űgy? — húzta a szót lassan, vontatottan dr. Hartmann. — Ön tehát nemcsak Amerikában járt, nagyságos asszonyom, hanem a maláji szigeteken is?

— Dehogy. Honnan veszi ezt, doktor úr? Sose voltam ott. Csak a múzeumban láttam egyszer hasonló maláji tört...

— Értem — állt fel dr. Hartmann —, most már értem. Szóval, a múzeumban látta a tört először?

Klára farkasszemet nézett a doktor fürkésző tekintetével.

— Kérem, doktor úr — mondta aztán csendesén, de kissé sértetten —, ne nézzen úgy rám azért, mintha álmodtam volna az egészset. Kicsit én is olvastattam Freudot, Adlert, meg többieket. Annyira tisztában vagyok az álomelmélettel, hogy az álomban csak olyasmi szerepelhet, amit az illető már látott valahol. Jó, én láttam hasonló tört a múzeumban. Viszont sosem láttam azelőtt azt a lila moaréruhába öltözött lányt, aki a tört beleszúrta a férfi nyakába...

— Mindig erről a lányról beszél! Hát a férfi? A férfit talán látta már valahol?

— Nem — felelte energikusan Klára —, a férfit sem ismertem. Azaz...

Megzavarodott. Látszott a szemén, hogy emlékezve próbálja maga elé idézni.

— Ha jól meggondolom... hasonlított valakihez... egy régi ismerősömhöz.

— Na lássa! Miért nem mondta ezt eddig?

Klára a szőnyeg mintáját bámulta. Nem nézett a férfira s a hangjában dacosság rezgett.

— Mert nem jutott eszembe. Csak mióta ön kérdezte, doktor úr.

— Szóval szerette volna eltitkolni önmaga előtt is — állapította meg szárazon dr. Hartmann —, kihez hasonlított az a férfi?

Klára nem felelt.

— Majd másképpen kérdezem — mondta fölényesen a doktor —, milyen viszonyban volt nagyságos asszonyom azzal az ismerősével, akihez az a férfi hasonlított?

— Kérem — kapta fel Klára hevesen a fejét —, ez nem tartozik ide.

— De idetartozik — mondta szeliden dr. Hartmann. A hangja halk volt, mintha hűvös, orvosi ujjakkal fájós testrészt simogatna. — Legyen őszinte, kérem. Elvégre orvossal beszél. A férje életében is találkozott az illetővel?

— Hová gondol! — háborodott fel Klára. — Én hú voltam az uramhoz. Különben is, más földrészen éltem. Arról a fiúról van szó, akibe házasságom előtt szerelmes voltam. A menyasszonya voltam, de aztán szakítottunk, mert rájöttem, hogy más nők is érdeklik. Azóta nem is láttam. Úgy tudom, jelenleg külföldön van, mérnök lett, Londonba került...

Tünődve nézett maga elé.

— Igen, az a férfi, akit a lakásban láttam, hasonlított némileg Sándorhoz. De mégse egészen. Annak a férfinak, akit megöltek, angolosra vágott bajusza volt. Sándor pedig sosem viselt bajuszt... Különben lehet, hogy nem is hasonlított rá. Lehet, hogy ezt csak most utólag képzelem...

— Hát ezzel nem sokra megyünk — szólt közbe dr. Hartmann kissé türelmetlenül —, mondja, nagyságos asszonyom, volt azelőtt is hasonló esete?

— Igen — mondta Klára —, mikor Gusztávot az a szerencsétlenség érte... éppen otthon voltam... és egyszerre valami szörnyű érzés fogott el, szinte rosszul lettem. A csésze kiesett a kezemből és felsikoltottam: „Gusztávot valami szerencsétlenség érte.” Nagynehezen megnyugtattak. És egy óra múlva megtudtam, hogy a férjem meghalt... Megéreztem a halálát.

Lehajtotta a fejét. Sóhajtott.

— Mindig megszoktam érezni, ha a környeze-

temben valami baj történik. Ügylátszik, olyan vagyok, mint a halálmadár...

— No, no — mondta dr. Hartmann —, ne képzeljen be semmit magának. Ilyen előérzeti esetek nem mennek ritkaság számba.

— Igazi vészmadár vagyok — ismételte makacsul Klára, mintha nem is hallotta volna a doktor megjegyzését és halkán, mintegy önmagát vádolva, vallotta tovább: — kislánykoromban jöttem rá először. A mezőn játszottam és egyszerre csak úgy rémlett, hogy látom a nagymamát... virágos ravatalon... Egy hét múlva a nagymama meghalt. Nagyon sírtam, de úgy meg voltam rémülve, hogy nem mertem elmondani az esetemet senkinek.

— És aztán?...

— Aztán elfelejtettem az egészet. Csak most jutott újra eszembe, hogy Ön kérdezett. És... és... Az ujjai összekulcsolódtak.

— És... most arra gondolok — suttogta szorongva —, arra kell gondolnom, hogy ha nem volt valóság, amit láttam, akkor Sándornak esett valami baja. Fogadni mernék, hogy valami történt vele. Meg kell tudnom...

— Hogy akarja megtudni? Hisz azt mondta, hogy az illető Londonban van. Levelet fog írni neki?

— Nem levelezünk. Mondom, hogy hét éve nem is láttuk egymást. De hírt kaphatok róla. Ugyanis egy gyerekkori barátnőmnek a bátyja.

— A barátnője itt van Pesten?

— Igen. Zentay Adrienne. Zentay Gáspár felesége.

— Ismerem őket. Voltam is náluk egyszer-kétszer.

Gondolkozott kissé, aztán visszaült az íróasztalához és szárazon szólt:

— De térjünk vissza a tárgyra, nagyságos aszszonyom. Nem valószínű, hogy ennek az esetnek bármiféle köze lenne az ön volt vőlegényéhez. Az ön esete nem áll összeköttetésben semmi mással, mint az ön ideg- és lelkiállapotával. Mikor az előbb megvizsgáltam, megállapítottam, hogy szív működésével semmi baj, hőemelkedése nincs, ellenben kissé vérszegény. Némi neuraszténiás nyomokat is találtam, de ezek sokkal elmosódottabb és gyöngébb természetűek, semhogy ezekkel a vizionálást igazolni lehetne. vagy éppen hisztérikus tünetekre lehetne következtetni. Kétségtelen azonban, hogy lelkiállapotával némi baj van, depressziós hajlamai vannak, amit valószínűleg külső körülmények idéztek elő. Nincs kizárva, hogy a férje halála. Egy házastárs váratlan, tragikus és erőszakos halála olyan idegmegrázkódtatást jelent, hogy a legnormálisabb lélek fölött is ritkán suhan el hatástalanul. Egyáltalában nem szokatlan tünet, hogy ilyen idegmegrázkódtatás különös lelki jelenségeket produkál. Egy holtest látása...

— De kérem, doktor úr...

Dr. Hartmann, mintha nem is hallotta volna Klára közbeszólását, belemelegedve folytatta:

— Az agy olyan, mint egy rendkívül érzékeny lemez. Megtörténhetik, hogy valahol látott kép oly erősen rajzolódik rá...

— Én nem is láttam az uram holttestét! — vágott közbe Klára és sóhajtvá tette hozzá: — Beteg lettem és nem engedték megnézni...

— Bocsánat — mondta halkán dr. Hartmann —,

— Igazán? — kiáltott fel Klára élénken —, ugye, kedves emberek?

— Nagyon — mondta udvariasan dr. Hartmann. ezt nem tudtam. De ez nem vátoztat a teóriámon. Annyi bizonyos, hogy az ura halála váratlanul érte és nagyon megrázta önt. A mostani esetre vonatkozólag pedig nem adhatok jobb tanácsot, minthogy igyekezzék elfelejteni. Verje ki a fejéből. Járjon társaságba, igyekezzék szórakozni. Vagy utazzék el valahová. Hiszen anyagilag elég független, megteheti. A környezetváltozás jót fog tenni az idegeinek.

— Ön igazán nagyon kedves, doktor úr — felelte csendesesen és elgondolkozva Klára —, köszönöm a tanácsot, de félek, hogy nem sok hasznát veszem. Érzem, hogy nem fogok tudni megnyugadni. Ha biztos volnék benne, hogy hallucináltam és vizionáltam, elfogadnám, hogy valamilyen kúrára volna szükségem. De hátha mégse bennem van a hiba? Hátha a valóságot láttam... hátha tényleg valami bűntény történt?...

— Ugyan kérem...

— Képzelve, hogy ön lett volna a helyemben, doktor úr! Ha ön látta volna ép ésszel és tiszta szemekkel azt a gyilkossági jelenetet, amit én láttam, akkor ön se nyugodnék bele olyan egyszerűen abba, hogy semmi sem történt, csak az idegeivel van baj. Képzelve csak el, hogy ön is, meg a rendőr is, milyen önvádat és lelkiismeretfurdalást éreznének és hogy szégyelnék magukat, ha kiderülne, hogy nem optikai csalódásról és nem vízióról van szó, hanem tényleg gyilkosság történt? Mért olyan lehetetlen ez? Elismerem, hogy e pillanatban valóban kissé misztikusnak látszik a dolog. Igaz, hogy a szoba egészen üres volt, mikor másodszor mentem fel megnézni, de

hát
min
pé.
vel
lak

per

Ny
seif

ház
jön
rel

hir

lán
a K

az
het
hog
az
me
ho
lép

tu

to

hátha ennek valami olyan egyszerű megoldása van, mint a bűvésztükköknek? Nem tűnik fel ön előtt például különösnek, hogy a házfelügyelő nem akart velem feljönni és nem akarta nekem megmutatni a lakást?

— Nem — mosolygott dr. Hartmann —, ez éppen rávall Urbanekre. Indolens és lusta fráter!

Klárát nem zavarta a válasz. Nem is figyelt rá. Nyugodtan, tárgyilagosan boncolgatta megfigyeléseit és próbált következtetni a gyanus jelekből.

— Mikor lejttem a lakástól és jelentettem a házmesternek a gyilkosságot, megint nem akart feljönni velem, azzal a gyerekes kifogással, hogy a szerelőt várja. És... és...

Összehúzta a szemöldökét, gondolkozott, aztán hirtelen felállt:

— Doktor úr, most jut valami eszembe, ami talán fontos lehet!... Mikor visszajöttem a rendőrrel, a házfelügyelő már nem volt a lépcsőházban!

— Hát hol volt?

— Nem tudom. Később előkerült valahonnan az alagsorból, de mit lehet tudni, hogy hol járt? Lehet, hogy a mosókonyhában volt, de épúgy lehet, hogy a pincéből a hátsó lépcsőkön át fel lehet jutni az emeletekre, nemde? És mért ment volna le a házmester a mosókonyhába, mikor előzőleg azt mondta, hogy a szerelőt várja és el sem akart mozdulni a lépcsőházból?

Dr. Hartmann ajkán vékony mosoly jelent meg.

— Mit lehet tudni? — vonta fel a vállát —, ki tud egy házmester lelkébe látni?

— Ne igyekezzék tréfával elütni a dolgot, doktor úr. Próbálja komolyan mérlegelni a körülmé-

nyeket. Tegyük fel, hogy a rendőrnek igaza volt, mikor arra gondolt, hogy talán valamelyik másik lakásban történt mindaz, amit láttam? Talán eltévesztettem az emeletet és amikor később a rendőrrel mentem fel, akkor — az üres lakásba mentünk. Nem látszik ez lehetségesnek?

— Lehetséges — mondta most már komolyan dr. Hartmann, mint aki belemegy a játékba —, de nem valószínű. Mi van a kulccsal?

— Nem tudom — gondolkozott picit Klára —, a házmester azt állította, hogy a kulcs nem nyit más ajtót. De ha a házmesternek valami köze van a dologhoz, akkor nem érdeke, hogy az igazat mondja... Hátha hazudik? Egy ilyen hazugság hamis irányba terelheti az egész nyomozást...

Odalépett a nagy mahagóni íróasztalhoz és szinte esengve nézett dr. Hartmannra.

— Nézze, doktor úr, nekem meg kell tudnom az igazságot. Segítsen nekem bizonytságot szerezni. Nem tudok addig megnyugodni, amíg meg nem győződöm, hogy a valóságot láttam-e? Ha az ellenkezője derül ki, akkor elhiszem, hogy képzelődtem. De addig valóságnak kell elfogadnom, amit láttam. Nem mehetek a rendőrségre, mert bolondnak fognak tartani, ha tovább feszegetem a dolgot. Azért kérem önt, hogy hívja fel az esetre a rendőrség figyelmét. Tegye meg ezt az én megnyugtatómra. Önnek megvannak az összeköttetései a rendőrséggel, hiszen törvényszéki orvos. Az ön kérdésére bizonyára kiküldenek egy-két detektívet és végignyomozzák az ügyet...

Dr. Hartmann habozva húzta végig az ujját egy ceruzán:

— Esetleg nevetségessé teszem magam...

— Miért? A rendőrség még a névtelen leveleket is figyelembe veszi, ha bűnügyről van szó. Hiszen annyiszor nyomoznak alaptalan feljelentések alapján, hogy eggyel több igazán nem számít. Sokszor a puszta gyanu is elég, hogy nyomozni kezdenek... Megteszi doktor úr?

Dr. Hartmann felállt az íróasztal mellől.

— Rendben van, nagyságos asszonyom. Megteszem. Már csak azért is, mert úgy látom, ez az egyetlen módja annak, hogy ön teljes lelki megnyugvást szerezzen.

— Köszönöm, doktor úr. De ne említse a nevemet.

— Természetes, hogy nem. Legyen egészen nyugodt. És amint lesz valami eredmény, azonnal megtelefonálok...

— Nagyon, nagyon köszönöm, doktor úr. Várni fogom az értesítést.

Klára kezét nyújtotta. Az arca nyugodt lett és kedves mosoly jelent meg az ajkai körül.

— Mivel tartozom, doktor úr?

Dr. Hartmann is mosolygott.

— Ezt hagyjuk egyelőre. Hiszen érintkezésben maradunk. Vagy tisztázódik az ügy, vagy kiderül, hogy tovább is szüksége van rám. Akkor majd be nyujtom a számlát...

Klárának úgy tűnt fel, hogy dr. Hartmann pillantása melegen siklik végig rajta és hogy kissé hosszasan tartja kezében a kezét. De ez nem volt kellemetlen érzés. A doktornak kellemes, nyugalmat árasztó kézszorítása volt és — most vette csak észre — a szeme is kedves, barna, melegnézésű...

— Viszontlátásra...

Dr. Hartmann az ajtóig kísért Klárát. Aztán

visszajött, leült az íróasztalához, gondolkozott kissé, majd közelebb húzta a telefont és tárcsázni kezdett. A rendőrséget hívta. A nyomozó-osztályt.

Végre összekötötték a főtanácsossal, akit keresett.

— Halló? Te vagy az, Béla? — mondta. — Kérlek, valami furcsa dolog történt itt a házban, ahol lakom. Légy szíves, küldjete ki egy detektívet...

sa
elf

me
az
me
cse
csé
ell
old
Mu
fes
viz
né
ez

a t
ese

és
dig
gon

Go

IV.

— Szórakozni kellene, — gondolta Klára — társaságba menni. Emberek között forgolódni. Akkor elfelejteném az egész ügyet...

Hazament a Hungária szállóbeli lakására. Felment a szobájába, levette a kalapját, aztán odaállt az ablakhoz és kinézett a Dunára. Nézte a korzó mellett elsikló sárga villamoskocsikat, melyeknek csengetése felhallatszott hozzá. Sokáig nézett egy csónak után, mely küzködve nyomult a víz sodra ellen, hogy hosszas kínlódással végre átérjen a budai oldalra. Vajjon mi lehet a csónakban ülő két ember? Munkások, halászok? Mi indíthatja őket arra az erőfeszítésre, hogy fáradságos evezéssel keljenek át a vizen, mikor a propelleren, vagy a hídon is átmehetnének? Vagy szórakozásból csinálják? Lám, nekik ez a szórakozásuk...!

Tornázni, sportolni kellene — gondolta Klára — a testi elfoglaltság talán kivenné a fejemből a mai esetet...

A gondolatai szerteszét kalandoztak, aztán újra és újra visszatértek a lakásban látott jelenetre. Pedig nem akart rágondolni, menekülni próbált, másra gondolt, de közben valami nyugtalanította; érezte,

hogy még soká nem fog tudni szabadulni a hatástól, a rejtély kínozni fogja, amíg csak meg nem oldódik...

Hiszen ha el tudná fogadni azt a megoldást, hogy csak a képzelete játszott vele, egyszerűen víziót látott — minden ok és összefüggés nélkül — aminek semmi jelentősége nincs! — Oh, könnyű ezt állítani... De nem olyan könnyű belenyugodni! Hiszen ha csak rosszat álmodunk, valami baljóslatú nyomasztó álmot, ami koporsót, ravatalt mutat, akkor is dobogó szívvel ébredünk és küzködve próbálunk meggyőződni, hogy csak álom volt. Hát még ha ébren látjuk a képet, ha a valóság vetíti elénk a lidércnyomásos álmot?

A Várhegyet nézte, a királyi várat, amely mögött lilás sávot feszített fel az égre az alkonyat. A hegytetőt koronázó palota ablakai sötétek voltak, de lent, a hegy lábánál már gyújtogatták a lámpákat. A sötétség nemsokára egészen beburkolja majd a hegyeket, az egész budai oldalt, elnyeli a házakat, az embereket és a rejtélyt is, amit ott, az egyik utcában vetett eléje a sors. Aztán kigyulnak a reflektorok, a fénysugarak megvilágítják a Halászbástyát, a Várat, a Citadellát, de még mélyebb sötétségbe burkolják mindazt, ami alattuk terül el...

Klára mozdulatlanul állt az ablaknál. Valami fogva tartotta. Lebilincselte a látvány, a város, amely elterült előtte, a középén hömpölygő folyam, az alkony, a képeslapokról ismert banális színezéssel, a parton felgyuló lámpák fénysora...

A szobára ráomló sötétség zsibbasztó simogatással lebegte körül, mintha álomba akarná ringatni. Hat hónapja volt már itthon, Pesten, de most először nézte így az ablakból a várost. És most az az érzése támadt, hogy mindez nem igaz, nem valóság,

csak álmokkép, ami előtte lebeg. Igen, itt élt valaha ebben a városban, de most nincs itt, Amerikában van és csak álmodja az egészet... Viszont New-Yorkban sokszor éppen fordítva, azt képzelte, hogy Pesten van...

Ilyen érzés fogta el, mikor egyszer felment az Empire State Building századik emeletén levő kilátó erkélyre és nézte az alkonyatban eléje terülő New-Yorkot, a házak végtelen, szürke tömegéből az ég felé nyuló felhőkarcolókat, az utcán hangyaként vonyuló autósorokat és a távolban szélesen csillogó Hudson-t az óceán megtért vándoraival, a lomha hajókkal a hátán. Akkor már évek óta élt Amerikában, megszokta, sőt elfelejtette, hogy valaha máshol is élt. Mégis egyszerre az idegenszerűség érzése szállta meg, ahogy maga előtt látta New-Yorkot az alkonyatban s úgy érezte, hogy csak álmodik — ez nem lehet valóság, ő nem él itt ebben az idegen városban, tulajdonképpen ott van még mindig Budapesten, ahol ifjúságát töltötte s a felhőkarcolókat csak álmában látja...

Végre megmozdult, az asztalhoz lépett s anélkül, hogy világosságot csinált volna, cigarettát keresett. Rágyújtott. A gyufa fellobbanó fénye, a cigarettafüst könnyedén kesernyés íze visszatérítette a valósághoz.

Az ablakhoz ment és újra lenézett. Most hát itt van, valóban a Dunát látja maga előtt, itt él már hónapok óta Pesten, hová annyi emlék fűzi.

Itt töltötte ifjúságát. Itt volt először szerelmes. Persze akkor nem lakott a Hungáriában, szegény volt, de — huszonegy éves. Csak három éve volt akkor még Pesten. Azelőtt Miskolcon élt az anyjánál, aki özvegy volt és nyugdíjat kapott a vasúttól.

Klárát a legszebb lánynak tartották a helybeli tánciskolában és mindenki megnézte a korzón. A fényképe meg is jelent a Színházi Életben a „Vidék Szépei” között. Az Avas alján sokszor merengett arról, hogy színésznő lesz. De a mama meghalt s ő felkerült Pestre, idegenek közé és nem lett színésznő. Kenyeret kellett keresni, este angolul tanult, nappal irodába járt. Itt ismerkedett meg Bartos Adriennel, aki már akkor is kövérekés volt, de a fiatalság elfogadhatóvá tette az alakját. (Most már hat éve Zentay Gáspár felesége és fogyókurákat használ). Adrienne idősebb volt pár esztendővel Kláránál, de ez nem nagyon látszott meg rajta, főleg, mert gyerekesebben viselkedett, élénk, barna szeme ragyogott a vidámságtól s mindig nevetett.

Klára később megismerkedett Adrienne bátyjával, Sándorral is. Gyorsan kivirágzott köztük a szerelem. Sándor már akkor kész mérnök volt, állást is kapott, de nagyon szerény fizetéssel. Ám a kis jövedelemből is gondosan öltözködött. Mindig elegánsan járt, pedánsan vasalt nadrágban, jószabású ruhában, divatos, ízléses nyakkendővel. Azonkívül ügyes társalgó is volt és határozottan szép fiú. Népszerű volt, szívesen látták mindenütt és sikerei voltak a nőknél. Klára büszke volt rá, de egyben féltette is.

Kisebb veszekedések keletkeztek köztük, de mindig elsimultak. Klára földöntúli boldogságot érzett, mikor Sándor megkérte a kezét. Néha éjszaka felébredt, mert azt álmodta, hogy a jegygyűrűje elveszett és aggódva tapogatta meg, hogy az ujján van-e még?

Ott volt. De aztán mégis lekerült onnan. Egy levél akadt a kezébe, amiből kiderült, hogy Sándort intím szálak fűzik egy Márkus Gitta nevű kezdő szí-

nésznőhöz. Klára elvesztette az eszét a féltékenységtől és viharos jelenetet rögtönzött, aminek szakítás lett a vége. De nem békültek ki, mint a kisebb veszekedések után. A lány várta, hogy a fiú újra közeledni fog. De Sándor nem jelentkezett. Klára napokon át sírt és töprengett, hogy mit csináljon? Nagyon szerelmes volt, de a büszkesége visszatartotta attól, hogy megalázza magát és a fiú után fusson. Talán úgylis hiábavaló lett volna...

Ezekben a hónapokban sokat szenvedett Klára. A könnyei már kiapadtak, de azért továbbra is kínlódott, némán, könnytelenül. Ekkor került össze Gustav Ryannal, az amerikai ügyvéddel, aki nyáron látogatóba érkezett Budapestre. Az ügyvéd nemcsak a magyar főváros szépségeit jött megnézni, hanem — a „business before pleasure” elve alapján — bizonyos amerikai üzletfelek érdekeit is képviselte. Gustav Ryan angolul tudó gép- és gyorsíró kisasszonyt keresett. Klára nem volt nagyon jártas az utóbbiban, de csábította a jó kereseti lehetőség és drukolva ugyan, de vállalta a munkát. Eleinte nem is volt baj, amíg csak gépelni, másolni, vagy üzleti leveleket kellett írnia. Akkor ijedt meg, mikor Gustav Ryan felkérte, hogy menjen el vele egy bankettre s írja le gyorsírással az angol beszédet, amit egy másik amerikai gentleman fog mondani. Klára el volt készülve a legrosszabbra. Nem is tudott sokat leírni a beszédből, de szerencsére a másik amerikai titkárnőjének segítségével valahogy utólag kiegészítette. Később kiderült, hogy írhatott volna akármit, Gustav Ryan úgy sem emlékezett sem a saját, sem a másik gentleman beszédére, hála a kitűnő magyar boroknak.

Egyébként Mr. Ryannak ekkor már szemmel-

láthatólag annyira tetszett Klára, hogy talán azt sem vette volna nagyon szigorúan, ha kiderül, hogy a lány egyáltalában nem tud gyorsírást. Klára észrevette ezt a hatást, de nem tulajdonított neki nagyobb jelentőséget. Tudta, hogy Mr. Ryannak a hónap végén vissza kell utaznia Amerikába, ki fogja fizetni neki a kétszáz pengőt és vége az egésznek...

Nem számolt azzal, hogy Mr. Ryan amerikai gyorsasággal intézi el a szívügyeit is. Az elutazás előtti napon Gustav Ryan kivitte Klárát a Margitszigetre vacsorázni és ott — a tészta és a fekete közzött — váratlanul azt kérdezte tőle:

— Mondja, Miss Klára, nem volna kedve velem jönni Amerikába?

Klára halványan mosolygott.

— Miért ne?

Megnedvesítette az ajkát és felnézett a kerti asztalok fölött szuttogó lombokra, melyek hamvasan ragyogtak a villanyfényben. Nem nézett az ügyvédre, Sándorra gondolt, akit előző napon látott bemenni egy házba Márkus Gittával az Andrásyúton...

Mr. Ryan kissé izgatottan folytatta.

— Persze, az amerikai bevándorlási törvények értelmében csak egyféleképp jöhetne be az országba. Mint a feleségem...

Klára nem tudott mit felelni. Megint eszébe jutott Sándor és fájni kezdett a szíve. A Sándorral való szerelemnek örökre vége... Mire várjon? Itt van ez a derék amerikai. Biztosan jó módú is. És el-mehet Pestről, ki a nagyvilágba...

Mégis meggondolási időt kért. Gustav Ryan nem sürgette. Megelégedett azzal, hogy másnap kapja meg a választ. És másnap meghosszabbította

elutazását néhány nappal, ami alatt diszpenzációval megesküdtek...

Pár hét múlva már Amerikában voltak. Az első hónapok tele voltak szenzációval Klára számára. Minden új volt és szokatlan. De aztán hozzászokott a tömegekhez, az óriási épületekhez, a nagy ará-nyokhoz, az autóvezetéshez, a cocktailekhez, nyáron a hűtött mozikhoz és vendéglőkhöz és a technika minden egyéb kényelméhez. Az új légkörben lassan, hét év alatt, úgyszólván elfelejtette egész előző életét.

És most megint itt van... Gusztáv halála után egyszerre zajosnak, fárasztónak érezte Amerikát. Visszajött megpihenni. Idejött, hogy csendet, nyugalmat találjon. És akkor ilyesmi rázza fel, mint ami ma történt vele. Nem akart rágondolni, de nem tehetett róla — megint eszébe jutott.

Csakugyan hasonlított volna az a férfi, akit megöltek, Sándorra? Vagy csak utólag képzei úgy? Hm... nem bizonyos. Az agyonszúrt ember vállasabb és testesebb volt, mint Sándor. Azonkívül Sándor sose viselt bajuszt, annak az embernek pedig angolosan nyírt bajusza volt...

Elhessegette a gondolatait. Szamárság! Itthon ül egyedül és töpreng. Emberek közé kell mennie!

Adrienne jutott az eszébe. Eleinte, mikor Pestre érkezett, gyakran találkoztak. De most már két hete is elmúlt, hogy utoljára látta.

Felgyújtotta a villanyt, aztán a telefonhoz lépett és tárcsázott.

Adriennet hívta. A szobalány jelentkezett a telefonnál.

— Otthon van a nagyságos asszony? — kérdezte tőle Klára.

A szobalány megismerte a hangját.

— Igenis, kezét csókolom. Azonnal szólok neki.

— Halló, drágám — hallatszott nemsokára Adrienne vidám hangja — te vagy az Klára?

— Igen, szívem.

— Csakhogy végre te is jelentkezel. Évszázadok óta nem láttalak. Már azt hittem, hogy összepakoltál és visszamentél Amerikába. Mi van veled?

— Semmi. Azazhogy... valami történt. Majd elmondom.

— Hát gyere el hozzánk. Én is akarok veled beszélni, drágám. Van egy meglepetésem a számodra...

Klára elcsodálkozott. Miféle meglepetésről beszél Adrienne? Talán ő is tud már a dologról?

— Mi az? — kérdezte izgatottan — mi az a meglepetés?

— Nem mondhatom meg előre — titkolódzott Adrienne — de ha feljössz hozzám, akkor megtudod...

— Jó — mondta Klára — már indulok is. Szervusz. A viszontlátásra.

Letette a kagylót és gyorsan rendbehozta magát. Felvette a kalapját és megnézte magát a tükörben. Kissé még bepuderozta az orrát, aztán sietett ki. Végigment a folyosón, várta a liftet egy darabig, aztán türelmetlen lett és végre is gyalog sietett le a lépcsőn.

A kapuban megemelte a portás a sapkáját.

— Taxit parancsol?

Klára már azt akarta mondani: igen, de aztán meggondolta magát. Zentayék kint laktak messze, valahol a Hermina-úton. Kicsit sokba kerülne a taxi. Nem volt zsugori természetű, de pazarló sem. És

mióta Pesten élt és látta, hogy a pestiek — még ha nem mutatják is — hogyan számolják a pénzt, órá is ráragadt a szokás...

— Köszönöm — mondta a portásnak és elindult gyalog a Gizella-tér felé. — A földalattin fogok menni — határozta el magában — egész a Millenniumig s ott autóbuszra szállok...

A milleniumi emlékműnél soká kellett várakozni. Nem tudta, hogy melyik autóbuszra szálljon. Kérdezősködött s végre megtudta, hogy arra az autóbuszra kellett volna ülnie, ami épp az imént ment el. Már megbánta, hogy nem vett taxit. Most tíz percig kell várnia a következő autóbuszra, hogy kijusson a Hermina-útra...

Zentayék egy villában laktak a Hermina-úton. Természetesen nem az egész villát bérelték, csak egy négyszobás lakást, ami azonban csinosan volt berendezve. A hálósobában kívül volt egy nappalijuk, ami egyben ebédlő is volt s egy szalonjuk, ahol a bridgepartikat szokták tartani. Azonkívül Zentay Gáspárnak volt egy külön kis szobája, ahol dolgozni szokott. Most is ott ült a könyvekkel, írásokkal szénaboglyaként megrakott íróasztal mellett és körmölt. Papucsban volt, borotvátlan arccal. Ritkás haja, mely máskor gondosan volt egyik oldalról a másikra fésülve, hogy leplezze kopaszságát, most a munka hevében kuszáltan árulta el a feje tetején levő üres foltot, mely simán ragyogott a lámpafényben.

A kopaszságot Adrienne kívánságára titkolta Zentay, mert öregítette, holott nem volt még több negyvenhatnál. Tizennégy évvel volt idősebb a feleségénél, ennek dacára házasságuk szerelmi házasság volt. Természetesen nem a lángoló, szenvedélyes sze-

relem volt az alapja ennek a házasságnak, hanem az annál sokkal tartósabb, csendes, józan, polgári szerelem, melyben szerepet játszik a nyugodt, biztos megélhetés s ennek kapcsán a házastársak egymást való megbecsülése.

Zentaynak egyrészt jófizetésű, nyugdíjas állása volt a statisztikai hivatalnál, ami más polgári nők szemében is kíváncsított férjjé tette volna, másrészt filozófiai műveket írt, melyeket Adrienne nem értett ugyan, de éppen azért tisztelte értük az urát. Ezek a filozófiai munkák utat találtak a tudományos társaságokhoz is, ahol Gáspár felolvasta, aztán füzetekben, sőt néha könyvalakban jelentek meg.

Adrienne mindazonáltal gyakran zsörtölődött, mert Gáspár olykor túlságba vitte a dolgot. Filozófiai szenvedélye elragadta s ilyenkor minden szabad percét az íróasztala mellett töltötte, ráhajolva, szinte odaragadva, elfeledkezve az időről, sőt még az evésről is.

Alig lehetett felrázni.

— Gáspár — szólt Adrienne az ajtóból — meddig akarsz ott ülni? Klára pár perc múlva itt lesz. Borotválkozz meg.

— De szívem... — nyögte szeliden Zentay — csak ezt még befejezem.

— Majd befejezed máskor.

— Nem lesz időm rá — védekezett Zentay — holnapután kell felolvasnom a Pszichológiai és Metafizikai Társaságban. Hiszen beszéltem már róla neked. „Lélektani rejtélyek” címen fogok felolvasást tartani.

— Szóval itt akarsz körmölni egész este?

— Dehogy szívem. Negyedóra alatt kész vagyok. Vagy legfeljebb huszonöt perc. Fogadd addig

egyedül Klárát. Hiszen nem hozzám jön, hanem hozzád.

— Jól van — mondta Adrienne kissé megenyhülve — negyedóra múlva gyere be. Nem illik, hogy ne is üdvözzölj a vendéget. De húzzál cipőt. Nehogy nekem papucsban jelenj meg.

— Igen, igen — mormolta Gáspár és már újra körmölt a papírpai fölé hajolva.

— És ne felejts el megborotválkozni — kiáltotta vissza Adrienne az ajtóból.

Kint csöngettek.

Adrienne sietve ment az előszobába, megelőzte a szobalányt, maga nyitotta ki az ajtót és hevesen átölelte Klárát.

— Szervusz drágám. Nagyszerű színben vagy.

— Igazán? — kérdezte Klára kételkedve — nem látszik meg rajtam az izgalom?

— Milyen izgalom? — csodálkozott Adrienne.

— Majd bent elmondom.

Bementek a szalonba. Adrienne megnézte a barátnője kalapját, dicsérni kezdte, de Klára nem figyelt oda, hanem, mint aki nem tudja többé magába fojtani, rögtön mesélni kezdte:

— Olyan izgalmam volt ma!... Egész különös eset történt velem. Tudod, lakást mentem keresni Budára. Olyan modern, kétszobás, összkomfortos lakást, ami nekem megfelelne. A Tobozi-utcában láttam egy házat...

Szélesesen, minden részletre kiterjedő pontossággal mesélte el az esetet. Azt is, hogy felkereste dr. Hartmant, aki végül megígérte, hogy értesíti a rendőrséget...

Adrienne elnevette magát. Egyáltalán nem

fogta fel komolyan a dolgot, még annyira sem, mint a rendőr, vagy az ideg orvos.

— Álmodtad drágám az egészet...

Klára megsértődött.

— Ezt nem vártam tőled Adrienne. Azt hittem, hogy te megértesz. Nem vagyok bolond és tudom, hogy mit beszélek...

Adrienne hangja most már komoly lett.

— Nem mondom, hogy bolond vagy, drágám, de ha így folytatod, akkor könnyen megtörténhetik, hogy az lesz. Megérttem, hogy valakinek víziója támad. De hogy valaki komolyan fogja fel ezt a víziót és valóságnak képzelje — itt már hiba van. Az idegeid játszottak veled, drágám és te, ahelyett, hogy belenyugodnál, mindenáron szeretnéd elhitetni másokkal is, hogy valóság volt, amit láttál. Legjobb lesz, ha nem gondolsz többet erre a számárságra, hanem igyekszel elfelejteni. Csinálj valami mást az időddel. Kártyázz. Tudod mit, gyere el holnapután este, bridge party van nálunk minden szerdán. Társaságra, szórakozásra van szükséged, hogy kigyógyulj ezekből a dolgokból...

— Dr. Hartmann is azt mondta... — gondolkozott el Klára, aztán hirtelen odafordult Adrienne-hez.

— Hívd meg dr. Hartmannt is.

— Miért?

— Megigérte, hogy értesíteni fogja a rendőrséget... és kíváncsi vagyok, hogy megtette-e? De én resteltem megkérdezni.

— Ha megigérte, akkor megtette. Dr. Hartmann olyan ember, akinek mérget lehet venni a szavára — mondta Adrienne és elnevette magát — különösen, ha írásban adja, recepten... De kérdés, hogy

ráér-e eljönni? Különben mindjárt megtudjuk. Felhívom.

Kikereste a telefonszámot és feltárcsázta. Kicsit beszélt vele, aztán tenyerével befogta a kagylót és azt mondta Klára felé.

— El fog jönni szerdán.

Újra a telefonba szólt dr. Hartmannhoz.

— Itt van Klára is. Akar beszélni a pacienseivel?

Átnyujtotta a kagylót Klárának, aki halkán szólt a telefonba. Aztán feszülten hallgatott a doktor szavaira és végül kissé csalódott arccal búcsúzott.

— Köszönöm, doktor. Szóval szerdán... A viziontlátásra.

— Mit mondott dr. Hartmann? — kérdezte Adrienne.

— Értesítette a rendőrséget. Megigérték, hogy kiküldenek detektíveket. De még nem jelentkeztek...

— Szamárság az egész — mondta Adrienne kissé bosszusan.

— Majd megtudjuk — felelte csendesesen, makacsul Klára. Újra arra a jelenetre gondolt, a megölt férfire, aki hasonlított kissé Sándorra...

És végre félénken megkérdezte:

— Mi van Sándorral?

Adrienne csodálkozva nézett rá.

— Hát már tudod?

— Mit? — lehelte Klára megdöbbenve. Ugy érezte, hogy elakad a szívverése.

— Hisz épp ez a meglepetés, amit a számodra tartogattam...

— Mi van vele? — suttogta rekedten.

— Hazajött Londonból — mosolygott Adrienne

— és még mindig nőtlen! De miért halványodtál úgy el? Annyira érdekel?...

— Nem. Másra gondoltam...

Fellélegzett, majd zavar és szégyenkezés fogta el, ami visszahozta a vért az arcába.

Adrienne megértő mosollyal nézett rá:

— Úgy látom, Sándor még mindig nem közönyös előtted, Tegnap este érkezett. Egyelőre itt lakik nálunk. Várj, mindjárt behívom...

Átment a másik szobába. Klára gyorsan a retiküljéhez kapott és megnézte az arcát a kézitükrében. Az orra kissé fényes volt. Megütögette a púder-puffal, elsimította, aztán sebesen visszatette táskájába. Mire összecsattantotta a retikült, Sándor már ott állt az ajtóban.

Most is elegáns volt, szürke, jólszabott angol ruhában, fényes, fekete hajával, mely szabályosan simult oldalt, mintha most lépett volna ki a borbélytól.

— Jó estét, Klára — mondta nyugodt, biztos hangon —, kezét csókolom.

Klára megrezzent. Ránézett a férfira és egyszerre megnyugodott. Ez lenne az a fiú, akibe valaha szerelmes volt? Nem, ez nem az! Mintha egy idegen állna előtte...

— Jó estét — felelte közönyösen, szinte hűvösen —, hogy van, Sándor?

— Ilyen hidegen üdvözlitek egymást? — csodálkozott Adrienne.

— Ugyan kérlek, ez csak természetes. Hét év után!...

— Bizony, azóta sok minden megváltozott — mondta a férfi.

— A hangja is mélyebb lett — gondolta Klára,

míg Sándort nézte —, kissé kövérebb lett... teste-sebb, vállasabb... és valami különös van rajta...

— Mióta van Pesten, Klára?

— Hat hónapja. És magát mi szél hozta haza Londonból? Látogatóba jött?

— Nem, most már állandóan itt maradok. A Wickersham Limitednek Pesten is van gyára. Áttelepítettem magam a pesti telephez. Elég volt a külföldről.

Csend támadt. Kis, kínos csend. Mindketten érezték, hogy nincs mit beszélniök egymással. Klára lopva vizsgálgatta a férfi arcát.

— Megváltozott, Sándor — mondta tompán —, valami különös változás van magán... igen... tudom már...

— Mi az? — kérdezte Sándor idegesen.

— Bajúszt növesztett... Persze, hiszen maga azelőtt nem viselt bajúszt!

Sándor elnevette magát:

— Nogyon rosszul áll?

— Nem. Csak szokatlan.

— Mert először látja. De én mindennap látom a tükörben. Már megszoktam. Üzleti érdekből kezdem növesztetni, hogy idősebbnek, komolyabbnak látszam. Fizetésemelést köszönhetek neki. Ezért nem vágatom le. Hálából...

Adrienne is nevetni kezdett. De Klára komoly maradt. Némán nézett maga elé. Sándor másról kezdett beszélni, megpróbálta a társalgást élénkebbé tenni, de sikertelenül. Klára szórakozott, rövid válaszokat adott, mintha a gondolatai egész máshol járnának.

Sándor az órára pillantott:

— Bocsássatok meg — fordult a nővéréhez —, de nekem el kell mennem. Dolgom van.

— Ilyenkor, este? — nézett rá gyanakvó mosolylyal Adrienne —, biztosan nőügy...

— Dehogy — mentegetődzött Sándor, oldalt pillantva Klárára —, egy barátommal kell találkoznom.

Elbúcsúzott és elsietett. Klára elborult pillantással nézett utána.

— Adrienne! — tört ki belőle, mikor egyedül maradtak —, az a férfi, akit a lakásban láttam... akit megöltek... annyira hasonlított Sándorra...

— De drágám — szakította félbe Adrienne —, ebből már elég volt! Azért hoztalak össze benneteket, mert azt hittem, hogy újra összejöttetek. De úgy látszik, te már nem tudsz megszabadulni attól az esettől.

— De kérlek — mondta Klára izgatottan, mint aki az igazát védelmezi —, esküszöm, hogy hasonlított Sándorra!

— Mondd már, hogy hasonlított! Láthatod, hogy Sándort nem ölték meg! Nincs semmi baja! Ép, egészséges!

Félig bosszankodva, félig nevetve ölelte át a barátnőjét:

— Drágám, hagyd abba már a képzelődést. Ez a dolog kezd a rögeszméddé válni. Most már eleven személyekre viszed át. Ha így folytatod, még baj lesz belőle...

Klára az ajkába harapott.

— Azt hiszed, hogy meg fogok bolondulni?

— Ha így folytatod... Igérd meg, hogy nem képzelődsz erről többé!

— Igérem — mondta Klára kényszeredetten, aztán nyugodtabb hangon tette hozzá: — nem be-

szélünk róla többet. De ne szólj Sándornak, kérlek. Nem szeretném, ha tudná, hogy... hogy az az ember hasonlított hozzá... hogy képzelődtem róla. Ő olyan cinikus... nem értené meg és kinevetne. Nem mintha törődnék Sándorral, hiszen láthattad, ami volt, elmúlt. De egy nő sem szereti, ha kinevetik... Ugye, nem meséled el neki?

— Nem szólok egy szót se, drágám. Vannak fontosabb dolgok is a világon. Várj csak, mutatok neked valamit. Van egy új, szenzációs kisestélyi ruhám. Sárga selyem, mély kivágással, a vállánál mindössze két pánt tartja...

Klára arca felélénkült:

— Mutasd!

Adrienne kisietett és behozta a ruhát. Gyöngédén fogta a vállánál, a magasba emelte, aztán maga elé illesztette. A sárga selyem bűvösen ragyogott a lámpák fényében.

Klára érdeklődéssel nézte:

— Gyönyörű!

És most kitűnt, hogy Klára teljesen normális, igazi nő. Ruháról volt szó, tehát azonnal elfelejtkezett minden egyébről, elragadtatva nézte a kisestélyit, két újjával műértően megtapogatta az anyagot, aztán némi kis irigységgel a hangjában mondta:

— Én is szeretnék ilyet csináltatni, csak kékből, öv nélkül, oldalt csipkedíszítéssel. Mondd, szívem, ki a szabónőd? Hol dolgoztatsz?...

V.

A szalónban már elő volt készítve a kártya a bridzshez. A játékosok még nem voltak ott, csak a kövér Sulyovszky, aki elsőnek érkezett s már le is ült a vékonylábú, könnyű kis asztalhoz, amelynek egyik oldalát teljesen elfoglalta.

Sulyovszky ügyvéd volt, de nem volt valami jó hírneve mint ügyvédnek. Ellenben jó bridzsjátékosnak tartották. Ezért nem hiányozhatott egyetlen szerda este sem Zentayék házából.

Adrienne kiment az előszobába a vendégeket fogadni. Rudnayné érkezett, a másik partner, aki szintén pontosan megjelent minden szerdán. De most nem egyedül jött, hanem a lányával. Ez nagy meglepetés volt, sőt szenzáció. Rudnayné évek óta folyton emlegette a lányát, de elevenen sehol sem mutatta. Sokan kételkedtek is a létezésében.

Rudnaynének ugyanis tarka, kissé fantasztikus multja volt. Háromszor, vagy négyszer volt férjnél, pontosan senki sem tudta. Az első ura, Rudnay, karmester volt. Akkor, harminc évvel ezelőtt, Rudnay Margit a Kolozsvári Nemzeti Színházban tündökölt. Drámákban lépett fel, különösen „Madame X”-ben volt óriási sikere, amit azóta is emlegetett. Második

házasságát homály fedte. Erről ritkán beszélt, a férje nevét sem tudta senki. A harmadik házassága sikerült legjobban. Scholl Alfréd vette el, akinek már akkor is jó neve volt ipari körökben. De aztán elváltak; a gyermekük, Anny, az anyjánál maradt. Rudnay Margit negyedszer is férjhez ment, de pár év múlva özvegyen maradt. Most már kövérkés volt és kevés remény mutatkozott rá, hogy ötödször is férjhez menjen.

Nem élt jó körülmények között, de csodálatos módon mindig fent tudta magát tartani úgy, hogy délután kávéházban ülhetett és este bridzs-partikra járhatott. Nagy lakást tartott az Andrássy-úton, mely nem került neki semmibe, sőt keresett is rajta, mert részletekben kiadta. A volt férjektől és régi udvarlóktól is kapott néha pénzeket. Azonkívül kijárt a filmgyárba, ahol gyakran akadt statiszta-, vagy párszavas szerep a számára.

Közben a kislánya, Anny, felnőtt, tizennégyéves lett és Scholl Alfrédnek eszébe jutott, hogy a gyerek mégis csak az ő nevét viseli. Scholl Alfréd ekkor már gazdag ember volt, de zsugori. Rudnayné csak fáradságos taktikával tudott tőle kapni pár pengőt, ellenben Annyt imádta az apja és magára vállalta a neveltetését. Scholl Annynak ettől kezdve pazar élete lett. Scholl Alfréd hercegkisasszonyt akart csinálni belőle. Ellátta minden jóval, külföldi intézetekben neveltette, előbb Svájcban, majd Angliában, elhalmozta zsebpénzzel, játékokat küldött neki, mintha még mindig kislány volna, holott Anny ekkor már elmúlt tizenkilencéves és tenniszversenyt nyert Wimbledonban.

Ezekben az időkben Rudnayné mindenkinek lelkesedve mesélt lányáról, akit csak ritkán látott, ám

nagy tervei voltak vele. Tudta, hogy előbb-utóbb visszakapja a lányát, hiszen elsősorban törvényesen neki volt joga hozzá, s akkor — férjhezadja. Anyai szíve úgy érezte, hogy házasságkötési téren szerzett tapasztalatait kötelessége lánya javára hasznosítani. Fellobbant benne a minden nő szívében ott élő örök házasságközvetítő s alig várta, hogy Anny egyszer visszakerüljön hozzá.

Most végre itt volt, visszakerült hozzá s büszkén megjelent vele. Anny ot állt mellette, finom, divatos ruhában, merészen fitos orrával, édes kis arcával, melyet rozsdavörös haj koronázott. Kisportolt, karcsú testének minden vonala harmónikusan futott alá. Szemtelenül fiatalnak, de érettnak, okosnak látszott és határozottan szép volt.

— Ez az én kislányom — mutatta be Rudnayné büszkén, dagadó kebelével.

Adrienne megcsókolta a lányt:

— Szervusz, drágám.

Bevezette őket a nappaliba, amelyen keresztül a szalonba lehetett jutni. A nappali szobában szembe jött velük Sándor.

Adrienne bemutatta őket egymásnak.

Sándor és Anny kezet fogtak.

— Tud bridzsezni? — kérdezte Sándor a lánytól.

— Hogyne — felelte helyette az anyja —, hiszen Londonban nevelkedett.

— Nem Londonban — javította ki Anny —, Wimbledonban voltam egy intézetben. Az ott van London mellett.

— Tudom — mosolygott Sándor —, magam is soká éltem Londonban.

Anny ránézett, kicsit kacéran, és ő is elmosolyodott:

— Kár, hogy nem találkoztunk... Dehát London olyan nagy!... És amellet én kalitkába voltam zárva...

— Ugy érti szegényke — magyarázta Rudnayné, — hogy valóságos rabságban tartották az intézetben... Van már bent parti?

— Sulyovszky itt van — mondta Adrienne —, ha Sándor és Anny is játszik, éppen megalakulhattok.

Bementek a szalónba. A kövér Sulyovszky nehezen bár, de fölemelkedett az asztal mellől, üdvözölte a partnereit, aztán rögtön elkezdte a szertartást: megkeverte a kártyát és osztott.

Adrienne kisietett, hogy a férje után nézzen. Zentay most is ott ült a dolgozószabájában az íróasztal mellett és körmölt.

— Jóságos Isten, Gáspár! — csapta össze a kezét Adrienne —, még meg sem borotváltál!

— Kérlek, szívem... — nyögte védekezve Zentay.

— Egy-kettő! Öltözni, borotválkozni!...

— Csak tíz sor... — könyörgött Zentay —, tíz perc és befejezem.

— Semmi tíz perc! Az nálad másfél óra. A ház tele van vendégekkel. A szalónban már nagy bridzscsata folyik. Ilyenkor muszáj neked dolgozni? Majd befejezed máskor. Egy-kettő, gyerünk öltözni!

— Hát jó — sóhajtott Zentay és felállt —, lemegyek a borbélyhoz.

— Hogyne, hogy megszökj! Ismerlek már, Gáspár, ha nálam vendégek vannak, mindig meg akarsz szökni. Itthon is tudsz borotválkozni. Van zsiletted, a múltkor vettem pengéket bele... Egy-kettő, nincs menekvés!

— Látom — mosolygott megadóan Zentay — hát jó! Mindjárt rendbehozom magam.

— Siess. Nem foglalkozhatom mindenkivel magam. Ki kell néznem a konyhába is. Viki a teát sem tudja elkészíteni. Azt hiszem, lopja a rumot. Klára és dr. Hartmann is jönnek. Tessék, már itt is vannak...

Kisietett a csöngetésre. Klára érkezett meg és rögtön dr. Hartmann után kezdett kérdezősködni. Adrienne megnyugtatta, hogy nemsokára a doktor is megjön.

— Kíváncsi vagyok, mit találtak a detektívek? — nyugtalanodott Klára.

— Hja, te még mindig arra gondolsz? — nevetett Adrienne — ne izgulj drágám. Gyere be addig a szalónba kibicelni.

— Nem, majd inkább itt megvárom — és leült az ebédlőasztal mellé — előbb dr. Hartmannal szeretnék beszélni. Addig úgyse érdekel más, amíg nem tudom meg, hogy mi ujság?...

Rágyújtott egy amerikai Old Gold cigarettára. Már a harmadikat szívta, mikor dr. Hartmann végre megérkezett.

Klára izgatottan állt fel.

— Nos, doktor, mi ujság? Mi történt?

Dr. Hartmann komolyan megigazította keretnélküli pápaszemét.

— Nem is egy, hanem két detektívet küldtek ki. Egész komolyan kezdtek nyomozni.

— És mit állapítottak meg?

Dr. Hartmann megköszönte a torkát és ünnepélyes hangon, félig komolyan, félig tréfásan mondta:

— Kedves Klára asszony, rossz hírem van a maga számára. Készüljön el a legrosszabbra.

Klára elhalványodott.

— Jaj, ne izgasson. Mondja már...

Dr. Hartmann felelni akart, de ekkor Zentay lépett a szobába.

— Jó napot doktor! Isten hozta Klára...

Zentay Gáspár most öt évvel fiatalabbnak látszott. A haja ugyanis óvatosan volt elfésülve, úgy, hogy eltakarta a kopaszságát. Az új, szürke ruha, melyet Adrienne az ősszel vett a számára, szintén fiatalította. Minden rendes volt rajta, a nyakkendője is, csak már félrecsúszott. És a füle mellett meglátszott a borotválkozás utáni puder, amit elfelejtett letörölni...

— Jó estét — köszönt vissza neki Klára és türelmetlenül újra dr. Hartmannhoz fordult.

— Ne feszítsen kánpadra. Mondja már, mit találtak a detektívek?

— Semmit. Megállapították, hogy nem történt semmi. És ez rossz hír a maga számára. Mert azt jelenti, hogy mégis csak képzelődött és baj van az idegeivel.

Klára hitetlenkedve nézett rá.

— Semmi gyanusat nem találtak a detektívek?

— Semmit a világon. A kulcsról megállapították, hogy nem nyit egyetlen más lakást sem a házban. De azért benéztek az összes lakásokba. Sehol senkit sem ölték meg. A házban lakó férfiek közül egy sem hiányzik. A detektívek mindenütt a legnagyobb rendet találták. Kivéve egy lakásban...

Klára szeme felcsillant.

— Ahá! Melyikben?...

— Az enyémben — mosolygott dr. Hartmann, — ott rendetlenség volt. A házvezetőnőm ugyanis

még délután sem takarított ki a hálósobában. Lássá, így van ez egy legényembernél...

— Ne tréfáljon — mondta szomorúan Klára.

Adrienne melegen átölelte a barátnőjét.

— Ügy-e mondtam, drágám! Látod, nem történt semmi...

— De történt — nevetette el magát dr. Hartmann, — felmondtam a házvezetőmnnek...

Klára is halványan elmosolyodott. Csak Zentay nem nevetett velük. Leült és rágyújtott egy szivarra.

— Csodálatos, különös dolog — fujta maga elé a füstöt.

— Ön tud róla? — villant feléje a doktor szemüvege.

— Igen, elmondtam a férjemnek — szólt közbe Adrienne, — ez épp neki való misztikus eset. Gáspárt minden érdekli, ami érthetetlen...

Dr. Hartmann ránézett Zentayra.

— Hja, persze! Ön foglalkozik metafizikával is...

Leült Zentayval szembe és keresztberakta a lábát.

— Nem hiszek a természetfölötti dolgokban. Minden tünet többnyire testi okokra vezethető vissza.

— Nem egészen — fujt lassan újabb füstfelhőt maga elé Zentay — én azt tartom, amit Du Bois Raymond, múlt századbeli kollégám: Ignorabimus. Nem tudunk semmit. Az emberi léleknek sok olyan problémája van, amit még nem oldott meg a tudomány. Ezeket ma sem tudjuk megmagyarázni. Itt van például a telepátia. Valaki megérzi, hogy egy távollevő személy veszélyben forog. Hogy magyarázza ezt, doktor?

— Erre nézve nekem van egy elméletem — mosolygott dr. Hartmann — a spirituszfűző elmélet. Úgy vagyunk ezzel is, mint a spirituszfűzővel. Ha felborul és meggyújtja a háziasszony kötényét, akkor belekerül az ujságokba. De ha a spirituszfűző nem borul föl, akkor senki sem törődik vele. Tehát csak akkor hallunk a spirituszfűzőről, ha bajt okoz. Így vagyunk a telepátiával is. Mondjuk valakinek rossz sejtelmek támadnak, hogy a feleségét valami baj érte, mire gyorsan hazarohan. Ha mindent a legnagyobb rendben talál, akkor nagyot lélegzik és a dolog el van felejtve. De ha csakugyan bevállik a sejtelme és otthon haldokolva találja a feleségét, akkor híre megy a dolognak és a Lélekelemző Társaság kezd foglalkozni a különös, telepátikus esettel. Ez a spirituszfűző teória. Egyszerű, úgy-e?

— Egyszerű — bólintott Zentay — egyszerű és kényelmes. Azoknak való, akik nem szeretik a több ismeretlennel bíró egyenleteket. Jó, hagyjuk a telepátiát. Vegyünk valami egyszerűbb dolgot, mondjuk a gondolatolvasást, aminek példáját ezerszer láthatjuk az életben. Nem csodálatos az, hogy egyik agy megérzi a másiknak a gondolatait? Olyasforma működés lehet ez, mint a rádióé. Az egyik agy a leadó állomás, a másik a felvevő készülék. Mielőtt a rádiót feltalálták, nem tudtuk, hogy a levegőben elektromos hullámok száguldanak. Nem látjuk, nem halljuk ezeket a hullámokat, mégis léteznek. Ilyen erő lehet az is, ami a ki nem mondott gondolatot közvetíti két emberi agy között. Ezt a titokzatos közvetítő erőt szeretném megtalálni, ezt keresem. . .

— Csakhogy téves utakon keresi — mondta dr. Hartmann —, nem lehet egy gép működését megérteni, ha nem ismerjük a szerkezetet. Az anyaggal

kell először tisztába jönnünk. Az anyagot kell vizsgálnunk. Az emberi szervezet önmagában sokkal misztikusabb, mint azok a tünetek, amiket ön említett. Hiszen még az emberi agyat sem ismerjük pontosan. A tudomány még azt sem tudta eldönteni, hogy tulajdonképpen micsoda az agyműködés. Az erre vonatkozó hipotézisek sem egyeznek. Az egyik szerint az agy valami elektromosságszerű működést fejt ki, szóval fizikai műveletet. Mások szerint az agyműködés csak kémiai folyamat, mint például az anyagcsere. Hát hogy akarja megmagyarázni a rendkívüli tüneteket, mikor még az anyaggal sem vagyunk tisztában?

— Nem hiszem, hogy a rendkívüli tüneteknek valami közük lenne az anyaghoz — vitatkozott Zentay —, a materialista tudomány sose fogja tudni megmagyarázni például a távolbalátást. Azoknak a titkát, akik valósággal látják a távolban történő dolgokat. Vagy esetleg a jövőben történő eseményeket...

Dr. Hartmann megrázta a fejét. De nem jutott tovább egy szkeptikus mosolynál, mert Zentay leintette.

— Rendben van, ön nem hiszi. De a londoni Psychical Research Society évkönyvei számos ilyen esetet jegyeznek fel. Sir Oliver Lodge, a Research Society elnöke, például azt mondja egyik beszédében... Kérem, ide írtam fel valahová a felolvasáshoz készült jegyzeteim közé...

Kotorászni kezdett a kabátja zsebében, majd a külső zsebekben, míg végre megtalálta a keresett szelvet papírt és diadalmasan folytatta:

— Azt mondja Sir Oliver Lodge: „Mért volna lehetetlen, hogy a fogékony emberi lélek, melyben

öntudatlanul is évezredek tapasztalatai rakódtak le, bizonyos rendkívüli állapotba kerülve megérezze ösztönszerűen valamely esemény bekövetkezését? Hiszen bizonyos állatoknak megvan ez az ösztönük. A kutya például megérzi a házban bekövetkezendő haláleseményt és keserves vonítással...”

Zentay elhallgatott. A papírszelet végére ért és nem találta a folytatását. Egyideig kereste, aztán végül is visszatette a zsebébe.

— A többit úgylátszik a másik ruhámban felejtettem. Mindegy, no. A lényeg az, hogy szerintem a jövőbelátásnak is van valami alapja s nem tartom olyan nevetségesnek, mint a materialista tudósok. A jövődömondás misztikuma évezredek óta izgatja az emberi lelket s a jóslatokban való hit époly erős napjainkban, mint Macbeth idejében.

— Éppen ez a baj — vágott közbe dr. Hartmann —, mert amiben erősen hiszünk, az előbb-utóbb beteljesedik. A Macbeth-jóslat például éppen azért válik valóra, mert megjósolták. Az ilyesfajta jóslás tulajdonképpen nem más, mint szuggesztió. Ennél fogva ártalmas, tehát üldözni kell. Én, mint hatósági orvos, ha alkalmam van rá, küzdök is ellene.

Egy pillanatra elhallgatott és oldalt nézett, Klára felé, aki hallgatagon ült Adrienne mellett a diványon és elgondolkozva cigarettázott. A levegőbe nézett, mintha nem is hallotta volna, amit a férfiak beszélnek. Adrienne, ezzel szemben, szokatlanul élenken figyelt. Előre könyökölt a térdére, állát kezére támasztotta és csillogó szemmel hallgatta a vitatkozást.

Nemrégiben volt például egy ilyen esetem, — folytatta dr. Hartmann — egy nőt vizsgáltam meg, akit jóslásért tartóztattak le. Azt állította, hogy a

jövőbe tud nézni és tisztán lát maga előtt lejátszódni eseményeket. Megjegyzem, a nő nem volt csaló, mert ő maga is hitt abban, amit csinált. Valóban látomásai voltak, ezt megállapítottam róla. De, hogy ezek a látomások tényleg a jövő előre vetített kepei, azt én nem dönthetem el. Mindenesetre romboló hatásúak, mert szuggesztív erővel követelik a beteljesedést. Tehát olyan véleményt adtam le, amelynek alapján a nőt bűnösnek mondták ki.

— És elítélték? — kérdezte Adrienne érdeklődve, részvétellel.

— Hat hónapra. Jóslásért és csalásért.

— Szegény... — sóhajtott Adrienne halkán.

Klára nem szólt egy szót sem. Halgatagon ült a helyén, mint a vádlott, aki tompán, közönyösen viseli magát a tárgyaláson s nem figyel sem az ügyész, sem a védő beszédére.

A vitatkozás pedig folyt tovább a két ember között. Zentay újabb példákat hozott fel, a legkülönböbb lelki csodákra hivatkozott, Richet-et, a francia parapszichikust, Du Bois Raymondot, Flammariont idézte.

— Mi a távolba vetített akaraterő titka például? Az indiai yogik meg tudják tenni, hogy lefeküsznek, mintha meghaltak volna és testük ilyenkor elválik lelküktől, alakjuk megjelenik más szellemek előtt valami távoli helyen. Valósággal a távolba vetítik alakjukat. Az okkultizmusnak ezeket a csodáit azonban nem csak a keleten látjuk. Megoldatlan az afrikai „witch” doktorok titka is. A fekete varázslók elkészítik bábuformában ellenségeik alakját és ezt a bábút ütik, kínozzák, miközben a távollevő ellenség olyan fájdalmakat érez, mintha az ütések őt érnék. Sőt végül bele is hal a szenved-

désekbe. Afrika-kutatók tanúsítják, hogy a fekete „witch” doktorok nem egy embert ötek meg már ily módon...

— Ez közönséges babona — mondta szározan dr. Hartmann.

— Lehet, — felelte Zentay, — de azzal, hogy babonának nevezzük, még nem intéztük el. A civilizált ember éppúgy nem tud megszabadulni ezektől a dolgoktól, mint a primitív ember. A legkiválóbb emberek sem mentesek ilyesmiktől. Napoleon például horoszkópokat nézegetett és rendkívül hitt a szerencse csillagában. Az idősebb Morgan, a száraz, amerikai milliárdos, minden nagyobb üzleti vállalkozása előtt megkérdezett egy spiritishta médiumot. Ezt nemrég olvastam róla egy hiteles életrajzban. Többé-kevésbé mindnyájan babonásak vagyunk és szeretünk hinni a jóslatokban. Különösen a nők. Nincsen nő, aki ne szívesen jósoltatna magának. Ismerek nagyon okos és művelt nőket, akik minden jósnőhöz elmennek.

— Szórakozásból — vetette ellen dr. Hartmann — intelligens embernek ilyesmi csak tréfa lehet...

— De a tréfa mögött belső vágyakozás van, — vágott vissza Zentay — s tulajdonképen ez a most burjánzó grafológia, pszichografia nem más, mint burkolt formában való kielégítése a jóslásra való vágyakozásunknak...

— Nem fogadhatom el ezt az állítást — jelentette ki a doktor.

Józanul próbálta Zentayt meggyőzni, hogy nem minden ember hajlamos a babonára s hogy a legtöbb misztikumnak van valami logikus magyarázata.

Zentay hevesen válaszolt s a vitatkozás egyre

szélesebben hömpölygött, mintha sohasem akarna vége szakadni.

Klára megfojtotta a cigarettáját és felállt. Végigsimította a homlokát és halkán mondta Adriennek.

— Kezd megfájulni a fejem.

— Hagyjuk itt őket. Gyere be a szalónba, drágám. Társaságra van szükséged.

— Nem tudnék most üres dolgokról fecsegni. Ideges vagyok.

— Hát nem fogsz senkivel beszélni. Leülsz és kibicelni fogsz...

Karonfogta Klárát és gyengéden vitte a szalón felé. Az ajtónál megállt vele, mert az üvegajtó össze volt tolva. Adrienne szét akarta húzni, de Klára megragadta a karját.

Mereven nézett be a szalónba és az izgalomtól suttogóvá rekedt hangon kérdezte:

— Adrienne... ki az a nő ottan?

— Melyik nő?

— Az, aki jobbra ül Sándortól... az a vöröshajú... Tegnap másként volt öltözve, lila moaré ruhában volt... de megismerem a vörösés hajáról... Ő volt az!

— Na, de Klára!

Adrienne felháborodva nézett a barátnőjére. De a felháborodása szánakozássá olvadt, mikor észrevette, hogy Klára keze remeg a karján.

— Ki az a fiatalasszony? — kérdezte Klára sürgető izgalommal.

— Nem asszony, hanem leány — felelte csendesen Adrienne — Rudnayné lánya, Anny.

— Meg mernék esküdni, hogy ő volt... őt lát-

tam tegnap — lehelve reszkető ajakkal, borzongva Klára — ő szúrta bele a férfi nyakába a tört...!

— Ne képzelődj, — szólt rá erélyesebben Adrienne — az előbb megígérted, hogy nem fogsz képzelődni többet...

Ekkor már a doktor és Zentay is odafigyeltek. Doktor Hartmann felállt és odalépett hozzájuk. Klára csak nézte az üvegen keresztül Sándort és Annyt, mintha nem tudná levenni róluk a szemét.

— Milyen bizalmasan beszélgetnek... mintha rég ismernék egymást!

— Ugyan, — mondta bosszúsán Adrienne — tíz perccel ezelőtt mutattam be őket egymásnak.

Dr. Hartmann most már beleavatkozott. Nem szólt semmit, csak megfogta Klárát és gyengéden, de határozottan leültette egy székbe.

— Üljön le kérem! Hiszen maga reszket!... Iggyék egy pohár vizet...

Adrienne sietve hozott egy pohár vizet, amiből Klára engedelmesen ivott néhány kortyot. Aztán lecsillapodva, szégyenkezve sóhajtott:

— Bocsássanak meg... nem tudom, mi van velem... talán csakugyan képzelődöm...

— Egész biztosan — mondta Adrienne energikusan.

Zentay nem szólt egy szót sem. Csak szívta a szivarját és nézte őket. Klára lesütötte a szemét.

— Az a másik nő — mondta habozva, mintegy bocsánatkérően — mintha fejlettebb, asszonyosabb lett volna... Talán tévedtem...

— Persze, hogy tévedett — mondta doktor Hartmann megnyugtatóan.

Klára csendesen felállt.

— Azt hiszem, legjobb lesz, ha most hazamegyek...

— Miért sietsz? — próbált tartóztatni Adrienne — maradj itt szépen, bemutatom neked Annyt s akkor egészen meg fogsz nyugodni...

— Majd máskor — mondta Klára csendesen, — most hazamegyek...

— Hazakisérem — szólt közbe a doktor olyan határozott hangon, hogy Klára nem merte visszatúsítani.

Nem messze a villától, a sarkon, sikerült elfogni egy taxit. Keveset beszéltek az úton. Az autó a Stefánia-úton rohant végig és viharként septe maga előtt a zörgő, halott faleveleket.

Már a körút felé robogtak, mikor megszólalt dr. Hartmann.

— Klára... engedje meg, hogy így szólítsam... Keressen fel holnap.

— Miért?

— Kúrára van szüksége. Diétát írok elő. Más, egészségesebb életmódot kell folytatnia... Ki fogom gyógyítani.

Klára nem felelt rögtön. Gondolkozott kissé. Aztán halkán mondta:

— Nem hiszem, hogy kúrára volna szükségem. Az igaz, hogy kissé furcsán viselkedtem ma este. De hát nem történik meg akármilyen normális emberrel, hogy valahol lát egy arcot, mely ismerősnek tűnik fel előtte, pedig sohasem látta azelőtt? Nem tapasztalta ezt néha, doktor? Velem is ugyanez történt. Felismertem egy arcot, amit eddig talán csak a képzeletemben láttam... Ennyi az egész.

— Nem — ingatta a fejét dr. Hartmann — higgye el, Klára, sokkal több van a maga esete mö-

gött. Öntudatlan, kielégítetlen vágyak teszik boldogtalanná a lelki életét. És tönkre fog bele menni, ha nem fogadja meg a szavamat. Pedig kár lenne magáért. Még fiatal és szép s maga előtt áll az élet, minden boldogságával. De attól félek, hogy tönkre fogja magát tenni. Sajnálom magát Klára...

Klára bágyadtan mosolygott.

— Minden betegét így sajnálja? — és kissé félrehajtott fejjel, oldalról leste a férfi arcát.

— Nem. De maga érdekel Klára.

— Olyan különös eset vagyok?

— Látom már, hogy vallomásra akar bírni — mosolygott dr. Hartmann melegen — mondjam azt, hogy nemcsak mint orvost érdekel, hanem mint férfit is?

— Nem kell, hogy mondja, doktor. Így is nagyon kedves. És hízolgó! De őszintén mondom, minden érdekel a világon, csak a szerelem nem.

— Téved Klára. Ezt csak elhitesi magával. Elfojtotta magában ezt az érzést. Mert fél tőle. Ez izgatja, ez az egyik baja a lelki életének. . . A másik baja. . .

Dr. Hartmann nem folytatta, mert a taxi megállt velük. A Hungária elé értek. A férfi kiszállt és kifizette a sofőrt.

Klára ezalatt megállt a járdán és mélyet lélegzett. Kellemes, hűvös, tiszta levegő jött a folyó felől. A távolban a sötétbe borult hegyoldalakon apró, piros csillagok világítottak. . .

A dunaparti oldalról idehallatszott a zene, édes cigánymuzsika, valami olvadó, szerelmes népdal, de belekeveredett egy-két dzsesz-foszlány is, amit egy másik terraszról hozott erre felé az őszi szél.

— Nem akar kissé leülni a terraszcra? — kérdezte dr. Hartmann.

— Máskor — nyujtotta kezét Klára biztató mosollyal, — majd legközelebb...

A doktor megemelte a kalapját.

— Hát akkor — jó éjt kívánok.

— Jó éjszakát — visszhangozta Klára a kapuból.

A hangja kellemesen csengett s volt benne valami kedves bűgös is, ami meleg hullámként szaladt végig dr. Hartmann testén. — Hasonlít Greta Garbó hangjára — állapította meg magában a doktor hazafelé menet.

zett
cock
illik
nek
egés

aho

már
jébe

ami
kar
pirc

tett
von

VI.

- Kérek egy cocktailt.
- Milyent parancsol?
- Martinit. Van?
- Hogyne. Igenis. Hozom, kéremalássan.

A pincér elcikázott. Adrienne kissé furcsán nézett a barátnőjére. Benszülött pesti nő nem iszik cocktailt, csak férfitársaságban. Részint, mert nem illik, részint, mert drága. Ha nincs férfi jelen, aki nek tetszik az ilyesmi s fizet érte, mi értelme van az egésznek?

Klára valószínűleg Amerikában szokta meg ezt, ahol a nők egyedül is bemennek a bárókba inni...

A Hangliban ültek. Hat óra felé járt és a korzó már kezdett néptelenedni, de bent, a kávéház kertjében, még minden asztal foglalt volt.

A pincér újból megjelent. Hozta a csokoládét, amit Adrienne rendelt, Klára elé pedig letette a karcsúderekú pohárkát, melyben egy cseresznyeszem piroslott az aranyossárga ital alján.

— Tudod, mibe fog ez kerülni? — figyelmeztette Adrienne a barátnőjét, mikor a pincér már elvonult —, körülbelül három pengőbe...

— Ez a gyűszűnyi ital? — csodálkozott Klára,

— de hisz átszámítva dollárra és centre, Amerikában se kerül annyiba. Legfeljebb a felébe...

— Hja, drágám, ez külföldi ital. És ha nem külföldi, akkor is rámondják, hogy az. És vámok vannak és luxusadók. Azért fontos, hogy az ember tudja, mit rendeljen. Pesti ember például feketét rendel, vagy legfeljebb kávét és végighallgatja érte a zenét...

Klára körülnézett. Csakugyan, a legtöbb asztalon csupán kávéscsészék álltak. Az egyik asztal mellett ismerős arcot látott.

— Nézd — mondta Adriennek.

Adrienne odapillantott. Rudnayné látta, aki ott ült Annyval távolabb tőlük, a kerítés mellett.

Úgy látszott, hogy Rudnay Margit is meglátta Adriennet. De lehet, hogy nem, mert most elfordította a fejét s máshová nézett.

— Nem akar észrevenni — mosolygott Adrienne.

— Mért? — kérdezte meglepődve Klára. — Hahagban vagytok?

— Nem. Csak a fiatal Sárosi-Hornert várják.

— Ki az a Sárosi-Horner?

Adrienne magyarázni kezdte a helyzetet. Rudnayné, mióta Anny hazajött, hadjáratot indított, hogy a leányt gazdagon férjhez adja. A fiatal Sárosi-Horner báró nemrég örökölte apja birtokát, a gyárat, szóval majdnem az egész vagyont. Nem nagy lúmen, nem sokat ért a vállalat vezetéséhez, de megy az nélküle is. Ami legfontosabb, ügylátszik, hogy horogra került. Kétségtelen, hogy Anny tetszik neki. Már többször látták őket együtt. Valószínű, hogy Rudnayné most is ide várja.

— Azért nem vesz minket észre — mosolygott Adrienne —, attól fél, hogy átülünk hozzájuk s az

esetleg zavarná Sárosi-Hornert. És rontaná Anny esélyeit...

— Kár — jegyezte meg Klára —, most nem bántam volna, ha bemutatnád volna őket. Szeretnék megismerkedni azzal a lánnyal.

— Érdekel... — tette hozzá kicsit eltűnődve.

— Csak nem azért, mert... még mindig arra gondolsz, hogy...

— Dehogy! — vágott közbe védekezve Klára —, csak általában... érdekes teremtésnek látszik...

— Ne nézz folyton arra... Ne forszírozd, ha ők nem akarnak észrevenni.

Klára elkapta a szemét a másik asztalról, ivott picit a Martiniből, majd elővette kis arany cigaretta-tárcáját. Mekínálta Adriennet is és mindketten rágyújtottak.

A zene elhallgatott. Már hét óra volt és a zenészek pakkolni kezdték a hangszereiket. A fizetőpincér, aki eddig alig mutatkozott, egyszerre erősen láthatóvá lett és buzgón sietett egyik türelmetlen vendégtől a másikig. Néhány asztal egy-kettőre megürült.

Klára és Adrienne nem mozdultak. Mozidara-bokról beszélgettek, illetve főleg Adrienne beszélt, Klára csak figyelmesen hallgatta, vagy legalább is úgy tett. Közben azonban néha oldalt pillantott és látta, hogy Rudnayné idegesen fészkelődik. Feláll, megigazítja a ruháját és újra visszaül.

Ujabb asztalok ürültek ki. Rudnayné kínosan feszengett.

Most már Adrienne is észrevette.

— Látod, hogy mozgolódik? — súgta kárörömmel Klárának. — Úgy látszik, felsült. Sárosi Horner nem jött el... Margit most nem tudja, hogy men-

jen-e el, vagy maradjon? Ha marad, nem kerülheti el, hogy észre ne vegyen bennünket...

Csakugyan, Rudnay Margit most végre bólintott feléjük. És mosolygott hozzá, olyan szélesen, mintha jelezné, hogy csak most vette észre őket. Szólt valamit Annynak, aki engedelmesen felállt és mindketten megindultak a másik két nő asztala felé.

— Szerbusztok, drágáim... — üdvözölte őket Adrienne s bemutatta anyát és lányát Klárának.

— Már éppen menni készültünk — mondta Rudnayné és leült.

Klára Annyhoz fordult.

— Hallottam, hogy maga is külföldről jött haza?

— Igen — felelte a lánya helyett Rudnayné —, az apja külföldön neveltette a drágámat eddig. De most megnőtt, férjhez kell adni, hát egyszerre szükség lett egy anyára...

— És ezt a szerepet te játszod, Margit — nevetett Adrienne.

— Még pedig élethűen — felelte büszkén Rudnayné —, ez a legnagyobb alakításom... Jobb lesznek benne, mint Madame X-ben voltam!

Anny nem tudott szóhoz jutni köztük. De nem is nagyon akart. Olyan csendesen viselkedett, mintha háromig se tudna számolni. De volt a szemében valami távolba-nézés, amiből úgy látszott, hogy únja az egészet s csak a békesség kedvéért viselkedik úgy, mint egy bárányka.

Klára megint hozzáfordult.

— Londonban volt, kedvesem, úgy-e?

— Igen.

— Érdekes!... Nem találkozott ott Bartos Sándorral? Ő is nemrég jött haza...

A kérdés elég banálisan hangzott, Anny — mégis — mintha összeresztett volna. Klára próbálta elfogni a pillantását, de nem tudta. Anny makacsul a távolba nézett...

— Nem — mondta aztán színtelen hangon —, sajnos, nem találkoztunk...

Adrienne szemrehányó pillantást vetett Klárára, — mintha azt mondta volna ezzel a megrovó tekintettel:

— Már megint kezdted?...

Rudnayné azonban nem vett észre semmit ebből a szemjátékból. Nem is figyelt oda, a kapu felé nézett, majd hirtelen lengetni kezdte a karját. Egy fiatalembernek integetett, aki most jött be, megállt a kapuban és kutatva nézett körül.

— Itt vagyunk!... — mozgatta a karját Rudnayné.

A fiatalember — báró Sárosi-Horner Kázmér — meghökkent, mikor két nő helyett négyet látott az asztalnál, de aztán mégis megindult feléjük.

Sietség nélkül ment, kissé hanyag testtartással. Háromszög alakú, keskeny állban végződő, sovány arca volt, melynek enerváltságát csak telt ajkai és merészen előreugró orra ellensúlyozták.

— Azt hittem, hogy már nem jön — ment eléje pár lépést Rudnayné.

— Nem tudtam előbb visszatérni a városba — mentegetődzött Sárosi-Horner —, defektet kapott a kocsim...

Kis raccsolással beszélt, amiben azonban nem volt semmi affektáltság.

Rudnayné bemutatta a hölgyeknek, mire a fiatal báró leült közéjük.

Fesztes hangulat keletkezett.

Sárosi-Horner nem volt valami jó társalgó, vontatva beszélt, főleg az autótúrájáról és közben leginkább Annyre nézett.

Anny úgy tett, mintha figyelne, de látszott rajta is, hogy valami másra gondol.

Rudnayné még nyugtalanabbnak látszott. Valószínűleg az volt a megbeszél program, hogy itt találkoznak, aztán elmennek valahová, de most útjukban volt a két nő: Klára és Adriene.

Végre is Sárosi-Horner elszánta magát s felajánlotta az egész társaságnak:

— Gyerünk valahová vacsorázni. Menjünk át a Chateaubába...

— Sajnos, én nem mehetek, — felelte Adrienne és felállt — nekem férjem is van, haza kell mennem, vacsorát kell adni az uramnak...

Rudnayné látható megkönnyebbüléssel nézett rá.

— Szerbusztok, — mondta Adrienne és Klára-hoz fordult — jössz te is, Klára?

Természetes lett volna, hogy Klára is vele menjen. De Klára nem mozdult.

— Nekem nincs férjem, — mondta mosolyogva — s azonkívül az egész estém szabad.

— Kérem, parancsoljon! — udvariaskodott Sárosi-Horner — tartson velünk...

Adrienne világosan látta, hogy Klára csak Anny kedvéért akar velük maradni. A képzelődését hajszolja, tisztába akar jönni Annyval. De Rudnayné és leánya nem tudták ezt. Őket legfeljebb az bosszantotta, hogy Klára hozzájuk sodródott s esetleg elrontja majd az intim hangulatot. Dehát nem volt mit tenni. A báró meghívta Klárát, most már jó képet kellett vágni a dologhoz...

Adrienne elbúcsúzott tőlük. Elkísérték egy darabig, aztán beültek Sárosi-Horner autójába, mely a közelben állt. Horner maga vezette a kocsit. Anny előre ült melléje, Klára pedig hátra ült Rudnaynéval.

Rudnayné rögtön fecsegni kezdett. Most már nem bánta, hogy Klára ott van, legalább volt társasága. És talán jobb is, gondolta számítóan, ha ilyen módon magukra hagyja a fiatalokat. Talán hamarabb összelelegszenek... A hosszú Lancia-autó zúgva repült velük s pár perc múlva már a Lánchídon surrantak át.

A Chateau ugyanis Budán volt. Ez a körülmény nemcsak némileg előkelővé, de egyben erkölcsössé is tette. A tulajdonos, a kopasz Bedő úr, nem alkalmazott táncosnőket, akik a férfivendégekkel táncoltak volna, nem akart konkurrálni a pesti mulatókkal s így támadt a Chateauban az a reputációja, hogy oda bárki a menyasszonyával is elmehet.

Mentek is, fiatal lányok az udvarlóikkal, különösen vasárnap délután, amikor meglehetősen vegyes volt a publikum. A hétköznapi estéken azonban szép közönség gyűlt egybe. Képviselve volt a művészvilág, a tőzsde, sőt egy-két gróf is akadt köztük. Nyáron az épület háta mögött, a hegyoldalba épült terraszon szólt a dzsesz és táncoltak a párok, most azonban ősz volt; már bevonultak a földszinti étterembe.

A Lancia megérkezett a Chateau elé. A portás köszönt, Sárosi-Horner kiszállt, kíségette Annyt s a hátsó ülésből kikászálódott Rudnayné és Klára is. Ekkor már egészen jóba voltak, Rudnayné megszerette Klárát, aki jó hallgatónak bizonyult. Az aránylag rövid úton úgy összebarátkoztak, hogy már tegeződtek is...

Az étteremben hangulatos dzsesz fogadta őket.

A Chateaubaudnak kitűnő bandája volt. Bedő úr nemrég csalta át őket nagy áldozatokkal a Párizsi Bártól. A tulajdonos, úgy látszik, ismerte Sárosi-Hornert, mert személyes hajlongással fogadta őket s egy fentartott asztalhoz kalauzolta a társaságot. Az asztal a táncosok számára szabadon hagyott parkett szélén volt, tehát a legjobb helyen, mert így nem kellett az asztalok között cikk-cakkozni, hogy egy kis táncba jussanak...

A zenekar elhallgatott, mikor leültek, hosszabb táncszünet következett. Sárosi-Horner megrendelte a vacsorát s természetesen bort is hozzá.

A koszt ízletesnek bizonyult, a bor pedig különösen jónak. Ez felvidámította a hangulatot. Anny kipirult, beszédes lett és nevetgélni kezdett...

Éppen a sülttel végeztek, mikor újra megszólalt a dzsessz.

Valami foxtrotot játszottak s a dob ritmikusan pergett bele a mélabús szakszafónok s náthás pisztónok édes, érzéki nyivákolásába.

Anny önkéntelenül is ütemesen ingatni kezdte a fejét s halkán dúdolta a zenekarra az ismerős melódia angol szövegét:

„Is it true what they say about Dixie?
Is it true what they say about you?
Is it true...”

A parketten megszorodtak a párok. Sárosi-Horner felkelt, Anny elé állt és táncolni vitte.

— Na, hál' Istennek — sóhajtott a molett Rudnayné, úgyhogy fűzője szinte ropogott és felállt.

— Mi az? Hová mész? — kérdezte Klára.

— Telefonálni. Gyere te is.

Együtt mentek ki. Rudnayné már ismerte a járást s az iroda mellett megtalálta a mellékszobát, ahol megigazította magát és kissé kiengedte a fűzőjét. Klára ezalatt a tükör előtt bepúderozta az arát, amely kezdett kifényesedni.

Mikor kimentek, Rudnayné befordult a kis irodába, ahol a telefon volt. Feltárcsázott egy számot.

Klára nem akarta hallgatni s udvariasan távolabb ment pár lépéssel, ahonnan beláthatott az étterembe. Az első asztalnál, mely a fal mellett állott, ismerős arcot látott. Dr. Hartmann ült ott magányosan és vacsorázott.

Klára zavarba jött, vissza akart húzódni, de akkor már a doktor is észrevette. Nem lehetett mást tenni, mint mosolyogni és odalépni hozzá.

— Hogy kerül maga ide, doktor?

— Itt szoktam vacsorázni — felelte dr. Hartmann nyugodtan.

— Itt szokott vacsorázni? — furcsállotta Klára.

— Mért ne? Nekem is szükségem van kis szórakozásra. A zene, a zaj, a táncoló párok látása elszórakoztat. És azonkívül, mint tudja, itt lakom a Tobozi-utcában, a közelben...

— Hja, persze!...

— De hogy kerül maga ide, Klára?

Klára úgy érezte, hogy elpirul. De igyekezett könnyedén felelni:

— Véletlenül.

— Nem véletlenül — felelte orvosi szigorúsággal a hangjában dr. Hartmann —, maga ugyan nem vett engem észre, de én láttam, hogy Rudnaynéval van és a lányával, akiben azt a hasonlóságot felfedezte. Tehát azért barátkozik velük. Kémkedik, nyomoz, mert még mindig az a gondolat úzi. Még mindig azt

hiszi, hogy a képzeletének valami köze volt a valósághoz. Nem tud megnyugodni, még mindig az az eset foglalkoztatja...

Klára tettetett szörnyűködéssel csapta össze a kezét:

— De doktor!... Hogy jut ilyesmi az eszébe?...

Érezte, hogy színéskednie kell, ha meg akarja dr. Hartmannt győzni. És most már meg akarta győzni mindenáron, akármilyen ravaszsággal, bebizonyítani, hogy nincs igaza.

— Már eszem ágában sincs az a dolog — mondotta vidáman —, nem is gondolok rá, teljesen elfelejtettem. De maga juttatja folyton az eszembe. Uglátszik, doktor, maga az, aki nem tud megszabadulni tőle, magát foglalkoztatja még mindig... Hát sose fogja hagyni elfelejtenem?

Dr. Hartmann megbotránkozva csóválta a fejét:

— Milyen makacs maga, Klára! Így sohasem fog meggyógyulni.

— De hisz nem vagyok beteg, doktor.

— Mikor fog felkeresni?

— Majd ha beteg leszek — mosolygott Klára —, apropos, miért nem küldte el a számlát az első vizitért?

— Mert várom a többi. Nem kívánom, de tudom biztosan, hogy még szüksége lesz rám. Többet nem szólok, erről többet nem beszélünk. De egyszer csak be fog állítani hozzám kétségbeesve...

— Ne fenyegessen, doktor!

Klára most már nem mosolygott. Határozottan mérges volt. Szeretett volna valamit felelni dr. Hartmannnak, amivel megbánthatja. Valami kemény, kegyetlen szóval ledöfni.

De ebben a percben Rudnayné jelent meg a kö-

zelben. Jött vissza a telefonálásból és széles mosollyal fogadta a doktor köszöntését. Klára rögtön csatlakozott hozzá s elmenőben hidegen biccentett vissza dr. Hartmann felé:

— Jó estét!

Mire visszatértek az asztalukhoz, Anny és Horner már a harmadik táncot fejezték be. Az utolsó tánc rumba volt s Anny nevetve és lihegve ült le. Sárosi-Horner is kipirult a jókedvtől. Ujra Anny elé állt, mikor a zenekar megint játszani kezdett, de a lány megrázta a fejét:

— Megbicsaklott a lábam. Táncoltassa meg kissé a hölgyeket, amíg elmúlik.

Sárosi-Horner udvariasan Klára elé állt:

— Szabad?

— Köszönöm — mondta Klára elnézést kérő pillantással —, csak valcert táncolok.

— Akkor táncoltassa meg a mamát — dirigálta Anny jókedvűen.

Horner odalépett Rudnaynéhoz, aki kissé habozva állt fel, de aztán elnevette magát és nekiindult. Elvégre már ki volt engedve a fűzője...

Anny mosolyogva nézte őket. Csillogott a szeme a finom magyar bortól, amihez még nem volt hozzászokva. Ujra a pohár után nyúlt.

Klára is felemelte a poharát és koccintott vele.

— Szerbusz.

— Szerbusz.

— Milyen édes a ruhád! — mondta Klára. — Londonban csináltattad?

— Nem. Pesten. Mostanában.

— Nagyon bájos. Csak neked élénkebb színeket kellene viselned.

— A szabónő is azt mondja.

— Olyan színt, ami kiemeli a hajad szépségét.

— Tudom. Ezt a ruhát az anyám tukmálta rám. Van egy kedvenc világoszöld ruhám, abban akartam idejönni.

— El tudom képzelni, milyen bájos lehetsz benne.

— Minden világos szín jól áll nekem. Kék, rózsaszín, ivoir...

— Azt hiszem, a lila állna a legjobban... — nézte Klára összehúzott szemmel Annyt, mintha azt próbálná elképzelni, hogy állhat rajta a lila ruha — nincs lila ruhád? Mondjuk, egy lila moaré...?

— Lila moaré? — kérdezte tétován Anny és kissé összerezzent. Habozott egy pillanatig, gondolkozott, aztán mintha egyszerre megváltozott volna az arca. Makacs és elszánt lett. És keményen mondta:

— Nincs!

Klárának semmi sem kerülte el a figyelmét. Finom ujjait lassan, szórakozottan húzogatta fel és alá a pohár oldalán, mintha semmi más nem érdekelné, közben azonban a szempillái keskeny réssé szűkültek, ahogy Annyra vetett egy-egy pillantást.

— Érdekes... — mondta lassan — mi csak most ismerkedtünk meg s nekem mégis az az érzésem, mintha rég ismernélek. Mintha láttalak volna valahol...

— Nem tudom elképzelni, hol? — felelte Anny olyan hangon, amelyen megértett, hogy igyekszik közönyös lenni — talán Londonban?

— Ott nem voltam.

— Én pedig mindössze néhány napja vagyok

Pesten. És mióta itthon vagyok, úgyszólván ki sem mozdultam a lakásból.

— Nekem mégis úgy rémlik — mondta Klári makacsul — mintna a napokban láttalak volna... mintha hétfőn láttalak volna...

— Hétfőn? — kérdezte Anny kissé vibráló hangon.

— Igen. Lila moaré ruhában voltál.

— Az... az nem én lehettem — és erőszakoltan felnevetett — bizonyára összetévesztesz valakivel.

— Tudod mit, Anny — fakadt ki Klára merészen — mondd meg, hogy hol voltál hétfőn s akkor megállapíthatjuk, hogy téged láttalak-e, vagy mást?

— Hétfő délután? — tétovázott Anny.

Klára szeme megvillant. Úgy csapott le az újabb kérdéssel, mint egy vizsgálóbíró, élesen, gyorsan.

— Honnan tudod, hogy délután?

— Ügylátszott egy pilanatra, hogy Anny megremül, összezavarodik. De ez csak egy másodpercig tartott. Kevésbé éles megfigyelő, mint Klára, talán észre sem vette volna. Anny máris összeszedte magát és nyugodtan vágta ki:

— Te mondtad.

— Én? — hült el Klára — én csak azt kérdeztem, hogy hol voltál hétfőn?

— Tévedsz. Azt kérdezted, hogy hol voltam hétfőn délután?

Klára zavarba jött.

— Azt kérdeztem volna? — simított végig gyötrődve a homlokán, — hogy lehet az? Nem tudnám, hogy mit beszélek...?

— Lehet... — felelte Anny győztesen, szemtelenül.

Klára picit az ajkába harapott. Aztán felemelte a poharat, ivott egy kortyot és bágyadtan mondta:

— Jó, hát hol voltál hétfő délután? Mondjuk, úgy öt órakor?

— Öt óra felé? — húzta a szót Anny, mint aki időt akar nyerni.

— Igen. De ne ismételd folyton a kérdést, hanem felelj.

Anny felemelte a fejét. Szenttelenül egyenes, kis orrát Klára felé fordította s az ajkai köré rejtélyes mosoly rajzolódott.

— Tudod mit, édesem — mondta fölényesen — játszuk úgy ezt a társasjátékot, hogy te nevezd meg a helyet, ahol gondolod, hogy láttál. És én majd igennel vagy nemmel felelek.

Klára nem tudott hirtelenében mit szólni. Elképesztette ez a vakmerő ellentámadás. Bizonytalanul nézett Anny szemébe és hirtelen az az érzése támadt, hogy nemcsak ő látta a lányt, de Anny is felismeri őt. Ez ingerültté tette.

— Hejyes. Nyíltan kérdezem. Budán voltál hétfőn?

— Nem.

— Pedig nekem úgy rémlik, hogy ott láttalak.

— Nem láthattál — mosolygott Anny — kitűnő alibit tudok igazolni.

— Alibit? — döbönt meg Klára.

— Igen. Hétfőn vidéken voltam. Kékesen...

— Igazán? — Érdekes!...

Most már az ő hangja vált gunyossá.

— Az előbb azt mondtad, hogy mióta Pesten vagy, sehová sem mentél. Úgyszólván ki sem mozgattál hazulról...

— Azt mondtam? — zavarodott össze Anny —

hát... hát... Hétfőn mégis kimozdultam! Mit szólsz hozzá!?

Egyszerre ideges lett. És ellenségesen, dacosan tette hozzá:

— De igazán különös... Mért firtatod ezt úgy?

— Azért firtatom — mondta Klára lassan, nyomatékosan, mialatt élesen figyelte a lány arcát — mert hétfőn láttam valahol — egy drámát... És úgy rémlik, hogy ott láttalak téged is...

Anny erőltetetten felnevetett.

— Szóval azt hiszed, hogy egy moziban láttál? Nem, édesem, nem voltam moziban...

Klára felelni akart, folytatni a vallatást, de a zene egy furcsa akkorddal, mely úgy hangzott, mintha kérdőjel lett volna, hirtelen elhallgatott. A táncosok kezdtek visszazárlingózni a helyükre. Sárosi-Horner is jött az asztal felé Rudnaynéval.

— Nos, hogy van a kibicsaklott lába? — kérdezte Horner udvariasan Annytól.

— Köszönöm, rosszabbul — felelte Anny hirtelen támadt rossz kedvvel — azt hiszem meg fog dagadni...

Megtapogatta a bokáját.

— Fáj?

— Igen — panaszkodott nyügösen — és a fejem is megfájdult...

— Talán a bortól? — aggódott Rudnayné.

— Itt a legfinomabb borok vannak — védte Sárosi-Horner a Chateau hírnevét.

— Menjünk talán máshová — ajánlotta Rudnayné, aki belejött a hangulatba és nem értette, hogy mit akar a lánya. A bokarándulást sem hitte el. — Menjünk talán a Párizsi Bárba. Ott most kezdődik az élet...

— Nem, nincs értelme — rázta a fejét Anny —, a fejem fáj és úgy se tudnék többet táncolni... Menjünk haza!

— Kérem — nyugodott bele szomorúan Sárosi-Horner.

Felálltak az asztaltól. Klára világosan érezte, hogy ő az oka Anny hangulatváltozásának. Azért akar hazamenni, hogy ne kelljen vele beszélni többet, el akarja kerülni a további vallatást...

Rudnayné is rosszkedvű lett. Ő még szerette volna folytatni a mulatást. De kifelé menet — a ruhatár körüli zavarban — Anny sűgött neki valamit, amitől megnyugodott.

Amíg Klárára feladta a ruhatáros a szőrme-kabátot, Rudnayné pár lépést előre ment Hornerrel és halkán szólt hozzá pár szót. Valószínűleg ugyanazt mondta, amit Anny sűgött neki.

Beültek a kocsiba.

— Először téged viszünk haza — mondta Rudnayné Klárának —, te közelebb laksz...

— Ezek meg akarnak szabadulni tőlem — gondolta magában Klára —, erre megy ki az egész dolog!... Letesznek és elmennek valahová máshová...

Rudnayné most nem volt beszédes. Alig szólt egy-két szót egész úton. Klára se beszélt. Minden zűgött a fejében.

Sárosi-Horner vadul hajtott. Szinte röpültek. Hihetetlenül rövid idő alatt odaértek a Hungária elé.

A portás odaugrott és kinyitotta az autó ajtaját. Klára kiszállt.

— Jó éjszakát! — köszönt Sárosi-Horner a volán mellől.

— Jó éjszakát, édesem! — kiáltotta Rudnayné is a kocsi mélyéből.

Anny nem szólt semmit, de úgy látszott a sötétben, mintha titkos, gúnyos mosoly játszana az ajkai körül.

— Jó éjszakát! — visszhangozta Klára és összehúzta magán — kissé fázósan — a szőrmebundát, mert a Duna felől hűvös szél jött.

A portás megemelte a sapkáját.

Klára lassan bement a kapun. A hallban megállt. Fáradtság és izgalom zsibongott a testében. Gépiesen átvette a kulcsot és felfelé indult.

De érezte, hogy nem fog tudni aludni az éjjel...

VII.

Másnap délután Klára végigsétált a korzón. Hullámos, sötétszőke haja új kalap alól csillámlott elő. A testére símuló ruha is új volt. Legutóbb egyszerre két ruhát csináltatott. Egy selyem kisestélyit, olyant, amilyent Adriennél látott, csak öv nélkül, mélyebb kivágással és egy őszi kosztümöt szürkecsíkos, férfimintájú szövetből...

Nem gondolt senkire, akinek különösebben tetszeni akarna. De mégis mindenáron szép akart lenni. Úgy érezte, hogy a szépsége fegyver, hozzátartozik a harchoz, amit végig kell küzdenie. Nem nyugodhatik bele, hogy az a leány legyőzze. Ki kell deríteni a rejtélyt, ami Anny körül lebeg...

Lassan, nézelődve ment. Elsétált a Hangli előtt és benézett. De kívülről nem látott sokat. Szeretett volna bemenni, hátha ott találja megint Rudnaynét és Annyt. De nem akart egyedül bemenni. Azzal elárulná, hogy szándékosan kereste a találkozást. Az is furcsa, hogy megáll a bejárat előtt és benéz. Tovább kell mennie, mielőtt feltűnővé válna...

Visszasétált a korzóra. Már harmadszor sétálta végig egész hosszában, mikor végre találkozott Adriennel.

— Szerbusz, drágám — üdvözölte Adrienne — ah, új ruhád van! Gyönyörű a szabása. Úgy-e mondtam, hogy Schenkne jól dolgozik...

Klára türelmesen felelgetett, míg a Hanglihoz értek. Ott azt mondta:

— Nem jössz be kávézni?

Bementek. Leültek egy asztalhoz. Klára körül nézett, olyan kutató pillantással, hogy Adrienne is észrevette.

— Kit keresel?

— Senkit — felelte Klára könnyedén — csak nézem, hogy kik vannak itt? Ezt olyan természetes hangon mondta, hogy Adrienne gyanakvás nélkül elhitte neki. Már megtanult színészkedni...

Különben is Adrienne nem tudhatta, mi folyt le Klára és Anny között? Nem is kérdezte, csak mikor már a pincér elébük tette a kávé, jutott eszébe:

— Ja igaz, hogy mulattatok tegnap este?

— Ah, nem volt semmi különös, — intézte el az egész ügyet kézlegyintéssel Klára és másról kezdett beszélni. Arról, hogy únja a hoteléletet és mégis csak be fog rendezni magának egy kis lakást. Már talált is megfelelőt, még pedig az Aréna-úton.

— Legalább közel leszek hozzátok, Adrienne.

— Nagyszerű, akkor gyakrabban eljöhetsz.

Aztán másról beszélgettek. Közben Adrienne elővette a kézitáskáját és benézett a tükrébe.

— Tegnap este véletlenül soká maradtam fönt. Rémesen nézek ki.

És igazgatni kezdte magát. Ezalatt Klára lopva megint körülnézett. De sem Annyt, sem az anyját nem látta sehol.

— Dr. Hartmannal nem találkoztál azóta? — kérdezte Adrienne.

— De igen — felelte Klára elbiggyesztett ajk-

kal, — tegnap este véletlenül ő is ott volt a Chateauban. De nem sokat beszéltünk.

Adrienne észrevett valamit a barátnője arcán.

— Mi az? Nem szimpátikus neked dr. Hartmann?

— Félig-meddig összevesztünk — felelte Klára kitérően, mint aki nem akar az ügyről tovább beszélni.

Megitták a kávéjukat, cigarettáztak. Adrienne mindenféléről fecsegett. Észre se vették, már hét óra felé járt. Adrienne felállt.

— Haza kell mennem. . .

Klára is kénytelen volt menni, mert nem akart egyedül ott maradni. — Majd holnap — gondolta magában, — holnap bizonyára megcsípem itt Annyt. . .

De másnap sem találkozott velük. Pedig egész délután leste őket a korzón.

— Úgy látszik, direkt nem jönnek — gondolta Klára — Anny nem akar velem találkozni. . .

Nem is látta őket egész a következő hét szerdájáig. Akkor eszébe jutott, hogy Rudnayné valószínűleg ott lesz Adrienne bridzs-partiján. Tehát alighanem Anny is. . .

Vacsora után felült a földalattira és elment Zentayékhoz.

— Szerbusz drágám, — ölelte át Adrienne az előszobában — okosan tetted, hogy eljöttél. . .

— Rudnayék itt vannak? — akarta kérdezni Klára. De aztán mégse mondta ki, pedig már a nyelvéen volt.

— Feltűnő lenne — gondolta magában — nem szabad magam elárulnom. . .

Levetette a kabátját, beszélt kissé Adriennel, aztán bement a szalónba. Adrienne kint maradt a

konyhában, mert egyedül volt. Vikivel összeveszett, a leány azt mondta, hogy beteg és ott hagyta pont szerdán, mikor a legnagyobb szükség lett volna rá.

Klára belépett a szalónba és rögtön meglátta Rudnayné. Ott ült a partiban Sulyovszkival, míg velük szemben Sándor és egy monoklis idegen játszottak. A monoklis idegenről, mikor bemutatták, kiderült, hogy Rozványi-Rozner a neve és festőművész. Főleg portrékat fest s azért jár bridzs-partikra, hogy megrendeléseket szerezzen...

Anny is ott volt, de nem játszott. Ott ült Rudnayné és Sándor között az asztal sarkán, kibicelt az anyjának, de közben gyakran Sándor felé pillantott. Úgy nézett feléje, mintha a játéka érdekelné, de Klárának az volt az érzése, hogy inkább a férfi érdekli.

Klára leült a másik oldalon Sándor mellé kibicelni, de közben mindenre figyelt. Észrevette, hogy Anny a belépése pillanatától kezdve idegesen viselkedik.

Aztán még valamit észrevett, amitől úgy érezte, hogy eláll a szívverése.

Sándornak — játék közben — melege támadt és a gallérjához nyult, ami úgylátszik szorította. Félrehajtotta a fejét és két ujjával oldalt húzta a gallért, mintha ki akarná tágítani.

Klára odapillantott és a gallér mögött, — majdnem a nyaka tövéen — valami foltot látott. Valami sötétséget, amely mintha sebhely lenne!...

Nem állta meg, hogy hirtelen meg ne kérdezze.

— Mi az a nyakán, Sándor?

A férfi zavarba jött, mint akit tetten értek. Visszaengedte a gallért és szemében bosszúság villant fel. Látszott rajta, hogy kedve volna valami gombaságot felelni, összeszidni Klárát, hogy bele-

avatkozik mások dolgába, de aztán csak annyit mondott furcsa nevetéssel:

— Semmi. Megütöttem magam. Kis baleset...

Klára szerette volna firtatni a dolgot, de nem kérdezősködhetett tovább feltűnés nélkül. Nem beszélhetett sokat, mert zavarta volna vele a játékot. Annyit kezdte figyelni.

Mikor két játszma között kis szünet támadt, odaszólt a lányhoz:

— Hogy értetek haza a multkor este, drágám?

— Minden baj nélkül, kedvesem.

Sándor felfigyelt és Klárára nézett.

— Tegeznek egymást? Maguk már így összebarátkoztak?

— Sőt, — vágott közbe Anny árulkodó nevetéssel, mintha sietve informálni akarná a férfit a helyzetről — már majdnem össze is veszünk...

— Klárával? — csodálkozott Sándor — ugyan min?

— Klára a mult hétfőn Budán volt, moziban, — magyarázta gyorsan Anny — és azt képzelem, hogy engem is látott ott. Persze összetéveszt valakivel...

Sándor semmi rendkívülit nem látott a dologban. Vagy csak nagyon jól színlelte a nyugalmat...?

— Moziban volt? — nézett közömbösen Klárára — mit játszottak?

— Egy bűnügyi drámát, — mondta Klára nyomatékosan.

Sándor elmosolyodott.

— Sok gyilkosság volt benne? Idegborzongató volt?

Klára valami gúnyt érzett a hangjában és nem tudott mit felelni. Anny szólt helyette, kihívó mosollyal.

— Én szeretem az idegborzongató gyilkosságokat. Londonban is megnéztem minden bűnügyi filmet.

— Mondd, Anny, nézett rá Klára — a valóságban is végignéznél egy bűntényt?

— Miért ne? Idegek dolga az egész.

Olyan hetykén mondta, hogy Klárát elöntötte a felháborodás.

— Te egy kis szörnyeteg vagy, Anny! Azt hiszem, még gyilkolni is tudnál!...

— No, no... — csitította Sándor — ne higgyen neki, Klára. Anny csak henceg. Tulajdonképpen szentimentális és a szíve csupa lágyság. Nem lenne képes egy bogarat sem eltaposni. Londonban például az életét kockáztatta egy kutyusért, hogy megmentse az autó kerekei alól...

— Londonban? — csapott le élesen Klára, — honnan tudja ezt? Hiszen maguk nem találkoztak Londonban...

Sándor meghökkent, nem tudott hirtelen szólni. Anny közbevágott.

— Az előbb meséltem neki... — és durcás arccal Sándorhoz fordult — de nem azért, hogy elmondja másoknak! Nem kell mindjárt elárulni az embert...

Klára elbámult magában. Ördögien ügyes ez a lány! Mindig kivágja magát! Most is hogy megmentette a helyzetet...!

De azért mégis kínos volt a csönd, ami egy pillanatra támadt köztük. Sándor a kezébe vette a kiosztott lapokat. Úgy nyult a kártyák után, ahogy a vízbefuló kapja el a feléje dobott kötelet. A kártyák azt jelentették, hogy egyelőre nem kell folytatni ezt a furcsa beszélgetést.

A játszma végén Sándor kiesett. A következő fordulót a három partner játszotta egymás között.

Klára kifinomult idegeivel valami mozgást észlelt az asztal alatt. A lábak játékát. Meg mert volna esküdni rá, bár nem láthatott az asztal alá, hogy Anny megrúgta Sándor lábát.

Sándor felállt. Lehúzogatta a kabátját, hátra mozdította a székét és kiment a szobából.

Anny utána se nézett. Az újonnan kiosztott kártyákat bámulta, amiket Rudnayné most rendezett a kezében. Pár pillanattal később azonban Anny lassan felállt és csendesen, feltűnés nélkül kiment a szobából.

— Utána megy, — gondolta magában Klára — mind a ketten azért mentek ki, hogy kint beszélhesenek egymással...

Ha most hallhatná, hogy mit beszélnek! Szeregett volna felugrani és utána szaladni. De ez nem lett volna okos dolog. Várni kell kissé, nehogy feltűnő legyen...

Remegő türelmetlenséggel várakozott. Az idegeiben érezte a másodpercek mulását. Végre felkelt ő is és kiment a másik szobába...

Sem Sándort, sem Annyt nem látta a nappaliban. Hová mehettek? Talán kiszöktek az előszobába...

Halkan kinyitotta az előszobába vezető ajtót. Az előszobában sötét volt. Nem égett a villany, mert Adrienne takarékoskodott az árammal. Az a kis világosság, ami a nappaliból vetődött be, emberi árnyékokat rajzolt a homályba. A fogason függő ruhák, kabátok mellett észrevétlenül meghúzódhatott két mozdulatlan ember...

De nem hallatszott sem suttogás, sem emberi

lélegzés. Klára csak a saját nehéz lélegzetvételt hallotta. Lassan, tapogatózva megtalálta a villanykapcsolót. Felkattantotta. Nem volt ott senki...

— Talán a konyhába mentek?...

Ha már itt tartott, benyitott a konyhába is.

Adrienne sürgölődött-forgolódott ott egyedül. Teát készített a vendégeknek, feketekávéét főzött és süteményeket rakott ki egy tálcára.

— Segítsek? — kérdezte Klára, hogy valamivel okát adja, amiért benézett a konyhába.

— Drága vagy — köszönte meg Adrienne —, de ne fáradj. Már kész vagyok. Menj csak vissza a többiekhez...

Klára visszament az előszobán keresztül, ahol megint leoltotta a villanyt. Újra körülnézett a nappaliban töprengve.

— Hová mehettek?

Baloldalt ajtót látott. Odament, felemelte a kezét, habozott, hogy kopogtasson-e? Végül mégis kocogtatott halkán, aztán rögtön lenyomta a kilincset. Az ajtó engedett...

Hatalmas íróasztalt látott szalmakazalként meg rakva könyvekkel, írásokkal. Zentay Gáspár ült az íróasztal mellett belegörnyedve az írásokba, hálókabátban, papucsban, kopaszon, borotvátlanul. Hátra se fordult, mikor az ajtónyílást hallotta, csak mentegetődzve kiáltotta:

— Mindjárt, szivem... Csak tíz percig hagyjál még...

Klára ijedt zavarral visszahúzódott. Még csak azt sem mondta: „Pardón, tévedés.” Ha már Zentay összetévesztette a feleségével, ne tudja meg soha, hogy idegen nő látogatta meg a szobájában...

Csendesen betette maga mögött az ajtót. A za-

vara elmúlt s újra végigcsapott rajta korbácsütésként a kínzó gondolat:

— Dehát hová tűnhettek ezek?... Hová szökhettek...?

Kutatva nézett körül. A kertre néző, függöny-nyel takart, nagy ablakokra pillantott. Most vette csak észre, hogy a középső ablak a földig ér, tehát tulajdonképpen ajtó, amely valószínűleg balkónra vezet.

Odalépett, félrehajtotta a függönyt és — hangokat hallott. Kint sötét volt, de a kerten túl egy utcai gázlámpa égett s a gyenge fény sziluetté varázsolta a keskeny erkélyen suttogó férfit és nőt: Sándort és Annyt...

Klára megfeszített idegekkel figyelt, de a bezárt üvegajtón keresztül nem hallotta, hogy mit beszélnek. Lám, milyen óvatosak! Becsukták az erkélyajtót maguk mögött...

Mit csináljon? Nem nyithatja rájuk az ajtót! Nem mert ott állni sem soká, hátha hirtelen kijönnék és meglátják őt az ajtó mellett. Vagy másvalaki bejön véletlenül a szobába és rajtakapja őt, hogy hallgatódzik!...

Tovább lépett óvatosan. Oldalt húzódott a szélső ablakig, mely szintén a kertre nyílt. De ez az ablak is zárva volt. Ha nyitva volna, innen hallhatná, hogy mit beszélnek...

Félrehúzta a függönyt, megfogta az ablak kilincset és kínos lassúsággal elfordította. Aztán fokozatosan, vigyázva feltárta az ablakot. Ez nem ment egész nesztelenül, kis nyiszorgás hallatszott, de a Hermina-úton ugyanekkor valami teherautó dübörgött végig és elnyelte a zajt.

A függöny mögé húzódott. Így nemcsak hallha-

tott mindent, de láthatta is oldalról az erkélyen összetapadó két árnyékot. Őt pedig nem láthatják meg! Vagy ha belépne is valaki véletlenül a szobába, nem foghatják rá, hogy hallgatódzik. Ő csak odaállt az ablakhoz, hogy kiszellőztesse a fejét...

Hűvös, kellemes levegő csapta meg az arcát. Az éjszaka tele volt virágillattal. Fanyar, édes szagokat leheltek a bokrok; lent a kertben krizantémumok párázták temető-hangulatú parfómjuket az ég felé... A nyár minden lepárolt zamatja összegyűlt a hervadás utolsó sóhajába. És fent, az ég sötétkéék bársonyán milliónyi apró csillag ragyogott, mintha egy óriási magvető teleszórta volna ezüstporral...

Klára azonban mindezt alig vette észre.

Szemét kimeresztette a sötétben, hogy jobban lássa a két árnyék mozdulatait és mellére szorította kezét, mintha mély lélegzetének nesztét akarná visszafojtani.

Először csak egyes szavakat hallott. Sándor hangját.

— Ancy... mi igaz abból, amit hallottam?...

— Nem igaz... Sándor...

Meg kellett feszítenie minden figyelmét, hogy tisztán értse, amit azok ott az erkélyen — pár lépésnyire tőle — suttogtak. Másodpercekig tartott, amíg a füle hozzászokott, hozzáfinomodott a csendhez és tisztán hallotta a halkán kiejtett szavakat.

— Nemcsak tőle... másoktól is hallottam, hogy... a Sárosi-Horner... erősen udvarol... és te is hajlandó vagy...

— Nem igaz...

— Azt mondták... fülig szerelmesek vagytok egymásba...

— Bolond — sóhajtotta Anny —, ne szorítsd a karom.

— Mi igaz belőle?

— Csak a fele igaz... Horner szerelmes belém...

— És te?

Anny hangja forró suttogássá vált.

— Nekem nem kell más, csak te!...

Klára az ablak széléhez támasztotta a fejét, úgy, hogy lüktető homloka a hideg kőfalhoz tapadt. Egész testén végigborzongott valami: az izgalom hűvös reszketése, ahogy kilesett a fal mögül. Láttá, hogy a két árnyék szorosan összetapad. Sándor feje lehajlik Anny szája fölé. A lány bágyadtan engedi át egész testét a gyönyörnek, mintha elolvadna ebbe az ölelésbe. Aztán véget ér a csók. Anny feje oldalra csuklik. Most már ő támad, a férfi nyakára fonódik a karja és ajka a nyakára tapad...

Sándor mély, elfojtott hangja hallatszott.

— Csacsi... ne harapd a nyakam... hányszor mondtam, hogy szokj le erről a harapdálásról... Látnod, Klára már észrevette odabent...

Klára összeresztette. Az arca belesápadt, mintha ütés érte volna, mikor a nevét hallotta említeni. Minden idegszála megfeszült s a hallása olyan élessé vált, mintha valami érzéken felüli erő fokozta volna fel. Most már tisztán hallott minden szót, megérezte a legfinomabb nűánszot, szinte a szájmozdulatokat is hozzá tudta képzelni.

— Klára! — biggyesztette el a száját bosszúsan Anny —, Klára egész különösen viselkedik... Nem tudom, mit akar tőlem? Mondd, Sándor, volt köztetek valami?

— Hét évvel ezelőtt — rövid ideig — a menyasszonyom volt.

— Sejtettem... — lehelte halk izgalommal a lány s hangjába féltékenység kúszott —, viszonyod volt vele?

— De Ancy! Hogy képzelsz ilyesmit?

— Véded?! Szóval, még mindig szereted? Még mindig kellene neked!?

Ezt már rekedten mondta, olyan szenvedélyesen, amit nem lehetett volna feltételezni róla. Mint egy fiatal nőténytigris, amelyik egy másik nőtényt pillant meg a párja körül. De Sándor szava olyan őszintén hangzott, hogy lecsillapította:

— Dehogyan kell nekem. Az az ügy be van fejezve, rég elmúlt. Csacsi!... Hát ilyen féltékeny vagy?

— Mert nagyon szeretlek — fonódott rá újra Anny —, nem bírnám el, hogy megcsalj! Meghalnék! Vagy megölnék! Meg mersz esküdni, hogy már nem szereted?

— Nyugodtan — nevetett halkán a férfi —, akármire. Amire akarod.

— De ő még mindig szerelmes beléd.

— Csacsiság... Nem hiszem. Honnan gondolod?

— Féltékeny rád, Sándor. Más oka nem lehetett, hogy olyan furcsán kérdezősködjék. Az első pillanatban szinte megijedtem tőle. Nem tudtam elképzelni, hogy mit akarhat tőlem? Aztán egyszerre megéreztem a pillantásából, hogy sejt valamit. Igen, biztos vagyok benne, hogy tud valamit. Ugy tette fel a kérdéseit, mint egy vizsgálóbíró.

— De honnan sejtene... hogy éppen te...? — töprengött Sándor. Érezni lehetett rajta, hogy most már ő is ideges.

— Bizonyára meglátott bennünket. Ki akart valatni, hogy hol voltam hétfőn?

— És mit mondtál neki?

— Alibit igazoltam. Azt hazudtam, hogy Kékesen voltam.

Sándor keze rátévedt Anny fejére. A lány haját simogatta.

— Okos vagy, Ancy! Látnod, ez okos volt.

— Szamárság volt. Nem hitte el. Látszott az arcán, hogy nem hiszi. És folyton olyan különösen nézett rám, mintha felismerne. Csak éppen, hogy nyíltan nem mondta.

A férfi meghökkent:

— Talán csakugyan látott...

— Ott a cukrászdában láthatott meg... — riadozott a lány.

— Dehogy — okoskodott a férfi —, ott nem vehetett észre. Bent ültünk a fülkében... és az oszlop is eltakart! Mi láthattuk őt, de ő nem láthatott minket. Hiszen egészen elől ült...

— Félek, hogy mégis meglátott... — aggódott Anny — és felismert téged...

— Nem látszott rajta. Megitta a csokoládét és elment.

— Talán lesbe állt kint! Talán követett bennünket! Oh Istenem, egész biztos, hogy kémkedett. Utánunk jött a moziba is. És aztán...

— De édes... — próbálta megnyugtatni a férfit, — ne izgasd magad. Klára legfeljebb azt láthatta, hogy együtt ültünk a cukrászdában. Mi van abban? Nem történt semmi...

De Annyt most már nem lehetett könnyen megnyugtatni.

— Akármit is tud... El fogja mondani a nővérednek... És Adrienne elmondja az anyámnak...

Kétségbeesés csengett a hangjából.

— Te nem ismered az anyámat, Sándor. Mindenáron hozzá akar adni Hornerhez. Ez az álma. És ha megtudja, hogy én és te... megmondja apámnak. Visszaküldenek Londonba. Elzárnak valahová. Az anyám mindenre képes, ha valamit akar. Óriztetni fognak, hogy ne találkozhasunk. Nem élném túl, ha nem láthatnálak többé...

A karja hirtelen a férfi nyaka köré fonódott és pici, reszkető sírás buggyant fel a torkán. Nem lehetett mással elfojtani, mint egy hosszú csókkal.

— Édes... — csókolta Sándor —, ne félj semmit! Azért helyeztettem át magam Pestre, hogy együtt lehessünk. És nem fog semmise elválasztani...

— Milyen gyönyörű volt Londonban — szipogott Anny és felsóhajtott, de most már boldogan, ahogy az apró csókok érték a fülét —, emlékszel? Emlékszel, amikor...

Valami megzörrent a közelben. Klára, amint ki-jebb akart hajolni, hogy többet lásson, megcsúszott és hirtelen meg kellett kapaszkodnia valamiben, hogy ki ne essék az ablakon. Hátrkapott az egyik ablaktáblához, mely visszatartotta ugyan, de engedett a rántásnak és zajosan nyikordult egyet.

— Pszt! — mondta Sándor.

— Valaki itt van a közelben — suttogta rémülten Anny —, hallgatódzik...

Csend támadt. Klára visszafojtotta a lélegzetét. Jeges félelem nyomult fel a gyomrába alulról, mintha a földből jönne, megmerevítve először a lábait és hidegen kúszva felfelé. Reszketni kezdett. A szíve úgy dobogott, mintha ki akarna szakadni a melléből. Ha most felfedezik...!

Ugy tetszett, hogy órákig tart már a kínos csend. Pedig csak pillanatok multak el. Végül Sándor megmozdult az erkélyen:

— Nem, nincs itt senki! — mondta csendesen, — képzelődsz, Ancy!

A lány belenyugodott. Még figyeltek pár pillanatig, aztán újra Sándor szólt:

— De menjünk be, mert az új osztásnál rám kerül a sor. Talán már várnak rám...

— Most kijönnék — gondolta riadtan Klára.

Egészen visszahúzódott a függöny mögé. Már nem volt idő arra, hogy elsiessen. Valószínűnek látszott, hogy nem veszik észre. Ha felfedeznék!? Milyen kínos lenne!...

De nem fedezték fel. A nappali nem volt teljesen kivilágítva és sem Sándor, sem Anny nem nézett körül. Sándor besietett a szalónba, Anny pedig a pamlag feletti tükörhöz lépett, megigazította a ruháját, rendbehozta az arcát, meg a haját. Aztán lassan ő is bement a játékosok közé...

Klára fellelékezett. Előlépett a függöny mögül, gondolkozott kicsit, végigsimította az arcát és kiment a konyhába. Adrienne még mindig ott volt. A tea már elkészült, a fekete kávé is ott volt a tálcán, egy másik tálcán pedig a sütemények tornyosultak.

Mikor Klára belépett, Adrienne éppen felemelte az egyik tálcát. Nyilvánvaló volt, hogy nem tudja egyszerre mind a kettőt bevinni.

Klára a süteményes tálcához nyúlt.

— Engedd meg, hogy segítsék...

— Drága vagy...

Együtt indultak el a tálcákkal.

— Volt egy gördíthető szervíz-asztalkám — fecsegett útközben Adrienne, — de letört az egyik

lába. Elveszett a kereke, azt hiszem Viki lopta el. bosszúból...

Sándor már bent ült a partiban és fel se nézett, mikor Klára belépett. A többiek élénk arccal fogadták a tálcák megérkezését. Különösen Rudnayné arca derült fel, mikor a süteményeket meglátta.

Amint befejeződött a játszma, rögtön nekilátott a habosnak.

— Citrommal, vagy rummal? — kérdezte Adrienne a kövér ügyvédtől.

— Rumot kérek — mondta Sulyovszky — sok rumot...

Rozványi-Rozner, a festő, feketekávét kért. Mialatt a cukrot törte a kiskanállal a feketében. Annyt nézte és elragadtatva jegyezte meg.

— A haja... mint a vörös réz! Kijelentem, hogy direkt inspirál... Azt hiszem, hogy a portréjával megnyerném a téli tárlaton az aranyérmet...

Anny szó nélkül, ártatlanul nézett maga elé. Úgy tudott nézni, mint egy szelíd őzike. Rudnayné felelt helyette, kéjesen nyelve le egy nagy falat süteményt, félig lehunytt szemekkel, báró Sárosi-Horner Kázmérra gondolva:

— A téli tárlaton nem, de a tavaszin talán igen... Ha férjhez ment a drágám, esetleg megfestheti a portréját...

Klára a sarokban ült egy fotelben, ahonnan az egész társaságot láthatta és szomorúan mosolygott. Ezek vakok! Csak kívülről látják egymást. És őt tartják bolondnak, képzelődőnek!...

Főlényesen nézte őket, mint aki nagy titok birtokában van és olyasmit tud, amiről a többieknek sejtelmük sincs...

VIII.

Csengett a telefon. Adrienne odalépett.

— Halló...

Klára hangját ismerte fel.

— Szerbusz drágám. Mi van veled? Már napok óta nem láttalak...

Kiderült, hogy Klára elköltözött a hotelből s berendezett magának saját lakást az Aréna-úton. Ezzel volt elfoglalva, nem ért rá mással törődni. A valóság az volt, hogy Klára sokat gondolt Sándor és Anny ügyére, de nem tudta, hogy mit csináljon a felfedezésével? Habozott, hogy szóljon-e Adriennek? Néha már az ajkán volt, hogy belekezdjen, de mindig visszahökölt tőle. Nem volt rá alkalom. A korzón egész más volt a hangulat és Zentayék lakásán sem mert előhozakodni vele, mert félt, hogy Sándor minden percben betoppanhat. Ehhez a beszélgetéshez valami intim hely kellett volna...

Most, hogy végre nem lakott hotelben, hanem saját otthona volt, felhívta Adriennet. Főleg arról beszélt vele, hogy milyen más érzés az, ha az ember a sajátjában lakik...

Adrienne gratulált neki.

— Most megint állandó pesti lakos lettél...

— Mikor jössz el megnézni a lakásomat?

— Ma nem mehetek, drágám. De holnap délután...

... Klára türelmetlenül várta másnap. Ekkor már elhatározta, hogy elmond mindent Adriennek. Nem bírta tovább hordozni magában a titkot...

Adrienne végre uzsonnatajban megérkezett. Körülnézett, dicsérte a lakást, aztán előhozakodott a saját dolgaival. Elmesélte, hogy Viki visszatért hozzá, de nem vette vissza, mert közben kapott helyette másik lányt, Marist, aki párját ritkítja. Türelmes, szófogadó, tiszta és még főzni is tud...

Klára szórakozottan hallgatta a szóáradatot. Mikor végre szóhoz jutott, csendesesen mondta:

— Kérlek Adrienne... most, hogy egyedül vagyunk... és intimen beszélhetünk... szeretnék mondani valamit Sándorról és Annyról...

— Sándorról és Annyról? — csodálkozott Adrienne — mit?

— Azt hiszem, hogy... ezek ketten... hogy ők már régen...

Nem mert kimondani, amit gondolt. Mást kifejezést keresett.

— Azt hiszem, hogy... mélyebb kapcsolat fűzi őket egymáshoz...

Adrienne először a csodálkozástól némán nézett a barátjére, aztán nevetni kezdett.

— Hja, persze, hiszen te Annyban felismerted azt a nőt, ... aki megölte azt a férfit, aki Sándorhoz hasonlított! ... Hát még mindig nem hagytad abba ezt a bolondságot? Még mindig képzelődsz? Hiszen már egyszer beláttad, hogy nem volt valóság, csak puszta képzelődés!

— Igen, beláttam — mondta Klára nyugodtan,

— de az eset még sem hagyott nyugton. Éreztem, hogy e mögött a leány mögött valami titok van. És próbáltam kilesni. Tanulmányoztam s amikor kettesben maradtunk, elkezdtem kicsit vallatni...

Adrienne elszörnyedve csapta össze a kezét.

— Vallattad Annyt? Ezt az ártatlan terem-tést!? Nahát, te egész bolond vagy Klára!

— Nem egészen — felelte Klára erősbödő, szinte diadalmas hangon, — az az ártatlan teremtés ugyanis olyan furcsa válaszokat adott, hogy még jobban megerősödött bennem a gyanu. Persze, minderről nem referálhattam neked, mert kineveltél volna, sőt talán próbáltál volna megakadályozni is a nyomozásban. Végre aztán eredményt értem el. A mult szerdán, nálatok, véletlenül kihallgattam, amikor Anny Sándorral beszélgetett.

— Véletlenül? — kérdezte Adrienne gúnyosan.

Klára azonban nem vette fel a gúnyt. Dacosan mondta:

— Minden nő megtette volna a helyemben. Biztosítlak, hogy te is megállnál hallgatódzni, ha a neved hallanád említeni...

— Na jó, — mondta engedékenyebben Adrienne — szóval füleltél! És mire jöttél rá?

— Arra, hogy Sándor és Anny már rég ismerik egymást.

— Na de, drágám! Hisz én mutattam be őket egymásnak. És alig találkoztak azóta...

— Igen, te mutattad be őket egymásnak — felelte Klára fölényes szomorúsággal, — közben pedig ők nevettek rajtad magukban. Már Londonban ismerték egymást. És ha mindent akarsz tudni, azon a hétfőn is, mikor az a — hogy úgy mondjam — látomásom volt, együtt voltak kettesben...

Adrienne megbotránkozva csóválta a fejét.

— Igazán? Ilyen tréfákat csinál Sándor!? Ezt nem hittem volna. Micsoda csirkefogó!...

— Ez neked tréfa? Ilyen könnyen fogod fel?

— Hát Istenem!... Régebben ismerik egymást. Mondd már! Mi van azon?

Klára kezdett ideges lenni.

— Nemcsak, hogy ismerik egymást... de más is van köztük... Nem érted?

— Honnan tudod olyan bizonyosan?

— Honnan! Istenem! — csapta össze kezét Klára türelmetlenül, — hiszen mondom, hogy halottam, mikor elbujva beszélgettek. Szerelmeskedtek! Sőt láttam is őket...

— Láttad őket? — nézett Adrienne gyanakodva a barátnőjére — nem képzelődtél?

— Ne izgass, kérlek. Igenis láttam őket, amint csókolództak. A te házában, az erkélyen...

Ezt már majdnem kiabálva mondta. De az izgalma nem ragadt át a másik nőre.

Adrienne nem háborodott fel, csak elkomolyodott és kedvetlenül szólt:

— Nézd drágám... ha így is van... mi közünk hozzá? Ez voltakép Sándor magánügye.

— A te ügyed is. Elvégre ott szövődik a te házában... a te födeled alatt!

— Dehát miért izgat ez úgy téged?

Klára kétségbeesetten nézett rá.

— Oh, Istenem, hát nem érted!?

... Nem, Adrienne nem értette meg. Klára pedig nem tudta megmagyarázni félelmét. Pedig világos volt előtte, hogy valami összefüggés van a dolgok között. Igen, most már bizonyos, hogy az a gyilkosság, amit a lakásban látott, csak látomás

volt. De hátha a jövőt mutatta? Hiszen felismerte a személyeket... és mindaz, ami azóta történt... nem, ezt Adrienne sose fogja így megérteni. Hogy magyarázza meg neki, hogy Sándort és Annyt szét kell választani, el kell szakítani egymástól, mert ebből nem származhatik jó, ebből csak tragédia lehet?... Ezek a szerencsétlenek valami sötét veszélybe rohannak, elkapta őket az örvény és maguktól nem tudnak kiszabadulni. Nem szabad engedni, hogy egymásba kapaszkodjanak, mert mind a ketten ott vesznek. Nem szabad őket tovább engedni ezen az úton...

De mindezt nem lehet Adriennek megmagyarázni. Adrienne szíve túljózan, a gondolkodása túl egyszerű, az érzékei nem elég finomak, ilyesmihez. Sose tudná ezt megérteni a maga köznapi kis eszével...

Klára mégis megpróbálta rábeszélni.

— Nézd... elejét kell venni... ebből nem lesz jó... valamit kellene csinálni...

Adrienne csak a vállát vonogatta.

— Kérlek, én nem avatkozhatom bele... Elvégre Sándor felnőtt férfi!

Klára csüggedten adta meg magát. Adrienne másról kezdett beszélni, de a társalgás unalmassá vált. Klára szórakozott válaszokat adott, mintha az esze máshol járna. Mialatt Adrienne háztartási problémákat tárgyalt, Klarában megérlelődött a gondolat:

— Szólni fogok Rudnaynének...!

Adrienne végre felállt, búcsúzott.

— Szerbusz! Eljössz szerdán?

— Hogyne! Visszaadom a vizitet. Nagyon kedves, hogy meglátogattál...

...Klára alig várta a szerdát. Mégis elkésve ér-

ke
ki
és

má
ad
Ru

alk
figy

Am
besz
mes
han

dött
aki
Vald
nára
natb
hete
hazu
képe
lány

felhá
Ann

náln
Ann

kezett Zentayékhoz. Szándékosan ment későn, hogy ki tudja várni a játék végét, mikor a parti feloszlik és alkalma lesz Rudnaynéval beszélni.

Csak jóval éjfél után került erre sor. Sulyovszki már hazament, egy óra is elmúlt, mikor végre úgy adódott, hogy Klára egyedül maradt a nappaliban Rudnaynéval.

— Kérlek, drágám, — ragadta meg Klára az alkalmat — úgy érzem, kötelességem, hogy valamire figyelmeztesselek...

— Miről van szó?

— Annyról...

És részletesen elmondta, amit megtudott. Amit az erkélyen látott. És amire Sándor és Anny beszélgetéséből következtetni lehetett. Ezek szerelmesek egymásba. És nem újkeletű ez a szerelem, hanem már rég kezdődött.

Rudnayné hüledezve hallgatta. Előbb elvörösödött, majd sápadt lett. A szeme úgy villámlott, mint aki ölni készül, akit magcsaltak, kijátszottak... Valószínűleg Sárosi-Hornerre gondolt, a báró vagyónára, amellyel oly közelségbe került s amely e pillanatban hirtelen ismét a messzeségbe szökkent, elérhetetlennek látszott. És miért? Anny szemtelensége, hazudozása és aljas ostobasága miatt! Ilyen elképesztő butaságba esik bele ez a lány...! Az ő lánya!...

Első pillanatban nem is tudott szóhoz jutni a felháborodástól. Aztán be akart rohanni a szalónba. Annyhoz, de Klára visszatartotta.

— Kérlek, Margit, azért nem kell botrányt csinálni a többiek előtt... Maradj csak itt, majd szólok Annynak, ideküldöm hozzád...

Bement a szalónba, ahol Anny és Adrienne

nagyban mulattak valamin. Sándor kártyatrükkökkel szórakoztatta őket. Klára félrevonta a lányt.

— Az anyád szeretne beszélni veled, Anny. Menj be a másik szobába...

Anny furcsára tágult szemmel nézett rá. Kicsit elhalványodott. Mintha már tudta volna, hogy miről van szó. Ugylátszik, Klára szeme elárulta...

Aztán felvetette a fejét és szó nélkül kiment a szalónból.

Adrienne és Sándor némán nézték a jelenetet. Sándor abbahagyta a kártyamutatványt. Adrienne szemrehányó pillantást vetett Klárára, mint aki sejti, hogy mi történt...

Kínos csönd támadt.

A másik szobában Rudnayné már pörölt Annyval. Olyan izgatottan, hangosan beszélt, hogy behallatszott.

— Ezt nem hittem volna rólad! Művelt leány vagy... Londonban nevelkedtél... és erkély-romantika kell neked! Hát hogy kell egy lányt nevelni, hogy ne menjen az erkélyre csókolódzni!

Anny valamivel halkabban, de dacosan felelt:

— Ugy, hogy adjatok több szabadságot... hogy ne kelljen az erkélyre menni!

Adrienne felállt. Habozott kissé, aztán megindult a nappali felé.

Sándor is felkelt és utánament. Egyikük sem nézett közben Klárára. Mintha ő lenne az oka az egésznek, mintha ő lenne a főbűnös...

Klára azonban nem érzett önvádat. Nyugalom árasztotta el, valami korrekt megelégedettséget érzett, mint aki csak kötelességét teljesítette. Nyugodtan nézett Sándor és Adrienne után, de nem ment utánuk. Restelt volna tanuskodni a kínos jelenetnél.

Elvégre neki nem családi ügye, mint azoknak. Intézkék el egymás között. . .

Ugylátszott különben is, hogy az egésznek hamarosan vége szakad.

Rudnayné gyorsan végét akarta vetni, amint Adrienne és Sándor beléptek.

Tisztán hallatszott, amint keményen rászólt Annyra:

— Elég volt. Gyere. Majd otthon tovább tárgyalunk.

— Nem megyek. Nem megyek veled haza, anyám.

— Megörültél?

— Egyáltalában nem megyek többé haza.

— Anny! — kiáltotta Rudnayné, drámai remegéssel a hangjában: — Ezért neveltelek?

— Nem te neveltél — vágott vissza Anny kegyetlenül.

Klára nem hallgatta tovább. Bántotta ez a családi veszekedés. Nem is volt kíváncsi rá. Ugyis csak az lesz a vége, hogy Rudnayék hazamennek és Annyt nem engedi többé az anyja találkozni Sándorral. . .

Hátrább vonult és nyugodtan leült egy fotelba. Ide kevésbé hallatszott a pörlekedés a másik szobából. Különben is azok ott bent elcsendesedtek. Szípgás hallatszott. Valamelyik nő elsírta magát, de nem lehetett kivenni, hogy melyik: Rudnayné-e, vagy pedig Anny? . . .

Klárát nem is nagyon érdekelte. Hadd sírjanak. Jobb, ha most sírnak, mint később, amikor már tragédia lett a dologból. De mért nem megy már el Rudnayné, mért nem viszi haza a lányát? Mit tudnak tárgyalni olyan soká? Ez már igazán gyanus. . .

Most Rudnayné szenvedélyes felkiáltása hangzott:

— Soha! Érti? Soha!

Nyilvánvalóan Sándorhoz beszélt, mert magázta. Klára nem bírta megállni tovább: felkelt a fotelból és lábujjhegyen megint közelebb ment az ajtóhoz. Hallotta Adrienne rábeszélő, csitító szavát:

— De nézd, Margit... ha egyszer szeretik egymást...

Rudnayné nem is felelt neki. Csak Sándorhoz beszélt.

— Mit akar maga a lányomtól? Pest egyik leg-gazdagabb embere akarja feleségül venni. Én készítettem elő ezt a partit. A legjobb partit, amilyenről egy anya csak álmodhat Pesten! És most maga tönkre akar tenni mindent. Feleségül akarja venni, nagyszerű! Mondja, mit tud maga neki nyújtani? Mije van magának?

— A fizetésem. Ötszázhusz pengő egy hónapra.

— Igazán gyönyörű — fújt Rudnayné —, ötszázhusz pengő! Kispolgári életre se nagyon elég. Csak ha az asszony jól tudja beosztani. És ezt ajánlja maga a lányomnak, aki báróné lehetne! Sárosi-Hornernek tízezer pengő jövedelme van egy hónapra. És még a mellékesek...

Anny vágott közbe:

— Anyám, ne számoljunk. Én szeretem Sándort és én felesé...

— Nem mész feleségül hozzá. Ne jártasd a szádat. Még kiskorú vagy és az én engedélyem nélkül nem mehetsz feleségül senkihez...

— Ha megakadályozol, anyám — hallatszott Anny hangja remegő elszántsággal —, ha elszakí-

tasz tőle... akkor esküszöm, hogy megölöm magam...

Erre csönd támadt a másik szobában. Olyan csönd, mintha mindnyájan megdermedtek volna. Csak Anny nehéz lélekzése hallatszott, utána pedig Rudnayné fájdalmas sóhajtása...

Klárán is dermedés futott keresztül. Nem Anny fenyegetése ijesztette meg, hanem a dolgoknak ilyen váratlan fordulata. Erre nem volt elkészülve. Hogy Sándor megkéri Anny kezét... És hogy Rudnayné, aki olyan erősnak mutatta magát, megijed Anny fenyegetésétől és ellágyul!

— A végén még engedni fog! — villant át Klárán a gondolat.

Már hallotta is Rudnayné könnyes rebegését:

— Olyan makacs vagy, mint az apád...

Aztán halk, kis sírás hangzott, amiből már kicsengett az anyai áldás.

— Mit csináljak? Válgak el tőled is? Nem! A nyakatokon maradok! Na, mit bámultok!? Csókoljátok meg egymást...

Ami ezután következett, arra Klára már nem volt kíváncsi. Elment az ajtótól, újra ledobta magát a szalon sarkában a fotelbe és idegesen cigarettára gyújtott. Mereven, gondolkozás nélkül nézett a füstbe...

Maga se tudta, hogy meddig ült ott. Lehetett öt perc, lehetett félóra is. A másik szobából hangos kacagás hangzott. Mintha róla teljesen megfélemedtek volna...

De nem, most kinyílt az ajtó és Adrienne jött be vidám arccal.

— Ezt jól megcsináltad, drágám — mondta Klárának halkan, bizalmasan —, szét akartad vá-

lasztani és ehelyett összehoztad őket! De minden jó, ha a vége jó. Eljegyezték egymást. Na, mit ülsz itt, gyere be gratulálni...

Klára eloltotta a cigarettáját és bement Adrien-nel a fiatalokhoz. Először Sándorhoz fordult finom mosollyal.

— Gratulálok.

Aztán Annyhoz lépett, hirtelen megölelte és melegen megcsókolta.

— Gratulálok, szívem. És kívánom, hogy légy nagyon, nagyon boldog.

— Köszönöm, édesem — adta vissza Anny a csókot. Érzett a hangján és látszott a szemén is, hogy nem haragszik már Klárára. Olyan boldog, hogy senkire se tudna haragudni e pillanatban...

A szobában mindenki boldog volt.

Már Rudnayné arcán is anyai jóság ragyogott, ahogy ott ült a diványon és azt kérdezte Sándortól:

— Mikorra akarja az esküvőt?

— Minél előbb. Amilyen hamar csak lehet.

— Igaza van Sándornak — szólt közbe Adrienne —, én se vagyok híve a hosszú jegyességnek.

Klára belekarolt Annyba és félrevonta a többiek-től.

— Igazán nem haragszol rám? — kérdezte tőle halkan.

— Miért haragudnék? — mosolygott Anny és belevetette magát egy karosszékbe. — Azért, mert szóltál az anyámnak?

Klára ráült a szék karfájára és félkarjával átölelte a lányt. Szerette volna újra megcsókolni, vagy legalább is megsímogatni, de nem merte. Restelte mutatni ezt a hirtelen feltámadt jóságot és szerete-

tet, pedig őszintén érezte. Lehajtotta a fejét és alázatosan, szinte önmarcangoló váddal suttogetta:

— Bocsáss meg, szívem. Nem is tudom, hogy miért tettem?

— De hiszen jó tetted — vigasztalta Anny csillogó szemmel, ami túlárado boldogságtól fénylett — nagyon is jól tetted, hogy szóltál. Anélkül még most is bujkálnunk, titkolódnunk kellene Sándorral...

És nagylelkűen megsimogatta Klárának a karján nyugvó kezét.

— Azt hiszem, te vagy a mi jó tündérünk, Klára...

A többiek nem hallották ezt a beszélgetést. Sándor ugyan odanézett feléjük a szoba másik végéből, sőt oda is akart menni hozzájuk, de a diványon ülő Rudnayné megint lefoglalta. Kérdezősködött tőle a hivatali beosztásáról, érdeklődött, hogy az állása nyugdíjas e, szóval praktikusán igyekezett kiismerni jövődöbeli vejét.

Anny és Klára úgy suttogettak egymással, mintha évek óta barátnők lennének. Hirtelen valami különös, bizalmas viszony keletkezett köztük.

— Mondd, szívem — kérdezte Anny gyöngéden Klárától — te sem haragszol rám?

— Én? Te csacsi? Mi okom volna rá?

— Az, hogy tulajdonképen te vagy az első számú menyasszony. Tudom Sándortól, hogy valamikor, évekkel ezelőtt, a menyasszonya voltál.

— Hol van az már! — legyintett Klára könnyedén, — rég elmúlt. Azóta sok minden történt. Közben például férjnél is voltam.

Anny tűnődve nézett fel Klára arcába. Nem kételkedett az őszinteségében, csak volt valami, amit

nem értett. Hogy lehet Sándorral szakítani? Hogy lehet elfelejteni? Olyan szereimes volt, hogy el se tudta ezt képzelni...

— Mondd Klára — kérdezte végül bizalmasan kíváncsisággal — mi volt az oka, hogy máshoz mentél feleségül? Sándor szakított veled, vagy te szakítottál vele? De őszintén mondd meg...

— Én szakítottam, — felelte Klára csendesen, nyugodtan — tudja Isten, olyan furcsa természetem van. Nem szeretek osztozni. Nem bírtam bele-nyugodni, hogy Sándor más nőkkel is foglalkozzék.

— Rajtacsípted? — kérdezte Anny izgatott érdeklődéssel.

— Levelet találtam nála. Márkus Gittától.

— Márkus Gittától? — tárgult kerekre Anny szeme, — a primadonnától?

— Akkor még kezdő volt — mosolygott elborultan Klára — dehát ez is elmúlt már. Azt hiszem Sándor is megváltozott azóta. Most már nem fut minden szoknya után.

— De nem ám — mondta Anny — ezentúl nem fog!

Feállt. Karcsú, formás termete kinyúlt. Mosolytól fénylő szemekkel nézett Sándor felé...

— Ezentúl majd én vigyázok rá!...

Sándor odajött hozzájuk. Erre Rudnayné is felkelt a diványról és jött Sándor után. Most már nem az anya, hanem az anyós szerepet játszott... Anélkül, hogy Klára jelenlétével törődött volna, odafordult Annyhoz, mintha a vejével szemben kérne a lányától segítséget.

— Nézd Anny, mondtam Sándornak, hogy gyertek hozzám lakni. De nem akarja belátni! Elég

nagy a lakás. Kiüríték egy szobát, vagy akár kettőt is a számotokra...

Sándor félszemmel intett Annynak, aki szelíden, de szilárdan felelt.

— Nem, anyám. Mi külön megyünk lakni. Kiveszünk egy modern kis lakást. Mi már ezt megbeszéltük Sándorral...

— Már megbeszéltétek!? — hüledezett Rudnayné. Összezsapta a kezét és úgy látszott, hogy mindjárt veszekedésbe tör ki. De aztán, talán Klárára való tekintettel, mégis meghallgatott. Nyelt egyet és csalódott arccal ment vissza Adrienhez, akinek elkezdett panaszkodni a mai, modern fiatalságról...

— Merre felé akartok lakást venni, szívem? — kérdezte Klára Annytól.

— Valószínűleg Budán.

— Mért éppen Budán? — rezzent meg Klára.

— Mert az most divatos. Meg jobb is a levegő.

Nem igaz, Sándor?

Sándor melegen nézett rá.

— Én már régebben néztem lakás után. Találtam is egyet. Persze, akkor még csak arra gondoltam, hogy legénylakásnak kellene. De kettőnek is megfelelő. Így még jobb, ha ketten leszünk benne!

— Milyen az a lakás? — kérdezte Anny.

— Nem nagy. De szép. Két szoba, hallos, Egészen modern. Nagy ablak, sok levegő, kilátás a hegyekre...

Klára úgy érezte, mintha valami hidegség szaladna le a torkán. Talán ez teszi olyan rekedtté a hangját, hogy szinte ijedt suttogása halkul.

— Hol az a lakás?

— A Tobozi-utcában.

— Ott, ahol dr. Hartmann lakik?

— Igen. Éppen fölötte. Második emelet 13.

Klára úgy megdöbbsent, hogy egy pillanatig alig tudott szólni. Össze kellett szednie minden lélekerejét, hogy uralkodni tudjon magán és a kétségbeesés, ami mégis kicsengett a hangjából, ne tegye nevetségessé.

— Kérem, — nézett Sándorra szinte könyörögve — ne vegye ki azt a lakást...

— Miért ne? Csendes, tiszta, szép...

— Mért ne? — bámult Anny is Klárára — ha egyszer megfelelő! Ejnye, de furcsa vagy néha, édesem...

Klára nem tudta, mit mondjon? Most magyarázza meg nekik, kezdje el előlről? Meséljen el mindent, amért eddig kinevették, amiért csak gúnyt kapott? Tegye ki magát megint annak, hogy bolondnak nézik? Dehát mégis csak fantasztikus, hogy ilyen csodálatosan szövődnek az események! Hogy ezek épp oda akarnak menni lakni... Ezt még se lehet engedni! Le kell beszélni őket valahogyan. De hogyan? Mit mondjon, hogy ki ne nevessék?

Lám, Sándor már is nevetni kezd.

— Furcsa nő lett magából Klára. Azt mondja, hogy ne menjünk oda lakni és nem mondja meg, hogy mért? Mondjon valami elfogadható okot!

— Nem mondhatom meg... — rebegte elvörösödve, zavartan — nem mondhatom meg...

— De hát miért?

Küzködött magával, habozott, aztán végre eszébe jutott valami.

— Jó, hát mondom — pironkodott —, de ne nevessen ki, Sándor... Annak a háznak a száma tizenhárom... És az ajtószám is tizenhárom... Én nem hiszem, hogy szerencsés lesz...

Sándor nem nevetett, csak elmosolyodott nagyon fölényesen.

— Én nem vagyok babonás, Klára. Londonban egyszer elvittek egy klubba, aminek ez a neve: Tizenhármak Klubja. A babona ellen alakították. A klubnak tizenhárom igazgatósági tagja van, az igazgatósági üléseket lehetőleg pénteken és tizenharmadikán tartják, sőt döntenek fel az asztalon, létra alatt mennek el, szóval csupa olyan dolgot csinálnak, ami a babona szerint balszerencsét hoz... És akár hiszi, akár nem, még eddig semmi baj se lett belőle.

— Nem ért meg! — mondta halkán, csüggedten Klára —, hát mégis ki akarja venni azt a lakást? Mért épp azt? Azért, mert tizenhárom a száma?...

— Nem — nevetett Sándor —, hanem mert már foglalt is adtam rá, mikor garszónlakásnak néztem. És nem akarom a foglalt elveszteni...

Anny is elmosolyodott:

— Holnap elmegyek veled, Sándor és megnézem.

Klára nem vitatkozott tovább.

— Reménytelen — gondolta magában megrendülten.

Egyszerre olyan gyöngeség fogta el, mint az úszót, mikor kimerül az ár ellen való küzdelemben s érzi, hogy már csak egy-két karcsapást tud tenni. Aztán elzsibbad, a szemére ködfátyol borul és átadja magát tehetetlenül annak a rettentő erőnek, mely körülfogja, viszi, sodorja magával...

IX.

Tenni kellene valamit. De mit?

Meg lehet állítani útjában a vihart?

Meg lehet változtatni sorsunkat, ha előre látjuk a végzetet?

Ki tudja...

Hányszor megtörténik, hogy valaki el akar utazni, már fel is száll a vonatra, de valami sejtés visszahúzza, valamiért lemarad a vonatról, mely pár órával később halálba rohan összes utasaival...

Ki nem tud ilyen esetet? Az állatoknak még inkább megvan az az érzékük, mellyel megérik a közeli balsorsot. Az engedelmes, buta ökör például megtorpan a vágóhíd előtt. Szinte megéri a halál szelét...

Vajjon meg-e lehetne változtatni a sorsot, ha volna olyan hatodik érzékünk, mely határozottan megérezné a közelgő szerencsétlenséget? Persze, miért ne lehetne elkerülni a bajt? Hány halál, hány gyilkosság, hány politikai merénylet maradna el!...

Ha Ferenc Ferdinánd megérezte volna, hogy mi vár rá Szarajevóban és nem utazott volna oda — nem tört volna ki a világháború 1914-ben. Minden

másképp alakult volna és ma más körülmények között élnénk...

Igen, ha az emberek nem mosolyognák le azt, aki megmagyarázhatatlan sugallatokra hallgat. Ha az emberek nemcsak a józan eszükben bizakodnának folyton, hanem elhinnének mást is, amit nem értenek, nem látnak, nem hallanak...

— Igen, ha nem gúnyolnák ki azt, akiben megvan a csirája ennek a hatodik érzéknek — gondolta Klára —, ha nem tartanak az illetőt mindjárt bolondnak, vagy betegnek...

Szórakozottan forgatott a kezében egy borítékot. Fehér kartonlap hullott ki belőle. Fátyolos szemmel nézegette az aranysegélyű meghívót. Már egyszer elolvasta, kívülről is tudta, mi van rajta, de azért újra megnézte.

Azt adták hírül az elegánsan nyomtatott betűk, hogy Bartos Sándor és Scholl Anny ekkor és ekkor esküsznek örök hűséget egymásnak ebben és ebben a templomban...

Hirtelen felvillant előtte a kép: Sándor és Anny, amint az oltár előtt állnak. Sándorra jól szabott frakk simul és fehér ingmelle ragyogva világít a templomi homály illatos gyertyafényében. A másik világító fehérség Anny ruhája és a menyasszonyi fátyol, mely rozsdavörös haját borítja...

Aztán egy másik kép villant fel előtte: dr. Hartmann meglepett arca, amint az eseményről értesül.

Vajjon mit szól a jó doktor most? Ugyan milyen arcot vág, mikor meglátja a meghívót?

Most odamehetne hozzá, hogy elujságolja neki a dolgot. És rámutathatna arra is, hogy íme az események őt igazolják...

Klára habozott, hogy felmenjen-e dr. Hartmann-

hoz? Haragudott rá. Dr. Hartmann nem értette meg őt, nem akarta megérteni. Ki akarta beszélni belőle a dolgot, mint a többiek. Nem vette őt komolyan, nem hitt neki... De talán most már hinne! Talán most már komolyan venné és tanácsot adna neki, hogy mi tevő legyen? Mert mégis csak kellene tenni valamit...

Felkelt és a ruhászekrényhez lépett. A legújabb ruháját vette fel. Nem a férfinak akart tetszeni. Megállapította magában, hogy dr. Hartmann nem érdekli. Csak a doktornak öltözik. Az ember mindig rendesebben öltözik fel, ha orvoshoz megy konzultálni. A férfi is, hát még a nő!...

Egy óra múlva már ott volt dr. Hartmannál. Ujra ott ült a nyugalmas orvosi rendelő zsibbasztó csendjében s hallgatta az óra ketyegését és nézte a nagy mahagóni íróasztalt, ami mellett ott ült dr. Hartmann László élesmetszésű arcával, szeme előtt a finom, keretnélküli pápaszemmel.

— Tudtam, hogy el fog jönni, Klára — mondta nyugodtan —, megmondtam, ugye, hogy egy napon kétségbeesve fog beállítani. Végül mégis csak hozzám jön, hogy meggyógyítsam.

— Téved. Nem azért jöttem. Igen, kétségbe vagyok esve, de nem magam miatt. Hanem emiatt!

És átnyújtotta az aranyszegélyű meghívót.

— Mit szól ehhez?

Dr. Hartmann rápillantott a meghívóra, de az arcán nem látszott meglepődés,

— Már tudom. Nekem is küldtek.

— Mire gondolt, mikor elolvasta?

— Magára — mondta a doktor őszintén.

Klára arcán gyenge pirosság hullámozott át. Valami diadalmaskodó kifejezés is megcsillant a sze-

méb
dése
nem

hog

nyos
assz

mint
dokt
hane
hogy

külön
együ
Sánd
semn
volt
egym
ő mu
a fia
más
akar
Anny
hízel
báró
nél k
ten.
élhet

mében, mintha büszke lett volna arra, hogy képzelődése részben már igazat nyert: íme, Sándor és Anny nemsokára férj és feleség lesznek...

— Ugye, eszébe jutottam, doktor? Tudtam, hogy eszébe fog jutni mindaz, amit láttam...

— Nem arra gondoltam.

— Hát mire?

— Magára, Klára — nézett rá a doktor bársonyos pillantással —, hogy magán hogy állna a menyasszonyi ruha, ha mégegyszer férjhez menne?

Klára zavarba jött.

— Most ne erről beszéljünk — mondta idegesen, mint akivel nem lehet tréfálni —, tudom, mi a célja, doktor. El akar téríteni a tárgytól. Most nem rólam, hanem Sándorról és Annyról van szó. Mit szól hozzá, hogy megesküsznek?

— Ebben nem látok semmi különöset.

— Nem különös? — kiáltott fel Klára — nem különös az, hogy én képzeletben már hetekkel ezelőtt együtt láttam őket, mikor még nem is tudtam, hogy Sándor Pesten van és Anny létezéséről se tudtam semmit? Nem különös, hogy Adriennek sejtelme se volt róla, hogy a bátyja és Anny már régen ismerik egymást? Képzeld, doktor, Adrienne azt hitte, hogy ő mutatta be őket egymásnak. És tudja, miért kellett a fiataloknak titkolódnia? Mert Rudnayénak egész más tervei voltak a leányával. Sárosi-Hornerhez akarta feleségül adni, aki határozottan érdeklődött Anny iránt. Képzeld, hogy Rudnayénak mennyire hízelgett az a gondolat, hogy a leányát egy Horner báró veszi feleségül. Ez olyan parti lett volna, aminél különbről egy leányos anya sem álmodhatik Pesten. Bartos Sándor meg tudja ugyan keresni a megélhetését, de azonkívül szegény ördög. Mint pártit,

nem lehet egy napon említeni a fiatal Horner báróval. Rudnayné direkt azért hozatta haza a leányát Londonból, hogy nyélbeüssé ezt a házasságot. Meg volt győződve, hogy sikerülni fog a dolog. Nem számolt Sándorral, aki szintén áthelyeztette magát Pestre, hogy Anny közelében legyen. Rudnaynének minderről sejtelve sem volt. . .

Élénken, egy szuszra ujságolta el az esküvő összes előzményeit. Dr. Hartmann figyelmesen hallgatta, aztán egyszerre kitalálta, amit Klára eddig elhallgatott.

— És persze, maga figyelmeztette Rudnaynét, hogy a fiatalok. . .

— Igen, én szóltam neki — vágott közbe Klára mentegetődzve — elmeséltem mindent, amire rájöttem. Dehát nem érti, hogy miért? Úgy éreztem, hogy ez kötelességem. Nem tehettem másként. Folyton az a látomás járt az eszemben . . . az a gyilkosság . . . ami, ha nem is történt meg, de ki tudja, talán a jövőben megtörténhetik. A szereplőit felismertem . . . és . . . és valahogy felelősnek érzem magam értük. Ezért próbáltam elválasztani őket. Ezért szóltam Rudnaynének. . .

— Aminek éppen ellenkező következménye lett. . .

— Igen — ismerte be Klára és retiküljéből elővette a zsebkendőjét. Zavartan játszott vele, az ujjait szórakozottan húzta végig a kendő csipkés szélén és szinte büntudattal hajtotta le a fejét.

— Én csak jót akartam. De már akkor késő volt, Sándor és Anny túlmélyen szerettek bele egymásba. . . Lehetséges, hogy ha nem szóltam volna Rudnaynének s a fiatalok titka maradt volna ez a vonzalom, az idő talán szét tépte volna. Talán elhide-

gült
férj

Har
kozc
össz

— é
nem

Egy

szom
Ebbe
lakn
lött

szint

diad

vállá

Lehe
meg
Vagy
hisze

Klár

hisze
Kész

gültek volna és Rudnaynének sikerült volna Annyt férjhez adni Horner báróhoz... Ki tudja?

— Na lássa — mondta megrovó hangon doktor Hartmann, — saját maga is belátja, hogy beleavatkozott a sorsukba. Valósággal maga hozta őket össze.

— Nem én, hanem a Végzet — sóhajtott Klára — én csak megpróbáltam küzdeni a Végzet ellen, de nem bírtam feltartani.

— Egyelőre nem látom a végzetszerűséget. Egyelőre csak a maga kezét látom az egészben!

— Mert még nem tud mindent — felelte Klára szomorú mosollyal, — tudja hol vettek ki lakást? Ebben a házban. Ide jönnek lakni... itt fognak lakni... igen, pont abban a lakásban... maga fölött...

Dr. Hartmann meghökkent. Az arca merev lett, szinte ráfagyott a meglepetés.

— Ehhez mit szól? — csendült fel Klára hangja diadalmasan.

Dr. Hartmann tűnődött kicsit, aztán felvonta a vállát.

— Mit szóljak? Véletlen! Történnek ilyesmik. Lehetséges, hogy ők is erre jártak a környéken és megtetszett nekik ez a csendes vidék. Mi van abban? Vagy az is lehetséges... nem, különben azt nem hiszem...

— Mire gondol?

— Hogy maga ajánlotta nekik ezt a lakást...

— Na de kérem! — kiáltotta felháborodva Klára.

— Jó, jó — csöndesítette dr. Hartmann, — hiszen nem vádolom ezzel. Maga nem rossz nő, Klára. Készsakarva nem tenne semmit, hogy valakinek árt-

son. Csak az a baj, hogy fantáziáját öntudatlan, belső vágyak hajtják. . .

Klára felállt. Azért állt fel, mert szeretett volna elmenni, elfutni innen, hogy ne kelljen hallgatnia dr. Hartmannt. Ez az ember megint elkezdi boncolni a lelkét. Elevenen próbálja őt felboncolni. Legjobb lenne most rögtön itt hagyni. De nem bírt mozdulni. Csak állt és nézett dr. Hartmannra megdöbbenve.

— Úgy gondolja, hogy én kívánom . . . ezeket a dolgokat? . . .

— Nem tudatosan. . . Nézzünk csak vissza a régebbi eseteire, lássuk a lelki priuszát. . . Már kisleánykorában volt egy esete. Láttá képzeletében a nagymamát ravatalon, aki rövidesen utána meghalt. Mondja csak, nem volt szigorú a nagyanyja magához?

— Nem — kiáltotta hevesen, tiltakozva Klára, de aztán csendesebb lett a hangja, ahogy emlékezett — néha szigorú volt, de mindig igazságos. Imádtam.

— Azt a kis szigorúságot még sem tudta neki megbocsátani. Ilyenkor bosszút szeretett volna állni rajta, de aztán elfeljtette, elnyomta magában a vágyat, egészen addig, amíg a nagymama beteg lett és — maga előre megérezte a halálát!

Klára gyöngeséget érzett a lábaiban. Lassan süllyedni kezdett és visszaomlott a székre. Mintha hirtelen láz lepte volna el. A halántékában lüktetett a vér, ahogy szenvedélyesen tiltakozott.

— Azt akarja mondani, hogy én öltem meg a nagymamát . . . akit imádtam? Örültség!

Dr. Hartmann elővette a cigarettás dobozt és feléje nyujtotta. De Klára tagadólag rázta a fejét. A

dokto
tan,

mond
maga
a hal

Már
míg
nésse

igaz!
az ur

szere
ber a
az a
érett
tosan
férjhe
talán

Szégy
De a
soksz
hogy
ösztör
a férj
szaba
első f
K

minde

doktor kivett egyet maga, rágyújtott, aztán nyugodtan, csillapítóan folytatta.

— Nem mondom, hogy maga ölte meg. Nem mondom, hogy azért halt meg a nagymama, mert maga kívánta. De az öntudatlan vágy maga elé hozta a halála képét. Ugyanez történt a férje esetében is. . .

Klára kezében elszakadt a finom, kis zsebkendő. Már az előbb gyűrögetni kezdte, a szélét tépdeste, míg végre most a csipkés szegély idegesítő szisszenéssel leszakadt. Klára azonban észre sem vette.

— Nem, — kiáltotta hevesen — ez nem lehet igaz! Sosem kívántam Gusztáv halálát. Én szerettem az uramat. . .

— Elhiszem. Hiszen jó volt magához. Mért ne szerette volna? De csak úgy szerette, ahogy az ember a kötelességét teljesíti. Viszont az a szerelem, — az a kielégítetlen szerelem — amit az első férfi iránt érzett, bent maradt a lelkében és marta belülről. Biztosan sokszor gondolt arra, hogy ha nem ment volna férjhez. . . vagy ha valamikép újra szabad lenne. . . talán. . .

— Nem. Sosem gondoltam ilyesmire. . .

— Persze, hogy nem. Tudatosan semímesetre. Szégyelte volna maga előtt. Hiszen most is letagadja. De a vágy ott élt magában és álmában bizonyára sokszor megjelent, persze képletesen, érthetetlenül, hogy a szigorú felső tudat, az agy, ne értse. Csak az ösztön. . . Azt súgta ez az álom burkoltan, hogy ha a férje váratlanul meghalna, maga független lenne, szabadon utazhatna. . . s esetleg találkozhatnék az első férfival. . .

Klára szólni akart, de dr. Hartmann leintette.

— Ne vágjon közbe, Klára. Nem mondom, hogy mindezt így akarta. Hiszen maga sem tudott róla.

hogy ez a lehetőség felmerült a képzeletében, ott bujkált az álmaiban. De csoda-e, hogy abban a pillanatban, amint az a szerencsétlenség történt, rögtön megérezte az ura halálát? Csoda-e, hogy pár hónappal később már otthagyta a házat, ahol évekig élt a férjével és átjött Európába, visszajött Pestre? Utazhatott... szabad volt... de nem találkozott azzal a fiúval. Pedig megírta neki, illetve Adriennek, szóval tudatta vele a nővére útján, hogy maga szabad lett. De Sándor nem vett tudomást róla. Maga ekkor már érezte, hogy ennek az ügynek vége, hogy a fiú másba lett szerelmes... az ilyesmit minden nő megérzi...! De maga nem bírja elviselni, hogy Sándor mással legyen boldog... Inkább haljon meg! Nem lehet azzal a másik nővel boldog, az tönkre fogja tenni, meg fogja ölni... Azért képzei ezt, mert maga még mindig szereti Sándort...!

Klára nem bírta tovább. Felugrott.

Már nem tudta, mit szóljon, hogyan védekezzék? Csak a fejét rázta tehetetlenül és közben a szeme nedves lett. Két nehéz, meleg gyöngycsepp jelent meg a szeme sarkában. Azért buggyant ki belőle, mert sajnálta önmagát. Hogy olyan gyöngye, olyan tehetetlen! Ilyen igazságtalanul vádolják és valami elfojtja a torkát, hogy már védeni sem tudja magát...

Végre mégis kitört belőle sírva.

— Nem, nem, nem igaz!

— Látja, — mondta dr. Hartmann szeliden — amikor az előbb a nagyanyjával és a férjéről beszéltem, nem rendült meg ennyire. De most sír... mert Sándor halálát idéztem maga elé...! Azt a befejezetlen szerelmet gyászolja. Na, ne sírjon, kérem. Vannak sebek, amiket csak úgy lehet gyógyítani, ha felvágjuk őket...

Klára a szemét törölgette a zsebkendővel.

— Nem gyógyít, — rebegte — csak kínoz...
Mért kínoz?

Dr. Hartmann felállt az íróasztal mellől és oda-
lépett hozzá. Megfogta a kezét és Klára testén bá-
gyadt melegség ömlött végig. Egyszerre árvának,
kicsinek érezte magát és a férfit olyan nyugodtnak,
erősnek. A kabátzsebéből kifehérlő zsebkendőt nézte,
amely olyan közel volt hozzá, hogy érezte rajta a
tisztá fehérnemű illatát...

— Meg akarom gyógyítani, Klára. Maga még
fiatal és szép. De tönkreteszi magát. Begubózik egy
érzésbe, ami már nem is ég, csak üszkösödik. Beleéli
magát egy hangulatba, amiből nem tud szabadulni,
vergődik benne, mint egy pókhálóban... Ki kell,
hogy szakítsa magát belőle!

— Hát segítsen, — suttogta Klára halkán, félig
lehúnyt szemekkel.

A keble hullámozott, ahogy ott állt a férfi előtt,
olyan közel hozzá, hogy egy alélt mozdulattal a mel-
lére omolhatott volna. Csak a fejét kellene oda-
hajtani, hogy a férfi átölelje. Jó lenne odabújni, meg-
pihenni azon a széles, férfias mellen. Ott biztonságot,
nyugalmat találna...

Felemelte a fejét és felnézett a férfi arcába elho-
mályosult szemmel, félig kinyílt, nedvesen fénylő
ajakkal, amely szinte kínálkozott:

— Csókoljon meg...

A férfi szemén látszott, hogy szeretné megtenni.
Ő is elragadta a pillanatot, a kábító közelség, az ápoló
hajból kiáradó illat... De aztán kiegyenesedett. Az
arca fegyelmezett lett s a pillantása komolyan su-
gározta:

— Nem ... most még nem ...! Előbb meg kell, hogy gyógyuljon ...

Elengedte Klára kezét. Visszalépett az íróasztalhoz, felvette a recept-blokkot és írni kezdett rá. Most megint csak orvos volt. Letépte a receptet és átnyújtotta.

— Ezeket a porokat szedni fogja, Klára. Ettől nyugodtan fog aludni. És megerősítjük az idegeit is. Reggel langyos fürdő, utána hideg tuss. Egy órai séta. Az egészséges életmód sokat tesz. Kicsit vérszegény, majd az ellen is teszünk valamit. Előbb a testet gyógyítjuk meg, aztán rendbe hozzuk a lelkiet is. Környezetváltozás kell, ami elvonja a figyelmét, más irányba tereli a gondolatait. Volt már Olaszországban?

— Nem.

— Ott kék az ég, ott még napsugárt talál! Nápoly, Palermo ... Itten jön az őszi köd, a téli nedvesség. Nem is kell egyedül mennie. Őszintén szólva, magam is készülök elutazni. Sokat dolgoztam, rég szeretnék vakációra menni ...

Elmosolyodott és meleg pillantással nézett Klárára.

— Ha nincs kifogása ellene, együtt mehetünk ... Valahogy felelősnek érzem magam ... Elkísérem és vigyázok magára. Legalább állandóan orvos lesz maga mellett ... A hét végén már indulhatunk is. Jó?

És kezét nyújtotta.

Klára önkéntelenül viasszaszorította a feléje nyújtott kezét.

— Jó, — felelte halkan. És mosolygott halványan hozzá. De valami eszébe jutott és a mosoly eltűnt az arcáról. Habozva nézett dr. Hartmannra.

— De az esküvő...! Sándor és Anny esküvője! Megigértem...

— Ugyan!... Nem köteles jelen lenni. Sőt, jobb is, nem megy el az esküvőre. Felejtse el őket — és nem lesz semmi baj. A fiatalok boldogan fognak élni. És meglátja maga is egész más nő lesz, mire visszajön Olaszországból. Önmaga fog legjobban nevetni a saját fantazmagóriáin... Szóval, a hét végén indulunk. Addig tessék elkészülni!

— Jó — nyugodott bele Klára kissé elábrándozva —, de mit vigyek magammal? Amerikából két nagy hajókofferrel érkeztem. Nincs is kéziböröndöm...

— Ha parancsolja, kölcsönözhetek...

— Köszönöm, nem — mondta Klára élenken —, majd veszek magamnak.

A vásárlás szenvedélye csillant fel a szemében. Már egész felvidámodott. Az utazás közelsége, a készülődés izgalma felvillanyozta.

— Már megyek is — nyujtott kezét dr. Hartmann sietve —, sok dolgom lesz még, ha el akarok készülni... Ruhát is kell vennem az útra... Majd telefonálok holnap és akkor megbeszéljük, hogy pontosan mikor indulunk...

Kiment a doktortól. Frissen haladt le a lépcsőn. Mikor kilépett a házból, Urbaneket, a házfelügyelőt látta maga előtt.

Urbanek ott állt a kapu előtt, ránézett Klárára, de nem köszönt. Pedig látszott rajta, hogy felismerte.

Klárát bosszantotta ez a szemtelenség. Elhaladt a házmeister mellett, de annyira bosszankodott, hogy visszafordult és rászólt az utána bámuló Urbanekre.

— Köszönhetne!...

— Nem kötelességem — válaszolta Urbanek gőgös öntudattal, mint aki jogait védelmezi —, ön nem lakik a házban. Csak a lakóknak szoktam köszönni!

Klára nem tudta, hogy nevéssen-e, vagy boszszankodjék? Végül is otthagya Urbaneket felelet nélkül, tovább ment a sarokig, ahol felült egy villamosra.

A Belvárosba ment. Bőröndös-üzletet keresett. De közben más kirakatokat is látott, amik előtt meg kellett állni. Különösen izléses, divatos pizsamák voltak kitéve egy kirakatban. Egy másik kirakatban rádiókat látott. Talán egy kis úti-rádiót is vihetne magával?...

Valaki megérintette a karját.

— Mit akarsz vásárolni?

Meglepetve fordult meg. Rudnayné állt mögötte nevetve. És Anny is ott volt vele.

— Hát ti hogy kerültök ide? — vidult fel Klára.

— Bevásárlunk — felelte Rudnayné. — Anny-nak kelengye kell. Meg bútor. Most a bútoroshoz megyünk. Nem tartasz velünk?

— Gyere velünk — kérte Anny is.

Nem kellett messze menni, a bútoros ott volt a közelben.

Bementek. Anny sokat válogatott. Nem tetszettek neki a bútorok. Nem ilyesmit akart. A kereskedő rajzokat mutatott. Annynak azok se tetszettek. Valami mást szeretne. Egészen alacsony, modern bútorokat...

— Kérem, olyan is van — mondta kifogyhatatlan türelemmel a kistermetű kereskedő, akinek göm-

bölyű fejét csak oldalt borította haj —, tessék csak velem jönni...

Hátravezette őket egy másik helyiségbe, ahol még több bútor volt. Anny körülnézett. Végre megtalálta azt a típusú bútort, ami tetszett neki.

— Ez az! Ilyesmire gondoltam. Az ehhez való foteleket is szeretném... — És egy zöldhuzatú rekamiéra mutatott.

Klára elhalványodott. Reszketés cikázott végig rajta, mintha villanyütés érte volna. Olyan volt ez a rekamié, mint amit ott látott... abban a lakásban... pontosan olyan. Szinte ugyanaz.

— Ne vedd meg — suttogta Annynak —, ne ezt vedd meg...

— Hát melyiket vegyem?

— Akármelyiket. Csak ezt nem...

— De mért?

— A színe... — hebegte Klára —, a huzata nem szép. Halványzöld...

— Halványzöld a kedvenc színem — mondta Anny —, csodálom, hogy neked nem tetszik...

És nyugodtan vásárolt tovább. Klára hiába próbálta lebeszélni minden egyes darabnál. Rudnayné se tartott vele, inkább a lánya pártjára állt, Anny izlését helyeselte.

Klára tehetetlenül állt köztük. Pedig sorra felismert minden egyes bútordarabot. A foteleket, a könyvszekrényt, a kis asztalkát is, ami ott állt annakidején a rekamié mellett...

Anny most a hálósobába valót kezdte kiválogatni. Erre már nem figyelt Klára. Nem vitatkozott, nem is beszélt már, fásult volt. Szeretett volna menekülni innen...

Végre azt mondta Rudnayné:

— Még szőnyeget, függönyöket kell vennünk...
Kimentek a bútorüzletből. Amint kiléptek az utcára, Klára gyorsan elbúcsúzott tőlük. Sietve indult az ellenkező irányba, a sarkon intett az első taxinak és bement a címét.

Haza, haza akart menni! Elzárkózni mindenki elől! Egyedül akart maradni a megdöbbenésével, újra feltámadt idegességével...

Otthon jutott csak eszébe, hogy nem is vett bőröndöt. Nem baj. Nem kell. Minek?...

A telefonhoz lépett és feltárcsázta dr. Hartmann számát.

— Halló! Maga az, doktor?

Dr. Hartmann meglepődött. Csak másnapra várta, hogy Klára felhívja. Rögtön megérezte a hangján, hogy valami baj van és nyugtalanul kérdezte:

— Mi ujság?

— Sajnálom, doktor, de meggondoltam a dolgot — mondta Klára hidegen, határozottan a telefonba —, nem utazom el.

— Dehát miért? Mi baj van?

— Semmi.

— Mi történt?

— Semmi — ismételte konokul.

— Honnan beszél, Klára?

— Hazulról.

— Odamehetek magához?

— Ha akar...

— Jó. Várjon meg, kérem. Nemsokára ott leszek.

Félóra múlva megérkezett dr. Hartmann.

— Mi baj van? — lépett a szobába.

— Semmi.

A doktor ránézett Klárára.

— Mi történt? Halljuk... De őszintén. Mindent el kell mondani.

Klára habozott. Most megint kezdje előlről? Megint álljon oda a doktorral vitatkozni? De hát ha muszáj...

— Rudnaynéval és Annyval találkoztam... bűtört vettem... ugyanolyan bűtört, mint amit *akkor* láttam... — vallotta be végre.

Dr. Hartmann bosszankodva húzta össze a szemöldökét.

— És ezért nem akar elutazni?

— Ezért! Hát nem érti? — sóhajtott a kétségbeesetten —, ez olyan, mintha szökés lenne... Nem szökhetem el! Itt maradok és vigyázok rájuk! Megpróbálok harcolni a Végre ellen.

— Ne jöjjön folyton ezzel a szóval — Hartmann most már szigorúan beszélt —, saját magáva! törődjék. Nem akar meggyógyulni?

— Az én életemet nem fenyegeti veszély.

— Legyen nyugodt, Sándor életét sem. Csak hagyja békén őket. Akkor maga is meggyógyul és ők is boldogan fognak élni...

Klára szomorúan rázta meg a fejét, mint aki többet tud, jobban látja az életet.

— Nem lesznek boldogok. Nem lehetnek. Sándor nem olyan ember, aki kitart egy nő mellett. sikerei voltak a nőknél és ez elrontotta. Sándor szereti a változatosságot és ragaszkodik hozzá...

— A férj hűtlensége még nem olyan súlyos, — vélekedett a doktor — attól még boldog házasságot élhetnek.

— Igen, ha okos az asszony! De Anny nem okos, hanem szenvedélyes. Nagyon szerelmes és nagyon fél-

tékeny. Aggódok értük és nem tudom, hogy mit csináljak? Ha legalább megmondhatnám nekik... amit ott láttam... hogy mi vár rájuk.

Töprengve elhallgatott. Az ajkát rágta. Aztán újra dr. Hartmannhoz fordult.

— Nézze doktor... maga tudja az esetemet... Adrienne is tudja... de nekik nem mertem elmondani, hogy mit láttam! Csak ők ketten nem tudják! Éppen ők, az áldozatok... Nem tudják, hogy a vesztükbe rohannak... Mit gondol, nem volna jó, ha mégis figyelmeztetném őket?

A doktor szája szélén fanyar mosoly jelent meg.

— Mért kér tanácsot, mikor úgysem fogadja meg?

És lemondóan kezébe vette kalapját, mint aki távozni készül.

— De megfogadom — tartotta vissza Klára —, megfogadom, akármit tanácsol. Mondja, figyelmeztessem őket?

— Nem — mondta erélyesen dr. Hartmann —, ne szóljon nekik erről. Érti! Semmi körülmények között sem. Megigéri?

Klára nem ezt várta. Arra számított, hogy a doktor beleegyezik s akkor elmeséli — úgyszólván orvosi engedéllyel — a látomását Sándornak és Annynak. Azok vagy nevetni fognak rajta, vagy meghökkennek, de neki mindenesetre meg lesz az az elégtétele, hogy figyelmeztette őket. És hozzá dr. Hartmann tanácsára tette, tehát lesz egy társa is, aki segít viselni a felelőséget...

— Megigéri, hogy nem szól? — kérdezte a doktor újra szigorúan.

Klára küzködött magával. Aztán megadta magát sóhajtva.

— Jó... Nem fogom nekik megmondani.

— Helyes.

— De arról szó sem lehet, hogy elutazzam. Nem tudnék megnyugodni. Itt maradok és vigyázni fogok rájuk. Valahogy úgy érzem, hogy felelős vagyok értük...

— Én pedig felelős vagyok magáért. Megcsináltatta a porokat, amiket felírtam?

— Még nem...

— Csináltassa meg. Azokat mindenesetre szedni fogja. És reggelenként fürdő, hideg tuss, séta. Majd más kúrát is tartunk. Igéri, hogy pontosan fogja követni az utasításaimat?

— Igérem — fogadta el Klára bágyadtan a doktor feléje nyújtott kezét.

— Rendben van...

Kikisértte dr. Hartmannt. Aztán visszajött, lassan az ablakhoz ment és lenézett. A doktor épp akkor állított meg a ház előtt egy taxit. Klára már csak a hátát látta, amint beszállt az autóba...

X.

— Szeretsz?

— Imádlak.

— Drágám...

Anny odacsúsztatta fejét az ura mellére, odaitolta a rozsdavörös hajkoronát a férfi álla alá, mint egy selyemből készült bolyhos fészket.

Édes illat áradt a hajából...

Sándor játszott vele, belemerítette ujjait a vörös-selyem hajtömegbe, mely csiklandozta az állát. Egyszerre megpillantotta magát a szemközi tükörben.

— Érdekes lenne, ha ilyen vörös szakállam volna — nevetett.

Anny is kíváncsi lett, megfordult és most már a hátával simult az ura mellére, hogy ő is lássa a tükörben, milyen lenne Sándor vörös szakállal? Édesen felkacagott...

Játszottak, mint két madár kora tavasszal.

Valóban tavasz volt, április. Ötödik hónapja, hogy megesküdtek. Nemsokára jön a féléves házassági évforduló; egy-kettő és már öreg házassok lesznek. De még mindig nem fáradtak bele a szerelmes-

kedésbe. A kis budai lakás igazán olyan volt, mint egy puha fészek. Anny maga takarította, gondozta, valósággal szerelmes volt a lakásába. Tetszett neki, hogy nagy ablakai vannak, amelyeken keresztül tiszta levegő jön a hegyek felől, hogy új és modern, még az is tetszett neki, hogy aránylag kicsi.

— Nem is tudom elképzelni — mondogatta —, hogy lehetnek emberek boldogok egy nagy lakásban!

Igen, Anny nagyon boldog volt ebben a kis fészekben. Alig ment valahová, úgyszólván ki sem mozdult naphosszat hazulról. Minek, mikor olyan jó otthon? Ha Sándor irodába ment, Anny mindig találta magának munkát. Ha már nem volt semmi ten-nivalója, kinyitotta a szekrényt, megnézte Sándor ruháit, kisimogatta az ingeit, magához ölelte a pizsamáját, amelynek kissé dohányillata volt, mert Sándor az ágyban is cigarettázott, aztán szerelmesen, álmodozva átrakosgatta az egészet...

Sándor most is pizsamában járkált. Három napja otthon maradt kis hüléssel. Ma már bemehe-tett volna az irodába, de Anny nem engedte.

Anny se volt még felöltözve, pedig már délután volt. Kis selyem ingben szaladgált, amelyet csak át-látszóan takart a csipkés, lenge hálóköntös. Olykor félre is csúszott, kivillantva vakítóan fehér bőrét és sejtetve a lágyan hajló, édes formákat...

De Anny most nem törődött ezzel. Nem volt szemérmes, hiszen az urán kívül nem látta más, leg-feljebb a napsugár, ami friss mosolygással símul-t be az ablakon. És a napsugárral együtt — az ablak egyik nyitott szárnyán — lanyha illatok szálltak be, kellemes, friss, tavaszi melegség, melynek bársonyos

símogatásában benne rezgett az eljövendő nyár minden boldogságának ígérete...

Anny tele tudóvel szívta magába a tiszta levegőt, mely a távolban kéklő hegyekről suhant ide. Két gömbölyű karját feje mögé emelte és kicsurrant belőle a boldogság:

— Isteni ez a tavasz...

— Menjünk sétálni — ajánlotta rögtön Sándor. Szeretett volna valahogyan kitörni a szobafogságból, melyre a hülése kényszerítette. Már reggel bizonyítgatta, hogy nincs semmi baja, de Anny óvatosságából — na meg kissé szerelemből is — otthon tartotta. Most is ellenkezett.

— Hogyne! Hogy újra meghülj nekem!

— Dehogy hülök.

— A multkor is azt mondtad, mikor felöltő nélkül mentél el.

— Rendben van, felveszem a felöltőt.

— Jó, majd később, négy óra felé. Addig még pihenünk. Hát nem jó így kettesben? Nem érzed jól magad itthon?

— Dehogynem — mondta Sándor kissé idegesen —, csak meg ne zavarjanak. Csak Klára fel ne jöjjön...

Nem minden alap nélkül tartott tőle, hogy Klára betoppan. Tegnapelőtt is ott volt náluk, az előző héten pedig háromszor is megjelent, egész váratlanul a kis budai apartmanben. Sándort idegesítették ezek a látogatások s csak a köteles udvariasság tartotta vissza attól, hogy nem viselkedett kellemtelenül. Anny azonban mindig szíves örömmel fogadta Klárát. Talán azért, mert Klára már az esküvőn is gavallérosan viselkedett — értékes ezüst teaszervizt adott nászajándéknak — s azóta is folyton

apró ajándékokkal árasztotta el Annyt. Mindig hozott valamit. Egyszer Amerikából kapott selyemharisnyákat, máskor kozmetikai szereket, legutóbb pedig egy selyem ágyterítőt. És szinte mentegődzött, amikor átadta Annynak.

— A menyegződön nem erőltettem meg magam nagyon a nászajándékkal...

— Hogy mondhatasz ilyet, édesem? Az a teaszervis igenis, hogy nagyon...

— Dehogy, dehogy... Azért próbálom most kipótolni...

Ritkán jött üres kézzel. Mintha csak a lelkiismeretét akarta volna valamiért — valami szándéktalan, vagy vélt bűnért — megnyugtatni. Anny, mint a cica a simogató kéz alatt, jólesően sütkérezett ebben a feléje áradó szeretetben. Már egész jól összebarátkozott Klárával. Most is pártolta, védte az urával szemben.

— És ha idejön? Mit törödsz vele? Mit akarsz szegénytől?

— Semmit — öltözött házikabátba Sándor, mintha már számítana rá, hogy Klára megjelenik —, csak nem szeretem, hogy annyit járkál hozzánk.

— Hagyd, szegényt — mondta Anny melegen. — Klára nem rossz teremtés, csak boldogtalan. Azt hiszem, a másik boldogságának látásában éli xi magát.

— A mienket ugyancsak igyekezett eirontani.

— Dehogy igyekezett — mondta Anny nagy-lelkűen —, talán éppen jót akart. Annyi bizonyos, hogyha nem kotnyeleskedett volna és nem árult el volna bennünket az anyámnak, akkor most még nem lennénk férj és feleség. Meg kellene köszönnünk neki. Ő a mi jó tündérünk!...

— Köszönöm az ilyen jó tündért!...

Sándor bosszúsan mosolygott, majd felvonta a vállát.

— Eh, vigye az ördög! Ha betoppan, mint tegnapelőtt, legfeljebb igyekezzünk majd gyorsan megszabadulni tőle... Elmegyünk sétálni, jó?

— Mindenáron el akarsz menni hazulról — mosolygott Anny fejszóválva. Még valamit akart mondani, de elhallgatott, mert az előszobában megberrent a csengő.

— Na tessék! — kapkodta a cipőt a lábára Sándor. — Az ördögöt emlegetik...

De nem Klára jelent meg az ajtóban, hanem dr. Hartmann.

A doktor sem volt ritka vendég a kis apartmentben. De ez érthető volt, hiszen itt lakott egy emelettel lejjebb, szomszéd volt és mindig szívesen látták. Most más oka is volt, hogy feljöjjön.

— Nos, hogy van a beteg? — lépett be.

Megnézte Sándort, aki rögtön aziránt kezdett érdeklődni, hogy elhagyhatja-e már a szobát? Persze ebbe Anny is beleszólt, amiből kis vita kerekedett s azzal ért véget, hogy dr. Hartmann nevetve megnyugtatta őket: ha mindenki olyan egészséges lenne, mint Sándor, az orvosok éhenhalnának...

Dr. Hartmann tovább tréfálkozott. Gúnyolódott önmaga fölött, hogy olyan gyakran jár ide fel; legjobb lenne talán háziliftet csinálni s akkor a lakásából egyenesen feljöhetne naponta többször is.

— Rendben van, szívesen látjuk — mondta Sándor —, majd én megtervezem a liftet.

Nevettek, beszélgettek, jól érezték magukat mind a hárman. Dr. Hartmann később nyugtalankodni kezdett, hátha paciense érkezett közben, aki

vár rá a rendelőben. Már éppen indulni akart, amikor kint az előszobában megint megberrent a csengő.

Most csakugyan Klára érkezett. A férfiakat csak fejbőlintással üdvözölte, Annyt azonban melegen megölelte és megcsókolta. Ezúttal nem hozott semmi ajándékot, azt igyekezett kipótolni a szeretetteljes öleléssel.

— Hogy vagy Annykám? Tulajdonképpen dr. Hartmannhoz jöttem, de gondoltam feljövök hozzátok is, megnézem, hogy vagytok?

— Köszönöm, jól. Már Sándor is jól van...

— Annyira jól — szólt közbe Sándor —, hogy már szabad kimennem is. Éppen most készültünk elmenni sétálni. Gyere, Anny, öltözzünk fel...

A hálósoba felé indult. Anny követni akarta, de Klára feltartotta.

— Hová mentek sétálni, Annykám?

— Nem tudom. Ahová Sándor akarja. Talán a korzóra.

— Akkor veletek tartok, ha nincs kifogásod ellene.

— Dehogy is van, édesem.

— Jó, hát csak öltözz fel, szivem.

Anny bement a hálósobába a férje után. Dr. Hartmann, ahogy egyedül maradt Klarával, ránézett dorgáló mosollyal.

— Látja, Klára, azzal az ürüggyel toppant be hozzájuk, hogy eredetileg hozzám akart jönni és máris megcáfolja önmagát. Velük megy sétálni...

— Mit akar ezzel mondani? — kérdezte Klára és leült az egyik fotelbe. — Mi kifogása van az ellen, hogy idejárom, hogy barátkozom velük? Maga tudja, hogy mért teszem! Én valahogy felelősnek érzem magam ezeknek a boldogságáért.

— Milyen címen?

— Azon a címen, hogy én mélyebben érzek, mint mások. Többet látok, mint más. Nem tudom, mért van ez így, de az idegeim finomabbak, mint másoké. Olyanok, mint a seizmográf: remegve jelzik a távoli szerencsétlenséget...

Dr. Hartmann a fejét csóválta.

— Ezt ugyancsak bebeszélte magának! Eddig legalább restelkedve beszélt róla, de most már úgylátszik, büszke is rá...

— Nem vagyok büszke rá — hajtotta le Klára a fejét —, ellenkezőleg: fáj nekem... Higyje el, doktor, hogy úgy viselem ezt a tudatot, mint a keresztet...

Panaszos arccal, elnézést kérő pillantással nézett a férfira.

— Ne csodálkozzék, ha reszketek értük. Annyt szívből megszerettem. És ha valami történnék — Uram Isten óvj meg tőle — azt hinném, hogy én hoztam a bajt reájuk. Ezért érzem, hogy kötelességem vigyázni reájuk. Mikor először voltam itt, ebben a lakásban, még üres volt, de én láttam a bútorokat. Ugyanezeket a bútorokat...

Lehúnyta kissé a szemét, mintha képzeletben akarná újra látni, ami ott volt e pillanatban előtte a valóságban.

— Ugyanígy álltak, mint most. Ott volt a könyvszekrény... itt volt ez a fotel... ott a kis asztal és a halványzöld rekamié, amin egy férfi és egy nő ültek... A férfi sötét, kétsoros zakkóban volt, a nő lila moaré ruhában...

— Az ég szerelmére, — vágott közbe nevetve dr. Hartmann — ne mesélje el még egyszer!

— Csak azért mondom, hogy értse meg, ha

aggódom értük... Ide kell jönnöm, hogy megnyugtassam magamat. Hogy lássam, hogy nincs semmi baj. A saját szememmel kell látnom, hogy megnyugodjam.

— Amint látja, nincs.

— Hál Istennek, — sóhajtotta Klára — talán azért, mert én vigyázok rájuk...

Maga pedig azért néz ki jobban, — mosolygott dr. Hartmann — mert én vigyázok magára. Határozottan jobb színben van, mióta a kúrát tartja. És remélem, hogy nemsokára teljesen meggyógyul.

— Azt hiszem, máris egészséges vagyok...

— Még nem. Ha az volna, akkor már régen megnyugodott volna. Nem tartózkodnék mindenáron Sándor és Anny mellett, hanem eljönne velem Olaszországba...

Klára elmosolyodott.

— Már megint erről beszél!? Látja, doktor, ez a maga rögeszméje.

— Mikor határozza el végre magát, Klára?

— Talán... majd egyszer...

— Mikor?

— Magam sem tudom...

És eltűnődve nézett maga elé. Dr. Hartmannon látszott, hogy szívesen folytatta volna a témát, de Sándor és Anny beléptek a hálósobából. Anny már felöltözött utcai ruhába, csak még az apró, kis kalapot igazította meg a fején a tükör előtt. Sándor a karjára fektette a felöltőt.

— Tessék felvenni azt a felöltőt! — parancsolta Anny.

Sándor gyáva, férji mosollyal engedelmeskedett.

Dr. Hartmann felállt.

— Engem már bizonyára várnak lenn...

Nem várta meg, míg valamennyien indulnak, elköszönt tőlük és elsietett.

Klára és a fiatalok még készülődtek egyideig, aztán végre ők is kimentek a lépcsőházba és megindultak lefelé.

Urbanek lent állt a hallban s amikor elhaladtak mellette, tisztességtudóan köszönt.

— Jó napot kívánok. Kezét csókolom.

De az üdvözlés kizárólag csak a fiatal párnak szólt, a lakóknak. Urbanek egészen feléjük fordulva köszönt, nehogy Klára magára vonatkoztassa.

Klára azonban nem mérgelődött. Nyugodt hangulat árasztotta el, inkább mosolyogni tudott volna a házmester bárgyú viselkedésén.

A kapu előtt megálltak.

— Hogy megyünk? Villamoson?

— Dehogy! Átmegyünk szépen gyalog a hídon. Átsétáltak. A Duna fölött csípős szél fújt és borzolta a felduzzadt folyam hátát. Sándornak (Anny szigorú utasítására) össze kellett magán gombolni a felöltőt...

A dunaparti korzón is hűvös szél csapkodta a kávéházi terraszok vászonredőnyeit. A Váci-utcában azonban ragyogott a napsugár. A szél itt már elvesztette az erejét s csak a tavasz éledő, simogató melegét lehetett érezni.

Sétáltak, nézték a kirakatokat. Többnyire a nők álltak meg, Klára és Anny, valami kalapszalón, vagy divatüzlet kirakata előtt.

— Nézd, milyen remek kis kalap...! Nézd, milyen édes az a tavaszi kosztüm...

És Sándornak meg kellett állni velük és várni, amíg a hölgyek kinéздеgélük magukat. Később Sándor állt meg egy kirakat előtt. A kirakatüveg mögött

ugyanis régiségek tarkáltak, amiket mindig szeretett nézegetni. Nem gyűjtötte a régiségeket, mert nem volt módja hozzá, de mégis vonzották és mindig felkeltették az érdeklődését. Most is úgy állt meg a kirakat előtt, úgy bámulta az üveg mögött furcsa összevisszaságban felhalmozott műtárgyakat, ahogy a gyerekek bábáskodik lenyűgözve a játékosbolt előtt. Ott egy öreg Buddha-szobor, ki tudja melyik kínai dinasztia idejéből... Mellette egy táncospárt ábrázoló porcelláncsoport, oldalt egy drágakövekkel kirakott díszkard, hátrább pedig — keleti figurákkal díszített tálcán — egy díszes nyelű, furcsa hajlású, kétélű tör...

Klára szeme is rátévedt a törre és elsápadt. Belekapaszkodott Anny karjába, önkéntelenül és görcsösen, mint a fuldokló, akit elkapott az örvény és éppen csak, hogy elérje a csónak szélét.

Anny csodálkozva nézett rá.

— Valami bajod van, édesem...?

— Semmi, semmi... — lehelte Klára.

Nem magyarázhatta meg, hogy mit érez, mikor ott látja ugyanazt a tört — a különös, kétélű maláji tört — a kirakatban! A pengéje síma, tiszta és hidegen fénylik. Olyan hidegen ragyog, mintha különös gonddal fényesítették volna ki, hogy eltüntessék róla a vérfoltokat!... Am Klára mégis látja rajta a vért káprázó szemmel, mint aki a napba nézett s utána pillanatokig még vörös foltok táncolnak a szeme előtt...! Persze, Sándor és Anny mitse látnak ebből. Ők csak egy dísztárgyat látnak, egy furcsa tört, mely ott fekszik a keleti figurákkal díszített tálcán karcsú, hűvösen csillogó acéltestével, semmitmondóan, ártatlanul...

Fogalmuk sincs róla, hogy Klára miért borzong

össze és miért suttogja olyan zavart arccal, mint a bűnös, akit rajta kapnak valamin:

— Gyerünk... gyerünk innen...

De Sándor nem hagyta elhúzni magát. Ő is várt a nőkre a divatkirakatok előtt, amíg kinézegették magukat, most azok is várhatnak az ő kedvéért kicsit.

— Érdekes az a tör, — szólt szórakozottan — azt hiszem, keletről való. Valahonnan Ázsiából...

— Maláji... — rebbent el Klára ajkáról önkéntelenül.

— Ez az! Persze, hogy maláji!

Klára mellén félelem ömlött végig. Ellenállhatatlanul, remegve tört ki belőle:

— Ne vegye meg... Sándor... nagyon kérem... ne vegye meg!

Oyan furcsa volt ez a kitörés, hogy mindketten meglepődve néztek rá.

— Miért mondja ezt, Klára, — csodálkozott a férfi — hiszen eszem ágában sem volt, hogy megvegyem. Nem is tudom, hogy mire használnám?...

— Az más, — lélegzett nagyot Klára megkönnyebbülten.

— Legfeljebb papírvágónak használhatnám, — folytatta Sándor a tört nézegetve — már rég szeretnék egy papírvágót... De miért mondta, hogy ne vegyem meg?

Anny felelt helyette nevetve.

— Mert drága! Ezekben az üzletekben rabolnak! Biztos valami hihetetlen árat kérnek érte!

— Azt könnyű megtudni! Bemegyünk és megkérdezzük...

— Nem, — tiltakozott Klára szinte erőszakos-

san — ne menjen be megkérdezni, kérem. Ne vegye meg azt a tört! Nem akarom...

— Nem akarja? — bámult el Sándor — na, de ilyet! Ez már igazán különös! Dehát miért?

— Mert, mert... — kezdte Klára habozva, de nem merte folytatni. A szája szélébe harapott. Megígérte dr. Hartmannak, hogy nem figyelmezteti Sándort és Annyt. Hogy nem mondja el nekik a dolgot... Összeszorította, fojtogatta a torkát ez az ígéret. Nem, nem szól, ha kerékbe törik sem...

De Sándor most már sürgetve követelte a választ.

— Dehát miért? Miért ne vegyem meg? Valami oka csak van rá, ha ilyen izgatottan tiltakozik ellene...

— Semmi, semmi — zavarodott össze Klára — higgye el, nem fontos...

Anny megfogta gyengéden a kezét.

— De hisz egész fel vagy indulva, édesem...

— Ha nem mondja meg az okát, — szólt Sándor erőlesen — akkor megveszem a tört...

— Ne... ne vegye meg...! — hebegte Klára — inkább megmondom... — És zavartan vallani kezdett. Nem mondta el az egész esetet, úgy, ahogy látta, mert meg akarta tartani a doktornak tett ígéretét. Csak annyit mesélt el röviden, az izgalomtól rekedt hangon és restelkedve, hogy hónapokkal ezelőtt nagyon rossz idegállapotban volt és... és víziója támadt. Látta, hogy leszúrtak egy férfit... aki nagyon hasonlított Sándorhoz... egy maláji törrel! Éppen ilyen volt az a tör is...

— Most már tudjátok, — fejezte be halkán és kimerülten — miért nem akarom, hogy Sándor megvegye azt a tört...

Azt várta, hogy megrendülnek. De Anny csak

elmosolyodva csóválta meg a fejét, Sándor arcán pedig határozottan bosszús kifejezés jelent meg.

— Mondja, Klára, bolondnak tart engem!? Ilyen gyerekségeket mesél! Hogy miket álmodik össze! Nem vagyok babonás és most már csak azért is kedvem volna megvenni. Különben is szükségem van egy papírvágóra...

— Ne, ne... — rebegte Klára bágyadtan, egy végső, reflex-tiltakozással — gyerünk innen...

De Sándort már nem lehetett visszatartani.

— Bemegyek az üzletbe, — mondta és ahogy ránézett Klára ijedt arcára, elnevette magát — engem nem lehet semmiféle babonával elriasztani... Különben, ne féljen, csak megkérdezem az árát! Biztosan olyan drága, hogy úgyse vehetem meg...

Határozott léptekkel bement az üzletbe. A nők utánamentek. Anny álmatagon, mosolyogva, Klára sápadtan.

— Hogy az a tör, ami kint van a kirakatban? — kérdezte Sándor

A kereskedő kinyitotta belülről a kirakatot és bevette a tört. Szarvasbőrrel végigsímította a pengéjét, hogy még fényesebb legyen és szeretettel végigfektette a tenyerén.

— Ez kérem, egy maláji tör...

— Jó, jó, — mondta Sándor és derülten oldalt pillantott Klárára — azt már tudom... De mi az ára? Csak papírvágónak kellene...

A kereskedő megnézte a tör nyelén fityegő cédulát, amelyen rejtélyes számok sorakoztak.

— Kilenc pengő ötven fillér.

Sándor bólintott.

— Jó, pakkolja be.

— Kicsit alkudhattál volna, — súgta Anny, mikor kifelé mentek az üzletből.

— Mindegy, — nevetett Sándor, kezébe szorítva a csomagot, mely a tört rejtegette — legalább van egy papírvágóm végre. Most már ez is megvan...

Meleg napsugár fogadta őket az utcán. Klárát mégis borzongás remegtette meg belülről.

— Igen, most már a tőr is megvan, — gondolta magában.

XI.

Sándor a körúton sietett.

A délidőt arra használta fel, hogy elintézzé egy ügyét a városban. Az elintézés tovább tartott, mint gondolta; már két óra is elmúlt, mire kész lett..

Nem volna kedve a túlsúfolt villamosokra szállni s inkább gyalog sietett vissza az irodába.

Sietségében — a Royal előtt — beleütközött egy nőbe.

— Pardon, bocsánat...

— Na, de kérem...! — mondta a hölgy szigorúan. De aztán hirtelen megváltozott az arca.

— Jé, maga az, Sándor!?

Meglepődve néztek egymásra.

A nő divatosan karcsú volt, szalmaszőkén ragyogó hajjal és pontosan vékonyított szemöldökkel. A teintjén, — bár nem volt erősen festve — lát-szott, hogy sokszor és sokat szokta festeni az arcát. Szóval színésznő...

Sándor is rögtön felismerte Márkus Gittát. Bár mikor utoljára látta, még kevésbé volt szőke a haja. Ez abban az időben volt, mikor Márkus Gitta — a színiiskola elvégzése után — először kapott szerepet. A nyári színházban lépett fel Budán.

Márkus Gitta kissé kövérebb volt még akkor és táncolni sem tudott, úgy, hogy feltűnt volna. Egyáltalán nem látszott ki belőle, hogy pár év múlva úgy fog szteppelni, mintha valamelyik amerikai revúból lépett volna elő. És hogy táncos-primadonnává avanszál. A hangja ugyan kicsi, dehát azt pótolni lehet a modern operettben a lábakkal. A dzsezz, az angol és amerikai dalok segítették elő Márkus Gitta karrierjét. Eljutott ahhoz a ponthoz, a siker országútján, mikor már a külföld következik. Bécsbe hívták, szerepelt Berlinben is, de tovább még nem jutott. Egyelőre visszahullott Pestre. Páris és London és Hollywood még messze volt. De állandóan ott élt az ambíciójában...

Most éppen a Royalból jött, ahol filmesekkel tárgyalt mozi szereplésről. De ott kellett hagyni őket, hogy próbálni menjen a színházba...

Sándor olyan hirtelen bukkant fel előtte, hogy nem volt ideje mérlegelni, érdemes-e szóba állni vele? Ifjúkori emlék, elmúlt, nem számít! Más körülmények között — ha például Sándor találkozni próbál vele — keresett volna valami módot, hogy kitérjen előle s nem fogadta volna...

Igaz, valamikor ideális kapcsolat volt köztük, tiszta és érdekmentes szerelem, dehát — akkor Gitta még tapasztalatlan volt. És nem valami kellesmes, ha a múlt hibáira emlékeztetik az embert...

De ha már felismerte Sándort és önkéntelenül megállt vele beszélni, mosolyogni kellett és szólni néhány szót.

— Hogy van?

— Köszönöm, jól.

Ugylátszott, hogy ezzel ki is merült a társalgás anyaga köztük. Mindketten érezték, hogy nincs mit

mondaniuk egymásnak. Márkus Gitta haragudott önmagára. Minek állt meg Sándorral az utcán? Mégis, tartozott annyival a multnak, hogy szórakoztatan még megkérdezze:

— Hát hogy él? Mit csinált, amióta nem láttam?

— Külföldön éltem évekig. Londonban. Most jöttem haza pár hónapja.

— Londonban? — Márkus Gitta hangjába egyszerre érdeklődés csúszott.

— Akkor bizonyára ismeri a legújabb angol slágereket...

És dúdolni kezdte: „Why are your lips so sweet?...” Ismeri ezt?

— Hónapokkal ezelőtt hallottam már — mosolygott Sándor —, elhoztam a kottáját is magammal...

— Igazán? — kiáltotta felcsillanó szemmel Gitta — az életemet menti meg...

És egészen felélénkülve, gyorsan magyarázni kezdte:

— A legközelebbi darabban akarom énekelni. De nem vagyok képes megkapni Pesten a kottát. Pedig már folynak a próbák. Irattam Londonba, de napokig tart, amíg megérkezik...

— Kérem, szívesen odaadom — mondta Sándor előzékenyen. Érezte, hogy ennyivel ő is tartozik a multnak.

— Egész csomó kottát hoztam magammal — tette még hozzá udvariasan —, ha parancsolja, mind rendelkezésére bocsátom. Ott hevernek az irodában, az íróasztalom egyik üres fiókjában...

— Nagyszerű! — lelkesedett Márkus Gitta. Most már nem bánta, hogy mégis megállt Sándorral beszélni. Lám, az ember sose tudhatja, hogy kiből

milyen haszna lehet? Egy embert nem szabad soha egészen eldobni! Férfitől — még a legjelentéktelenebbtől is — mindig lehet kapni valamit...

— De nekem rögtön kellenének azok a kották! — türelmetlenkedett.

— Kérem...

— Tudja mit, Sándor? Ülünk taxiba. Hol az az iroda?

— A Podmaniczky-utcában.

— Rendben van. Megvárom lent a taxiban, amíg lehozza a kottákat. Aztán tovább megyek a taxin a színházhoz. Rohannom kell a próbára...

Intett egy taxinak. Beszálltak.

— Siessen! — kiáltotta Gitta a kocsi mélyéből a sofförnek.

... Ugyanakkor Klára a terézvárosi templomból lépett ki. Az előbb, ahogy elhaladt a templom mellett, ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy bemenjen.

Megcsapta a tömjénszag az arcát és úgy érezte, hogy szüksége van némi imádkozásra. A templom hűvös csendje, áhítatos félhomálya mindig megnyugtatta. Pár percet térdelt csak Szent Teréz képe előtt, de ez a pár perc elzsongította az idegeit és kellemes nyugalommal árasztotta el.

Felfrissülve lépett ki a templomból és folytatta útját a Király-utcán. A Fasorba akart eljutni, hazafelé igyekezett, még pedig gyalog, hogy betartsa az orvosi rendeletet, mely naponta legalább egy óra sétát írt elő...

A körúthoz ért. A sarkon megállt. Át akart menni a másik oldalra és várta, hogy a jelzőlámpa zöldre változzék. Türelmetlenül lelépett a járdáról és előrement a villamossínig.

Előtte autók suhantak el. A körúti forgalomban

egyik autó a másikat hajszoalta. Végre váltott a jelzőlámpa. Egy sebesen haladó taxi sikító fékkel torpant meg a keresztezésnél, éppen Klára előtt...

Egész véletlen volt, hogy Klára odapillantott. Egy férfifejet látott, melyben — úgy rémlett —, hogy felismerte Bartos Sándort. Nem nézhette jól meg, mert a férfi hirtelen visszakapta a fejét, de Klára ekkor már tudta, hogy nem tévedhetett: csakugyan Sándort látta. Mellette pedig egy világosszőke női fejet, hibátlanul vékony szemöldökkel, gondosan kozmetikázva.

Ez a női arc szinte ismerősnek tűnt fel Klára előtt. Emlékezett rá, a színházi lapban látta legutóbb a fényképét. Persze, hiszen ez nem más, mint Márkus Gitta...

Klára szeretett volna közelebb menni a kocsihoz, benézni, egészen meggyőződni a dologról. De nem volt ideje rá. Az átkelők áradata kissé oldalt sodorta, valaki meg is lökte, már nem is mehetett át a körút másik oldalára, mert a jelzőlámpa újra váltott és a taxi gyors nekifutással továbbrobogott.

— Ő volt az — suttogta magában Klára —, Sándor volt, Márkus Gittával! Tudtam, hogy ez lesz a vége... megcsalja a feleségét! Megint ugyanazt csinálja... Csak Anny, szegény, meg ne tudja!

Az agyába, mint valami kényszerképzet, vágott bele egy kép: Anny otthon ül és sír. Talán már tud az ura csalásáról? Hiszen a világ olyan rossz, semmi sem marad titokban, az emberek sietnek visszamondani, ha valami rosszat megtudnak valakiről...

Nem habozott tovább egy percre sem. Intett az első üres taxinak és bement a címet:

— Tobozi-utca 13.

És maga sem tudta, hogy mért, de utána még odaszólt a soffórnek:

— Siessen kérem.

— Igenis — felelte a soffór és rálépett a sebeségfokozóra.

Végigszáguldtak a körúton, átrobogtak a hídon. Ahogy közelebb értek, Klárának egyre nyomasztóbb érzés feküdt a mellére. Félve gondolt arra, hogy Anny már bizonyára tud az ura hűtlenségéről. Szinte látta maga előtt a halvány arcát, kisírt szemét... talán most is ott fekszik az ágyon és a párnába fúrva a fejét, zokog keservesen... Szegény Anny!

Nem tudott megszabadulni ettől a képtől! Anyyira félt attól, hogy Annyt sírva fogja találni, hogy már el sem tudta képzelni másként! Mit csináljon vele, hogy vigasztalja meg? Akárhogyan, akármilyen gyengéd hazugsággal is, de meg kell vigasztalni a szerencsétlent. Ha már tudja is, hogy Sándor megcsalja, ki kell beszélni belőle...

A ház elé értek. Kiugrott a taxiból, kifizette és sietett fel a lépcsőn. Remegve nyomta meg a csengőt.

Anny nyitott ajtót.

— Szerbusz, édesem!

— Szerbusz, szívem — lihegte Klára és gyors pillantással kutatta át Anny arcát. A rozsdavörös hajkorona borzasan ragyogott a sárga pizzsama fölé. A kócoszágon kívül azonban semmiféle más jelét nem lehetett látni Annyn a felindulásnak. Mosolygott s a szeme époly jókedvűen ragyogott, mint máskor.

Klára fellélekzett. A félelme elmúlt. Tehát Anny mit se tud még!... Hál Istennek!... De azért némi szorongás vibrált a hangjában, ahogy óvatosan kérdezte:

— Mi ujság nálatok, szivem?

Anny vidáman válaszolt.

— Ma van a hathónapos házassági évfordulónk! Mit szólsz hozzá?

— Gratulálok, szivem.

Megölelte és megcsókolta az asszonykát. Az ölelésben gyöngédség volt, a csókban szánalom. Szegény kis ostoba nő! Milyen naív, milyen boldog. Sejtelmé sincs, hogy az ura talán épp ebben a pillanatban csalja meg... Ám Anny nem érezte meg a szánalmat a csókban.

— Köszönöm, édesem — nyugtázta a gratulációt.

Klára szinte anyai gyöngédséggel nézett rá.

— Tartson meg az Isten mindig ilyen boldognak, mint most!...

Leültek a hálószobában. Klára az ágy szélére ült, Anny sárga pizsamájában felkuporodott az ágyra és vidáman fecsegett.

— El akartunk menni ma este valahová, de nem megyünk. Nem ma ünnepeljük meg az évfordulót, hanem holnap. Sándornak ugyanis dolga van ma este az irodában...

Klára felhúzta a szemöldökét.

— Este? Micsoda dolga lehet?

— A jó ég tudja! Két angol igazgató érkezett Londonból. Talán inspiciálni akarnak, mit tudom én... Sándor mesélte, de nem figyeltem oda. Hát nem ma este ünnepeljük meg az évfordulót, hanem holnap. Nem mindegy?

— De igen... persze, hogy mindegy... — mondta halkan, megnyugtatólag Klára. De magában megdöbbenést érzett. Ő értette az összefüggést, akár meg mert volna esküdni is rá, hogy érti. Persze,

hogy nem ér rá Sándor ma este... Találkoznia kell azzal a másik nővel!... Éppen ma! Hat hónappal az esküvője után!... Szegény kis Anny!

Végtelen szájalom fogta el. És olyan izgalom, hogy alig bírta palástolni. Nem maradhat itt soká, mert még elárulja magát!...

Elbúcsúzott Annytól.

Haza akart menni, de útközben — az autóbusszon — meggondolta magát. Adriennehez fog menni. Adriennel fogja megbeszélni ezt a dolgot...

Sietett hozzá. Szerencsére otthon találta.

— Beszélnem kell veled, Adry... Nincs más, akinek elmondhatnám...

Mély lélekzetet vett, aztán kivágta a szenzációt:

— Sándor... megcsalja a feleségét!

Adrienne most nem nevetett, nem ütötte el tréfával a dolgot, ahogy szokta. Felállt a fotelból megdöbbsent arccal.

— Lehetetlen... A hatodik hónapban?... Kiktől hallottad ezt az ostoba pletykát?

— Senkitől.

— Hát honnan tudod?

— Rájöttem.

Adrienne ideges lett.

— Biztos vagy benne?

— Biztos.

— Érthetetlen!... Kivel csalja meg Annyt?

— Márkus Gittával. Felújították a régi barátságot.

— Hogy tudod?

— Láttam őket együtt... Ma délután...

És elmondta, miként látta meg őket a körúton? Részletesen leírta, hogy épp át akart menni a másik oldalra, mikor egy taxi elkésve érkezett a kereszte-

zéshez és az utolsó pillanatban fékezett... Épp ott állt meg előtte, úgy, hogy akaratlanul is odapillantott... Ott ültek kettesben a taxi mélyébe húzódva. Rögtön megismerte őket...

— Nem tévedsz? — kérdezte Adrienne habozva.

— Nem — mondta Klára határozottan —, csak egy pillanatra láttam őket, mert a taxi elrobogott... De nem kétséges, hogy ők voltak. Egy pillanat alatt is sok mindent lehet látni. Mosolyogtak egymásra. És bizalmasan összehajolva beszélgettek... De ha ez se elég bizonyíték neked, mondok másvalamit. Ma van a hatodik hónapja, hogy megesküdtek és Sándor ma este elmegy hazulról. Valami kifogást mesélt be Annynak, hogy elmehessen... Hát nem világos az egész? Sándor megbeszélte a randevut Márkus Gittával s az estét is együtt töltik. Ezt csak a vak nem látja. És az a szegény, naiv Anny...

— Nem szabad neki megtudni... — mondta izgatottan Adrienne —, nagyon fájna neki...

— Én se akarom, hogy megtudja. Épp ezt akarom veled megbeszélni.

— Mi van ezen megbeszélni való? Ne szólj neki és kész.

— De hátha más valaki szól? — gondolkodott el Klára aggodalmasan. — Előbb-utóbb megtudhatja valakitől... Tudod, hogy milyen rosszak az emberek! Sietnek visszamondani, ha valami rosszat tudnak valakiről... Hátha valaki névtelen levelet ír? Hogy lehetne ezt megakadályozni?

— Sehogy. A fontos az, hogy te semmiesetre se szólj neki. Tudod, hogy Anny milyen! Nagyon a szívére venné!...

— Hiszen ezért aggódom én is — töprengett Klára —, dehát mit lehetne tenni, hogy elejét ve-

gyük?... Hogy Anny ne higgye el, ha mégis meghallja valakitől.... Ha netalán füléhez jut valami pletyka...

— Mire gondolsz?

Klára habozott. Fehér ujjai a pirosra lakkozott körmökkel az aquamarin-köves gyűrűt szorongatták. Lehúzta az ujjáról, majd szórakozottan újra visszatolta.

— Magam sem tudom... — mondta csüggedten.

Pedig volt egy gondolata. Csak még nem formálódott ki egészen. De ahogy hazafelé ment, mind világosabban kialakult benne. Igen, valamit tenni kell, meg kell előzni a bajt. Elő kell készíteni Annyt, hogy ne üljön fel a híreszteléseknek. Hogy fel legyen vértézve az esetleges pletykák ellen...

XII.

Anny hallotta, hogy a kules besiklott a zárba. Az ajtó mögé húzódott. És ahogy Sándor belépett az előszobába, viharosan a nyakába vetette magát.

— Hu! Ugy-e, megijesztettelek?

Csókolta, ahol érte. Szemét, száját, fülét, nyakát. A férfi alig bírt lélegzethez jutni. Tréfásan panaszkodott is:

— Így kell fogadni a munkából fáradtan hazatérő férjet?

De Anny mit sem törődött a megrovással.

Pajkosan akaszkodott Sándor nyakába, hancúrozva lerántotta magával a rekamiére, ahol újból elárasztotta apró, meleg csókokkal.

— Nesze, nesze, nesze... — mondta mindegyiknél, míg végre lihegve, nevetve abbahagyta és Sándor feltápáskodott. A felöltője belső zsebéből néhány szál piros rózsát húzott elő.

— Látod, Ancy! Ezt összetörted...

— Jaj, szegény kis virágok. Talán még felélednek...

Az arcához simította a rózsákat.

— Ezért kaptad előre a csókokat. Tudtam, hogy meg fogsz emlékezni...

— Miről? — kérdezte Sándor csodálkozva.

— Hát nem azért hoztad? — hökkent meg Anny —, hát már elfelejtetted?

— Mit?

— Hogy tegnap helyett ma ünnepeljük a hat-hónapos évfordulót! Tegnap beszéltünk róla és már elfelejtetted! Ilyen férj vagy!

Duzzogó szemrehányással fordult el.

— Még egy szál virágot sem hoztál!

— De hiszen hoztam — védekezett Sándor.

— Igen, de tévedésből... — mondta Anny martír arccal.

Sándor elnevette magát:

— Csacsi! Csak tréfáltam. Hiszen azért hoztam éppen hat szál rózsát. És az alján ott volt egy kártya is... Várj csak... Itt maradt a zsebemben...

Kotorászni kezdett a felöltője zsebében, ahonnan csakugyan előkerült a rózsák száráról leszakadt kártya. Anny elolvasta. Valami olyasmi állt rajta, hogy Annynak... ez a hat rózsza... hat hónapi boldogságért...

— Édes!... — csókolta meg hevesen az urát. Aztán hirtelen arcul legyintette. — Szentelen! Mért csaptál be?

Sándor jókedvűen nevetett.

— Azt akartam, hogy veszekedj kissé. A nőknek néha szükségük van rá, hogy veszekedjenek... Kell egy szelep, amit néha ki lehet nyitni, különben összegyűl belül sok minden és egyszerre robban ki... Különösen a te temperamentumoddal, életem. Jól esett ez a kis veszekedés?

— Nagyon.

— Na látod...

Sándor elégedetten helyezte férji kényelembe

magát. Levetette a felöltőjét, majd a kabátját is és a szék karfájára dobta.

— Mért teszed oda a ruhádat? — csattant fel Anny. — Nincs szekrény, nincs fogas a házban?

— Jó, jó — csitította ijedten Sándor —, azért nem kell mindjárt veszekedni...

De Annyt most már nem lehetett megállítani. Mintha be akarta volna bizonyítani, hogy csakugyan jólesik neki, ha néha kiveshetkedheti magát kissé. Zsörtölődve rakosgatta el az ura ruháit.

— Hogy lehet valaki ilyen hanyag! Milyen rendetlenek vagytok ti férfiak!...

— És ti nők!? — válaszolta Sándor szigorúan. — Önagysága este hatkor még pizsamában van.

— Nem mentem ki ma a lakásból.

— És ezért nem öltöztél fel reggel óta?

Anny hirtelen ellágyult.

Szeszélyes volt mint az időjárás. Odasimult az urához, az ölébe ült:

— Ne veszekedjünk többet, édes. Elég volt. Nem tetszem így neked?

Sándor magához ölelte. El kellett ismernie, hogy Anny a pizsamában épp olyan elragadó, mint divatos utcai ruhában. Sőt még kíváncsibb. Így igazán olyan ennivaló, hogy meg kellett csókolni...

Anny, mint egy doromboló cica, boldogan, kéjesen duruzsolt az ura ölében.

— Sándorkám, tudod, hogy ünnepeljük meg a mai estét? Felöltözök szépen, de itthon maradunk. Nem megyünk sehová. Felhozzátjuk a vacsorát és italt is hozzá. Itthon fogunk vacsorázni kettesben. Jó lesz?

— Jó lesz — bólintott Sándor —, de csak ké-

sőbb. Kilenc, vagy tíz óra felé. Addig talán vissza tudok jönni. El kell mennem.

— Ma este is? Miért?

— Megkérkeztek az angol igazgatók.

— De hisz tegnap este is azért mentél be a hivatalba!

— Tegnap estére vártuk őket. De nem jöttek. Később táviratot kaptunk, hogy ma este érkeznek.

Anny elkomolyodott. Felkelt az ura öléből.

— Hallatlan! Épp ma este! Dehát mi közöd nekem hozzájuk?

— Tudod, hogy van az ilyesmi — magyarázta Sándor kérlelve —, idegenek Pesten. Valakinek illik velük lenni a vállalatától...

— Van ott elég nőtlen ember. Mért nem küldik azokat?

— Értsd meg, életem...

De Anny sehogyse akarta megérteni. Nem akart belenyugodni. Makacsul vitatkozott tovább:

— Mért éppen téged jelöltek ki erre a feladatra?

Sándor kezdett ideges lenni.

— Mert legjobban tudok angolul. A cégvezető csak makog. Ezért kell vele együtt fogadnom az angolokat...

Ingerülten magyarázta, hogy neki sem kellemes a dolog. Felöltözni feketébe és elrohanni hazulról. Esetleg még kalauzolni is kell az angolokat. Boszszantó anélkül is, hogy az ember külön szemrehányást kapjon otthon a feleségétől...

Majdnem komoly veszekedés lett belőle. De Anny végül is belenyugodott, megvigasztalódott.

— Jól van, Sándorkám, de siess vissza. Azért mégis megünnepeljük a mai estét. Felöltözöm és várok rád!

Ujra az urára fonódott és megcsókolta. Szenvedélyes, hosszú csók volt, de a csengő félbeszakította. Ki kellett bontakozni az ölelésből...

Klára lepte meg őket.

Sándort máskor bosszantotta az ilyen váratlan látogatás, de most nem bánta. Nem baj, gondolta, legalább Anny nem marad egyedül itthon, nem fog unatkozni.

Klára azonban valami feszültséget érzett a levegőben.

— Zavarok? — kérdezte. — Rosszkor jöttem?

— Dehogy, szívem — nyugtatta meg Anny —, mindjárt kettesben maradunk. Sándornak ugyanis el kell menni...

— Ű-ű-űgy? — húzta a szót felhúzott szemöldökkel Klára. Nem kérdezősködött, csak furcsán nézett a férfire. Olyan furcsán, hogy Sándor önkéntelenül magyarázkodni kezdett. Mentegetődzött, bosszankodva, hogy végig kell mondania minden mentségét újra, mintha Klárának is felelőséggel tartozna! Úgy viselkedik ez a nő itt a házban, mintha az anyósa volna!... És látszik a szemén, hogy kételkedik minden szavában, hogy nem hisz el semmit... Ha legalább kimondaná nyíltan, amit gondol! De nem szól semmit, csak komolyan, hűvösen hallgat...

Sándor végül is bosszúsan megnézte az óráját.

— Még elkésem — mondta idegesen —, át kell öltöznöm...

— Én is felöltözöm, Sándorkám — simult hozzá Anny —, ünnepélyesen, felöltözve foglak várni, hogy jobban siess haza...

A hálószooba ajtajából visszaszólt Klárának:

— Bocsáss meg pár percre, szívem...

Klára nyájas mosollyal bólintott. De aztán szo-

morú lett az arca, ahogy a hálószoza becsukott ajtajára nézett. Ezek most odabent bizonyára csókolódnak... Szegény, szerencsétlen, kis Anny!... Fel akar használni minden percet, azt a pár pillanatot, amíg együtt lehet az urával, mielőtt az randevura megy... Az öltözködés csak ürügy, biztos azért ment most is az ura után, hogy néhány lopott csókhoz, kis, morzsányi boldogsághoz jusson. Milyen szerelmes, szegény! És Sándor milyen alattomos gazember! Azt hitet el ezzel a bolond kis nővel, amit csak akar...

Leült a fotelbe, keresztbe rakta hosszú, finomvonalú lábait és szomorú mosollyal cigarettára gyújtott. De a mosoly lefagyott az ajkáról, mikor a hálószoza ajtaja újra kinyílt. Az ajtóban, mint egy képrámában, ott állt Sándor és Anny, mindketten átöltözve: a férfi kétsoros, sötét zakkóban és Anny... Anny — a lila, moaré ruhában!...

Klára ujjai közt megremegett a cigaretta. A keze lehanyatlott és öntudatlanul, bágyadtan hagyta a cigarettát a hamutartóban. Lassan felállt, de össze kellett szednie minden lelkierejét, hogy nyugodtnak lássék és az izgalom ne reszkettesse meg a hangját.

— Mért vetted fel ezt a ruhát, Annykám?

Anny, mint egy festmény, mozdulatlanul állt a lila moaré ruhában. A szemében merengő mosoly fénylett.

— Hat hónapja, hogy megesküdtünk — mondta halkan, szerelmesen — és Sándor ezt szereti rajtam a legjobban. Ebben csókol meg először...

Klára nem birt tovább uralkodni a hangján. Kicsengett belőle minden zavaros idegessége.

— Nem áll jól...

Anny megütődve pillantott rá. Sándor valóság-

gal felháborodott. Végre itt volt az alkalom, hogy nyíltan is összetűzhetett Klárával. Indulatosan, el-lenségesen kiáltott rá.

— Hogy mondhat ilyet! El akarja keseríteni Annyt mindenáron? Nagyon is jól áll neki az a ruha...!

— Nem áll jól... — rebegte Klára félénken, de makacsul Anny felé — vesd le... vegyél fel másikat, szívem...

De most már Anny is energikus lett.

— Akár jól áll, akár nem, Sándornak tetszik és pontum! Bocsáss meg, édesem, de nem neked öltözködöm...

Sándor arca felderült.

— Ez már beszéd! — és megölelte az asszony-kát. Megcsókolta futólag az arcát, majd közönyö-sen elkészönt Klárától.

— Jó napot.

Anny kikísérte az urát.

— Siess haza, Sándorkám, — suttogetta az aj-tóban.

Aztán visszajött és ledobta magát a rekamiéra. Mosolyogtt, minden ok nélkül. A levegőbe nézett ál-modozva. A keze a rekamié mellett álló asztalkára tévedt, amelyen egy könyv feküdt. És a könyv mel-lett a papírvágó.

Anny ujjai szórakozottan siklottak végig a tör-síkos pengéjén. Aztán a nyeléhez ért, kezébe vette és játékosan illesztette másik ujját a tör hegyéhez.

Klára egyre idegesebben nézte. Fészkelődött, nem akart szólni, de nem bírta tovább, végre mégis kibuggyant belőle remegve:

— Mit csinálsz azzal a törrel?

— Csak nézegetem, — merengett Anny —

hogy milyen éles...! És milyen furcsa a nyele. Tényleg keleti...

Megnézte a markolatot, aztán újra kezébe fogta és a penge lapjával szórakozottan ütögette a bal tenyerét.

— Emlékszel arra a kereskedőre, akinél vet-tük? — mondotta ábrándozva — az is keleti fajból való... Nekem legalább úgy tűnt fel. Egész jól el tudnám képzelni kaftánban, turbánnal... Mint az Ezeregy éjszaka meséiben... Hasszán, a kalmár, aki varázslatos dolgokat árul... Gyöngyöt, ami széppé teszi a viselőjét. Aladdin csodalámpáját. Olyan dobozt, amiben szellem van bezárva... Valami elátkozott szellem, ami egyszerre kiszabadul és dörgő hangon szólal meg...

— Ne, ne, kérlek... — borzongott meg Klára — ne beszélj ilyeneket.

Anny elkacagta magát. Frissen, vidáman csengett a nevetése.

— Csak nem félsz a meséktől is?...

Visszadobta a tört az asztalkára és felugrott a rekamiéről.

— Csinálok teát. Akarsz?

Meg se várta a feleletet, kifutott a miniatürkonyhába és sebesen működni kezdett. Csörömpölt a csészékkal, poharakkal, kanalakkal. Valamit fel is döntött, ami behallatszott. Minden behallatszott, mert nyitva hagyta a tea-konyha ajtaját, hogy közben beszélgethessen Klarával. Kiabált, fecsegett, pillanatok alatt. Az a titka az egésznek, hogy nem kell vizet forralni. Hiszen állandó meleg víz van a házban, forró víz folyik a csápból. Erre jó a modern

lakás. Az ember megengedi a forró vizet és egyszerűen leforrázza a teát...

Már hozta is a tálcát, amelyen nemcsak tea párolgott, de volt a csészék mellett sütemény is, cukor, rum, citrom, jam, minden. Egy üveg konyak is. És a konyak mellett — egy másik üvegben — likőr. Vermouth...

Anny két kis pohárba öntött a vermuthos üvegből.

— Ezt ma estére szántam. Tudod, az ünnepi alkalomból... De már most megkóstoljuk...

Klára elhárította az italt. Hivatkozott az orvosi rendeletre, amely eltiltja minden italtól. Diétát kell tartania. A teát sem issza rummal...

Annyt azonban nem kötötte semmiféle tilalom. Boldog volt, vidám és jól akarta érezni magát. Megitta a vermuthot Klára poharából is. És dupla adag rummal itta a teát...

Meg is látszott rajta már néhány perc múlva. A szeme csillogni kezdett. Mikor újra felemelte a poharát, Klára figyelmeztetve rászólt:

— Sok lesz. Megárt...

— Mit árthat? — nevetett Anny — legfeljebb berúgok kicsit. Ma úgyis ünnepem van. Boldog akarok lenni. Legalább Sándor jókedvűen talál, ha hazajön...

Felhajtott még egy pohárkával. Az arca kipirosodott és már kissé mámorosan panaszkodott:

— Szemtelenység, hogy Sándort ilyenkor is lefoglalják. Túl sokat dogozik. Nem gondolod?

Klára megnyugtatóan helyeselt. Sándor csakugyan sokat dolgozik mostanában. De ez csak dícséretére válik. Komolyan fogja fel a munkáját, ren-

des ember lett belőle. Különösen, mióta megházasodott. Nem olyan könnyelmű, mint azelőtt volt...

Annyban feltámadt a kíváncsiság.

Talán az ital is fűtötte, hogy egyszerre lázasan kíváncsi lett Sándor előéletére. Mohón kérdezte:

— Mondd, hiszen te ismerted, milyen volt azelőtt?

— Csélcsap volt, — mondta Klári lesújtó rövidséggel.

— Sok nője volt, úgye? — izgult Anny. Nevetett, de a szemében valami feketeség csillogott, ami elárulta, hogy kissé féltékeny a multra is.

Klára magára vonatkoztatta és megbántódott.

— Mért kerdezed éppen tőlem?

— De édesem... nem rád gondoltam.

— Az más!... Mert rám igazán nincs okod féltékenykedni. Én rám nem...

Megijedt, hogy elárult valamit. Talán többet mondott a kelleténél. Meg kell nyugtatni Annyt...

— Különben is — tette hozzá buzgón — Sándor azóta megváltozott. Komoly, rendes ember lett belőle. Most már nem olyan csélcsap. Megbecsüli magát és hű hozzád. Csak ne engedd, hogy bármi is zavarja boldogságtokat, szívem...

— Mi zavarná? — ütődött meg Anny.

— Apróságok. Néha olyan csacsiságok zavarják meg az ember életét! Például pletykák... Óvakodj a pletykázóktól, szívem. Dugd be a füled, ne hallgass rájuk, ne törődj velük...

Klára felsóhajtott. Saját maga is elérzékenyült. Aztán buzgón folytatta:

— A rossznyelvek előtt semmi se szent. Kikezdenek mindenkit. Talán pletykázni fognak majd az uradra is...

— Dehát mit pletykázhatnak?

— Nem tudom... De akármit is mondanak, te ne higgyél semmit. Ne hallgass azokra, akik pletykákat hoznak hozzád. Nevezz a szemükbe...

De Anny nem nevetett. Minden vidámság eltűnt az arcáról és a szeme elsötétedett. A kis likőrös pohár remegni kezdett az ujjai között. Ahogy letette az asztalra, feldűlt s a fehér abrosz möhön itta be az alkoholos, zöld folyadékot...

— Tudsz valamit az uramról?

Klára megrettenve védekezett.

— De szívem... hát mondtam, hogy Sándor nagyon rendesen viselkedik és hű hozzád. Csak óvatalak, hogy ne higgy az esetleges pletykáknak. Ne higgy el semmit, akármit hallasz... hogy látták Sándort ezzel, vagy azzal a nővel... Egy kórista lánnyal, vagy egy színésznővel...

Anny felugrott. Remegő ajakkal, összeszűkülő szemekkel nézett Klárára. Apró keze ökölbe szorult az indulattól.

— Beszélj. Mit tudsz?

— De Anny... szivecském... — hebegte a másik kétségbeesve — mit tudnék? Az ég szerelmére, ne izgasd fel magad.

— Miért mondtad, hogy egy színésznővel?...

— Csak kicsúszott a számon... Mert az ilyen pletykák rendszerint... legkönnyebben... színésznőkkel gyanúsítják meg a férfiakat...

Am Annyt többé nem lehetett ilyesmivel megnyugtatni. Felkavart szenvedélye gyanakvóvá, éleslátóvá tette. Maga elé meredt egy pillanatig és egyszerre felvillant agyában egy név.

— Márkus Gitta — kiáltotta.

Klára elhalványodott.

— De nem — tiltakozott rémulten — nem... nem... ki mondta ezt neked?

Most már hiábavaló volt minden kertelés. Annyival nem lehetett többé józanul beszélni. Egyszerre úgy átváltozott, hogy alig lehetett ráismerni. Ahogy a tengeren felváltja a napfényt a sötétség és az orkán. Szenvedélyesen megragadta a másik nő karját és megrázta vadul, olyan erővel, amit nem is lehetett volna sejteni róla...

— Mit tudsz róluk?

Ugy szorította Klára karját, hogy az szinte felsikoltott.

Semmit... semmit...!

— Követelem, hogy mondd meg! — és mindkét karjánál fogva rázta a másikat, mintha a lelket akarná kitépni belőle — beszélj! Megint együtt vannak? Láttad őket együtt?

Klára feje lecsuklott.

— Igen, — rebegte halkán, megtörtén.

— Hol?

— Az utcán. Egy taxiban...

Anny elengedte. A keze elgyengült hirtelen, mintha szívütést kapott volna. Klára bágyadtan visszahullt a székre. Gyámoltalanul, ijedten próbálta menteni, ami még menthető.

— De, lehet, hogy semmit se jelent az egész... Lehet, hogy csak véletlenül találkoztak...

Anny már oda sem hallgatott. Fájdalmas arccal, gyötrődve suttogta maga elé:

— Taxiban...! Ki tudja, hová mentek kettesben!? Már tegnap is... És ma este megint...!

Felkapta a fejét. Meg kell győződnie! A sarokban ott a telefon. Tárcsázott. Az irodát hívta. Hallotta, hogy csöng a telefon. De senki sem felelt.

Persze, nincs ott már senki az irodában. Tehát Sándor sincs ott...

Csillogó nedvesség fátyolozta be a szemét. Pedig nem akart sírni. Az ajkát harapdálta.

Klára odalépett hozzá félénken, részvéttel, agódva.

— Szívem... ne izgasd magad.

— Hagyjál! Ne szólj hozzám... — rebegte Anny.

Most már egész testében remegett. És sírással a hangjában, fokozódó indulattal, mint egy szenvedélyes szimfónia crescendoja, mint egy tűzhányóból a láva, tört ki belőle a kétségbeesés.

— Elég volt! Mit akarsz még tőlem? Hagyj magamra...

Lihegve kiáltozott.

— Menj... ki... menj innen!

Klára megrendülten húzódott vissza. Rémülten, tehetetlenül hátrált. Maga sem tudta, hogy ért ki az előszobába? Kapkodva babrált a zárral, alig birta kinyitni. Csak mikor kinyílt végre az ajtó, vetett vissza egy pillantást.

Látta, hogy Anny lerogy a rekamiéra. Arcát a selyempárnába fúrja és egész testét rázza a zokogás.

Sándor bedugta a kulcsot a zárba.

Az előszobában nem ugrott senki a nyakába. A szobában sötét volt.

— Anny! — kiáltotta.

Nem kapott feleletet. Meghökkenet. Mi történnhetett?

Felkattantotta a villanyt.

Anny ott feküdt a rekamién. Mintha meghalt volna. Csak testének egy-egy rándulása mutatta,

hogy él. És sír. A könnyei már kiapadtak, de még mindig sír...

— Anny!

Most felugrott vörösre száradt, égő szemekkel.

— Minek jött haza? Menjen vissza a szeretőjéhez!

— Mi van veled, Anny?

— Menjen vissza Márkus Gittához...

— Megbolondultál?

— Megjött az eszem. Mindent tudok. Tegnap este is vele volt...

— Tegnap este az irodában voltam. Vártuk az angol vendégeket.

— És ma este is az irodában volt?

— Nem. Találkoztam a cégvezetővel a kávéházban. Azt mondta, hogy az angolok a Ritzben szálltak meg. Odamentünk üdvözölni őket. Aztán rohantam haza.

— Remek. Szóval tegnap nem is találkozott Márkus Gittával?

Sándor habozott egy pillanatig. Hazudjék? Legjobb lenne! Anny olyan féltékeny, hogy nem lehet neki mindent elmondani. De ha rajtacsípi, még rosszabb. Inkább az igazságot... Hát igen, találkozott Márkus Gittával. De az ég szerelmére, mi van abban? Véletlenül találkoztak és közömbös dolgokról volt szó. Gitta egy kottát kért, azért ültek taxiba...

Anny keserűen kacagott. Most már egy szavát sem hitte Sándornak. Hazudik. Minden szava hazugság...

Sándor az asztalon levő üvegekre nézett.

— Anny, mi van veled? — tört ki elkeseredetten. — Részeg vagy? Ittál?

— Ittam, igen... Mialatt te a szeretődnél voltál. Nyomórult! Aljas...

— Ne kiabálj! Meghallják a szomszédban.

— De kiabálok!

És toppantott hozzá a lábával. A dobbanás végigremegett a padlón és tompa puffanásként hangzott az alanti lakásban. Odalent dr. Hartmann valami orvosi szakmunkát olvasott.

Öblös fotelben ült, házikabátban és a lábát egy másik széken nyugtatta. Most felnézett a könyvből és nyugtalanul figyelt. Hallotta a dobbanást és hallotta a zavaros lármát is, a kiabálást, Anny magas, ideges hangját...

Hallgatódzott egy ideig, aztán megcsóválta a fejét és újra belemérült az olvasásba.

Fent kissé elcsöndesedett a zaj.

Sándor ugyanis leült a rekamiéra és erőszakolt nyugalommal lehalkította a hangját.

— Addig nem beszélek veled, amíg nem józanodsz ki...

— Megcsalsz — sziszegte Anny —, megcsalsz a hatodik hónapban. Ocsmányság...

— Ostoba vagy.

— Te meg aljas... Mondd meg, ha el akarsz hagyni.

— Nem akarlak. De ha ilyen örült leszel.. nem soká fogunk tudni együtt élni...

— Ha nem tudsz velem élni — lihegte Anny —, akkor sem fogsz elhagyni! Engem nem lehet elhagyni...

És felcsapott benne minden indulat. Most megint lázas szenvedéllyel kiabált. A homloka körül, mint apró lángnyelvek, ziláltan repkedtek a kibom-

lott, vörös hajfürtök. És a szeme csillogott, mint az
őrülteké...

— Engem nem fogsz elhagyni, mint a megunt
szeretőidet!... — sikoltzott. — Engem nem fogsz
eldobni, mint egy rongyot!...

Minden ízében remegett és a szeme üveges pil-
lantású lett. Egészen elvakította a tomboló düh.
Hátranyult tapogatódzva az asztalka felé, melyen a
papírvágó feküdt. És apró, erős ujjai görcsösen rá-
fonódtak a tűr nyelére...

XIII.

Klára tétován járta az utcákat. Már több mint egy óraja bolyongott. Gyalog ment és eltévedt. Maga sem tudta, hogy hol jár...

Csak azt érezte, hogy valami úzi, hajszojja. Aggodalom, önvád... Haza akart menni, de nem tudott. Valami visszatartotta. Valami megmagyarázhatatlan érzés, ami mintha arra akarta volna kényszeríteni, hogy menjen vissza a Tobozi-utcai lakásba.

Ki tudja, mi történik most ott? Valami szörnyűség... Talán épp e pillanatban teljesedik be az a végzetes tragikum, amit nem bírt, nem volt képes megakadályozni...

Félelem szorította össze a torkát és hirtelen szúrást érzett a mellében. A szíve olyan vad dörömböléssel kezdett el dobolni, hogy majdnem elalélt. Meg kellett álnia...

Nem tudott tovább gyalog menni. Intett egy taxinak és elfulladva mondta be a címet:

— Tobozi-utca 13.

Amint a ház elé érkezett és kifizette a taxit, bizonytalanság fogta el. Minek jött vissza? Milyen jogon? Mivel állítson be? Mit fog mondani?...

De már itt volt, nem lehetett habozni. Be kell mennie...

A hallban Urbaneket látta. Ott állt félig elégett szivarral a szájában. Mögötte a sápadtarcú, vizenyőszemű vice. Klára köszönt a házmesternek:

— Jó estét!

— Jó estét — viszonzta Urbanek ridegen.

— Nem tudja, kérem — kérdezte Klára bizonytalanul —, itthon van Bartos úr? Hazajött már?

— Nem láttam — morogta Urbanek —, lent voltam a mosókonyhában...

És bosszúsan rágva szivarját fordult a vicéhez:

— Próbálja elzárni a csapot, Polka, amíg telefonálok a szerelőnek...

Klára nem állhatott tovább a lépcsőházban. Megindult felfelé a lépcsőn. Lassan ment, mert a szíve kalapált és a balsejtelem szinte megbénította a testét. A lábai fáradt remegéssel szegültek ellen a lépcsőnek, mintha ólomból volnának...

Mikor a fordulóhoz ért, zajt hallott felülről. Lármat, sikítást. Nem, most nem csalták meg az érzékei... Ez női sikoltás volt!

Az első emeletnél egy alakot látott elrepülni maga előtt. Eszeveszetten rohant felfelé. Megismerte dr. Hartmant, de nem vette észre őt.

A doktor nem nézett se jobbra, se balra, csak rohant felfelé, kettesével ugorva át a lépcsőfokokat. Klára még az első emeletre se jutott fel, mikor dr. Hartmann már elérte a második emeletet. És neki szaladt a 13-as számú ajtónak.

Nem is csöngetett, csak megrázta hevesen a kilincset. Az ajtó engedett. Nem volt jól bezárva, úgy látszik, Sándor elfelejtette becsukni maga után...

— Engem nem fogsz eldobni, mint egy rongyot!
— hallatszott Anny sikoltó hangja.

A keze felemelkedett a levegőbe és a tör megcsillant benne.

— Anny! — kiáltott rá Hartmann.

Anny keze megállt egy pillanatra a levegőben. A doktor odaugrott, elkapta a kis fehér csuklót és vaskezzel megszorította. Az apró ujjak ellenálltak kissé, de aztán fájdalmasan nyíltak szét és ernyedten engedték el a papírvágó nyelét. A maláji tör csörömpölve hullt a földre...

Anny lihegett. A szeme még mindig olyan volt, mint az örülteké...

— Hát illik ez!? — szólt rá a doktor szelid korholással —, így lármázni a fejem fölött!... Hogy az ember nem tud olvasni se nyugodtan. És így sikoltozni! Hiszen összeszalad az egész ház...

Sándor felugrott a rekamiéről:

— Doktor... — mondta rekedten —, nagyon sajnálom...

Aztán Annyra nézett. A pillantásában inkább száanalom fénylett, mint ijedtség.

Anny most megmozdult. Mintha álomból ébredne. Nehéz, lidércnyomásos álomból. Arcát a kezébe kapta és felcsuklott. Sírás buggyant fel a torkán. A szörnyű indulatot, haragot, izgalmat, mindent feloldó, jótékony sírás...

— Oh, Istenem... — zokogta —, mit tettem? Mi volt velem... Mit akartam tenni?...

Sándor csendesen megölelte.

— Ne sírj...

De Annyt alig lehetett vigasztalni. Reszketett a férje karjai között. És sírt tovább.

— Milyen nyomorult, ostoba vagyok...

Sándor csókolgatni kezdte a könnyes arcot.

— Egyetlenem... nem történt semmi... ne sírj hát...

Véletlenül az ajtó felé nézett és haragosan vilant meg a szeme. A küszöbön ott állt Klára. Sándor ellenségesen fordult feléje és gyűlöletté forrt ellen-szenvvel, durván kiáltott rá:

— Hogy mert újra idejönni! Szörnyeteg!

— Én... én... — dadogta Klára megsemmisülten — meg akartam... akadályozni...

Nem jutott tovább. Sándor félkézzel magához ölelte a feleségét, mintha védené, mintha soha többé nem akarná elengedni, másik kezét pedig vádlólag szegezte Klára felé. És tajtékozva tört ki belőle a harag.

— Ő volt az oka az egésznek! Ez a vészmadár! Ez a kuvik! Huhogó bagoly! Ő keverte az egészséget...

Dr. Hartmann komolyan lépett közbe:

— Ne bántsa — szólt rá szigorúan Sándorra —, ő nem tehet róla...

És gyengéden megfogta Klára kezét. A szemébe nézett. Hálás pillantás viszonzta. Aztán reszkető sóhaj szakadt fel Klára ajkáról.

— Megérdemlem... Csakhogy megmentette őket!...

— És megmentem magát is — mondta a doktor melegen —, emlékszik, Klára, mit mondtam egyszer? Vannak sebek, amiket csak úgy lehet gyógyítani, ha felvágjuk őket! Most már meggyógyul...

...Lárma csapott be az előszobából. Urbanek nyomult be komoran, háta mögött a vicével.

— Mi az, kérem — nézett szét méltatlankodva —, micsoda lárma ez? Mi történik itt?... Mi volt az a sikoltozás?

És Klárára pillantott megrovóan.

— Nem én sikoltottam — rebegte Klára.

— Mindegy — dörmögte Urbanek —, ne tessék fellármázni az egész házat! Micsoda dolog ez!?

Sándor eléje lépett.

— Jó, hogy jön, házmester — mondta erélyesen —, vegye tudomásul, hogy elköltöziünk.

Urbanek megdöbbsent. Már az is szívébe vágott, hogy egyszerűen házmesternek szólították. De nem merte zokon venni; az önérzete lassan zsugorodni kezdett Sándor kemény pillantása előtt. Csak dadogott, hogy tessék előbb felmondani! Irásban, kérem...

— Majd kiegyezem a háziúrral — intézte el Sándor röviden —, de elköltözőm. Most, rögtön. Nem maradok egy percig sem tovább ebben az átkozott lakásban. Nem vagyok babonás, de elegendő volt belőle!... Hozzon egy bútoroskocsit, házmester!

— De kérem... ilyenkor? Este?...

— Azonnal! Kerítsen valahonnan!

— Nem keríthetek... — nyögte Urbanek önérzetének utolsó maradványával —, a mosókonyhában folyik a víz... Nem hagyhatom itt a házat. A szelőt várom...

Sándor nem vitatkozott vele tovább. Szó nélkül elővett egy ötpengőst és a markába nyomta.

— Itt van! Hozzon egy szállítót! De rögtön...

Urbanek önérzete egészen összeomlott. Hiába, aki úr, az parancsol!

Az arca szinte ragyogni kezdett az alázattól.

— Igenis kérem — mondta szolgálatkészen. — A fene ott egye azt a nyavalyás szerelőt! Hozok azonnal...

Már indult is. De beleütközött a háta mögött ténfergő vicébe s rászólt mérgesen.

— Mit ácsorog itt Polka! Menjen, tisztítsa le addig a kazán rostélyát.

— Nincs mivel, — morogta keserűen a sápadt vice — ha legalább volna valami szerszámom, amivel lekaparhatnám...!

Makacsul állt egy helyben és mereven bámult a padlóra. Az izgatta fel, hogy költözködést emlegettek előtte. A költözködés majdnem mindig valami hasznos jelentett neki. Az elhagyott lakásban rendszerint ott maradt egy és más, amit Polka szabad zsákmánynak tekintett. Ugyszólván egész lakását ilyesmikből rendezte be a pincében. Visszamaradt bútordarabokból, apróságokból...

Most mereven bámult a padlóra, illetve a papírvágóra, ami még mindig ott feküdt. A szeme megbűvölten tapadt a tőrre, szinte hangosan rezgett benne a vágó:

— Ha ilyesmim volna! ... Ezzel aztán le lehetne kaparni a rostélyt!

Sándor követte a vice pillantását és megértette. Lábával odábrúgta a tőrt, Polka felé.

— Akarja? ... Elviheti!

A vice mohó boldogsággal vette fel a maláji tőrt. A nagylelkű ajándék úgy meghatotta, hogy szinte remegett a hangja:

— Köszönöm, nagyságos úr ...

Még szeretett volna mondani valami szépet, például, hogy „Isten áldja a nagyságos urat”, még tovább is áradozott volna, de nem volt ideje hozzá, mert Urbanek rászólt:

— Na, jöjjön Polka ...! Most aztán pucolhat ...
És kivonszolta magával.

Sándor sem törődött többé Klárával, se a doktorral. Mintha ott se volnának. Magához szorította a feleségét.

— Elmegyünk innen, életem!

— Igen, édes ... — búgta Anny szerelmes alázattal — kezdjek pakkolni?

— Máris ...

A doktor még mindig kezében tartotta Klára kezét. Most megszorította.

— Ne tartsuk fel őket ...

Megindult kifelé és Klára engedelmesen követte. Hangtalanul, mint az alvajáró, ment vele lefelé, az első emeletre ...

Most megint ott volt a nyugalmas orvosi rendelőben. Megint olyan árvának, kicsinek érezte magát és a férfit olyan nyugodtnak, erősnek, hogy ott állt előtte, olyan közel hozzá, hogy egy alélt mozdulattal a mellére omolhatott volna ...

Félig lehúnyta a szemét, mintha szédülne. De még az a kis önámítás is felesleges volt. Most nem akadályozta meg semmi belső érzés, nem tartotta vissza semmiféle gátlás — olyan természetes, olyan könnyű odaomolni a széles, férfias mellre.

Két kar gyöngéden átölelte.

— Klára, mától kezdve állandó orvosi ellenőrzés alá helyezem.

— Nem ... nem ... — rebegte és elöntötte szemét a könny — csak bajt okozok mindenkinek ...

Felsírt.

— Csak teher lennék ... Vészmadár vagyok, vészmadár ...

Dr. Hartmann László bizakodva, boldogan elmosolyodott.

— A vészmadárral nem lesz semmi baj —

mondta megnyugtatóan és arcát a selyemfényű, hülámos női hajhoz simította — nem lesz vele több baj, mint akármelyik más nővel. Eddig is normális volt, csak valami hiányzott az életéből... Most majd puha fészekbe kerül és olyan orvosságokat kap, amiket eddig nélkülözött. Gyengédséget, megértést. És szeretelmet...

Klára felemelte a fejét és felnézett fátyolos szemmel, nedvesen fénylő, kínálkozó ajakkal.

A férfi szája forrón rátapadt.

— László...! — suttogta Klára elhaló, szinte fájó boldogsággal.

— Mi is elmegyünk — mondta a férfi később csendesen — elutazunk... Megyünk egy új, tiszta, józan élet felé, amit nem mérgez meg többé semmi. Nem engedem, hogy megmérgezze. Nem szabad többé hinnie, Klára, semmiféle misztikumban. Semmiféle babonában, vagy jóslatban. Érti? Nem szabad többé hinni ilyesmikbe...

Klára ábrándozva nézett maga elé.

— És amit Pythia mondott...? Emlékszik, mikor először voltam itt, épp a jósnőtől jöttem... Megmondta, hogy ha a nagy veszély elmúlik, utána férjhez megyek és nagyon-nagyon boldogok leszünk...

A férfi elnevette magát.

— Ezt az egyet még elhisszük, drágám...

— És azt is megjósolta, hogy három fiunk lesz!

Dr. Hartmann most már nem nevetett. Megvakarta kissé a fejét, aztán visszasimította oldalt az ezüstös hajszálakat.

— Na jó! Abból is elhiszünk — egyet...

— Kettőt mondta — Klára.

Átölelte a férfit, lángoló arcát a széles mellére fektette és vágyódva suttogta:

— Legalább kettőt, szívem...

Nem kapott feleletet. Csak azt érezte, hogy a férfi szája újra rátapad az ajkára.

A testében édes melegség áradt szét. Valami megváltó boldogságot érzett.

Valami furcsa szédületet. Mintha nem volna igaz, nem volna valóság, ami körülötte történik...

Olyan furcsa is az egész! Az ember két életet él. Egyet, amiről tud, egyet, amiről nem tud. Csak néha sejt valamit róla az álmaiban...

Az egyik életben boldog, a másikban szenved. Az egyikben mosolyog, a másikban kínlódik. És ki tudja, melyik az igazi életünk, melyik fontosabb...?

VÉGE.

Szomorú, ifjú hölgy

— Elbeszélés. —

Johnny Kulcsár már alig tudott magyarul. Nem csoda, hiszen csak otthon beszélhetett magyarul a kis húgával, vagy az édesanyjával, özvegy Mrs. Kulcsárral. De velük se sokat. A kis húga a katolikus iskolába járt, ahol nemcsak angolul, de magyarul is tanult a kedves nővérektől és esténként már ágyban volt, mikor Johnny hazajött. Özv. Mrs. Kulcsár pedig örökké a reumájával és a veséjével bajlódott és mindjárt a betegségére terelte a szót.

Ennélfogva Johnny nem sokat beszélt otthon. Korán reggel sietett el hazulról, mert nagy szükség volt arra a néhány dollárra, amit keresett. Más nem keresett a családban s így tizennyolc éves korára Johnny volt a családfenntartó...

Szerencsére Johnny nemcsak szorgalmas, de élelmes is volt. Két évvel ezelőtt, mikor átvette a családfenntartást és látta, hogy nem könnyű munkához jutni, önálló üzletet alapított. Társas viszonyba lépett egy barátjával, Paullal és kettesben cipőtisztító üzemet állítottak fel. Az üzem berendezése nem került sokba. Eleinte csupán egy szék kellett hozzá.

A szék egy emelvényen állt, úgyhogy eléje lehetett térdelni és kitisztítani a gentleman, vagy a lady cipőjét. De azóta már megnagyobbították az üzemet. Ma már két kényelmes karosszék terebélyesedett az emelvényen, a székek előtt sárgarézből készült lábtartók fényesedtek, az emelvény alján lévő fiókok pedig tele voltak pasztákkal, kefékkel, szerszámokkal.

Johnny üzleti sikerének titka főleg abban rejlett, hogy az üzlet jó helyen volt; a városka egyetlen vasúti állomásán.

Hazleton nem nagy város, s így nem csoda, hogy senkinek nem jutott eszébe ez az üzleti lehetőség a vasúti állomáson, amíg Johnnyt és Pault a szükség oda nem hajtotta.

Az üzem minden nap jövedelmezett néhány dollárt, de ebben a pilanatban éppen nem volt munka. Délidőben kevés vonat indult, kevés ember lézengett az állomáson. Johnny tétlenül álldogált egyideig az emelvény mellett, aztán odaszólt Paulhoz:

— Hazaszaladok ebédelni...

Paul bólintott. Johnny mindennap hazaszaladt déltájban, azután Johnny visszajött és felváltotta, hogy Paul is elmehessen ebédelni. Paul nem volt magyar, de azért jól megértették egymást Johnnyval, hiszen mindketten itt születtek, itt nőttek fel.

Paul már azt hitte, hogy semmi munkája nem akad, amíg Johnny vissza nem jön, mikor egy jólöltözött hölgyet látott közeledni. A leány karcsú volt, fiatal és szép. Szőke és kékszemű. Izléses ruha símult a testére és kezében kis útitáskát szorongatott.

Paul a hölgy cipőjére nézett és örömmel látta, hogy a cipő piszkos.

— Cipópucolás? — kérdezte reménykedve, mikor a lány a közelébe ért. A leány megállt, habozva

nézett Paulra, aztán réveteg pillantással lenézett a cipőire és halkán, ideges hangon mondta:

— Igen... ha lesz szíves...

— Tessék felülni.

A leány fellépett az emelvényre és magához szorítva a kis kézitáskát, beült a karosszékekbe.

— Tessék talán letenni a táskát, — ajánlotta Paul udvariasan.

De a lány tovább is görcsösen szorongatta a kezében s felelet helyett némán megrázta a fejét.

Paul nem nagyon csodálkozott ezen. Tapasztalta, hogy a női vendégek többnyire szeszélyesek és furcsák. De annyi bizonyos, hogy ez az ifjú hölgy érdekesebb, különösebb volt mindazoknál, akiket eddig látott. Az, hogy olyan melegnézésű, kék szeme volt, még nem lett volna különös. De olyan szomorúság ömlött el az arcán és olyan fehér volt a bőre, szőke haja alatt, amilyent Paul még nem látott.

Paul kihúzta az emelvény fiókját és pasztát, kefét vett elő.

— Kérem, siessen... — mondta a leány. Mélyzengésű, kellemes hangja volt, de valami fájdalmas, reszkető idegesség bujkált benne. — Nem szeretnék lekésni a bostoni vonatról...

— A bostoni vonat? Addig van még elég idő, kérem... — felelte Paul tökéletes biztonsággal a hangjában. Minden vonatot ismert, még a mozdonyszámot is tudta, az egész menetrend a fejében volt.

— A bostoni vonat együtt fut be a newyorki vonattal — magyarázta közlékenyen. — Csak tessék vigyázni a vágány számára. A bostoni a harmas számú vágányon áll meg, a newyorki a negyedik... Tyú! El van szakadva a cipőfűzője, kérem...

— Kösse össze, legyen szíves.

— Nem lehet ... — mondta Paul és fejcsoválva nézte a leány finom kis cipőjét s az elszakadt zsinórt.

— Nem lehet összekötni, mert a fele teljesen elszakadt. Mintha valaki erőszakkal tépte volna le.

A lány mélyet lélegzett. Aztán gyorsan mondta:

— Árulnak maguk cipőfűzőt?

— Igen, de csak egyszerű feketét adhatok.

— Mindegy. Amilyen van. Csak kérem ... gyorsan. Sietek ...

Paul szó nélkül elővette egy pár fekete cipőfűzőt és fürgén befonta az idegen fiatal hölgy cipőjébe. Aztán a régit be akarta hajítani az emelvény mellett álló szemétkosárba, de a finom, türelmetlen hang felülről hirtelen megállította.

— Ne ... ne dobja el, kérem. Adja ide ...

Paul csodálkozott, de nem ellenkezett. Átnyújtotta az elszakadt cipőfűzőt a leánynak, aki idegesen gyűrte a táskájába. Paul rosszalással, sőt némi kis megvetéssel nézte. De aztán megenyhült az arckifejezése. Talán beteg ez a leány, gondolta magában. Talán beteges fősvenységben szenved. Hallott arról, hogy ez is valami betegségfajta, éppúgy, mint a kleptománia. Az ilyenek nem mernek semmiféle tárgyat eldobni, még a legértéktelebb dolgokat is őrizgetik. Pedig milyen szép, fiatal lány! ... Kár érte ...

Elővette a keféit, hogy először a port tisztítsa le a cipőkről. Aztán a sárkeféhez kapott. Mert a magas, francia sarkon vastag, agyagos sár száradozott. Kissé vöröses volt a sár, ahol már megszáradt ...

Paul ismerte Hazleton minden utcáját, minden kövét. Amíg kikaparta a francia sarokról a rászáradt sarat, az jutott eszébe, hogy a kövezetlen Ward Streeten van ilyen kissé vöröses, agyagos sár. Sehol

másutt egész Hazletonban. A hölgy tehát valahol a Ward Streeten járhatott. Fogadni mert volna...

Egyebet is gondolt Paul e pillanatban. Hogy jó lenne már löncsölni. Ma reggel ugyanis elfelejtett reggelizni s most, hirtelen megkordult a gyomra.

A sár lekaparásával már végzett és éppen a paszta alkalmazására került volna a sor, mikor megérkezett Johnny jókedvűen. Paul csak ránézett barátja jóllakott arcára és rögtön még éhesebb lett. Átnyújtotta a szerszámokat üzlettársának.

— Megyek löncsölni, — mondta Johnnynak — fejezd be a munkát. A hölgy siet...

— All right, — felelte Johnny jóindulatúan.

Paul sietett. A sarkon megállt, eszébe jutott valami. Szólni kellett volna Johnnynak, hogy új cipőfűzőt adott a hölgynek s azt is számítsa fel. Habozott egy pillanatig, hogy visszamenjen-e? De nagyon éhes volt és amikor maga elé képzelte a lány fehér arcát, tisztánézésű kék szemét, megnyugodott: ez a leány figyelmeztetés nélkül is ki fogja fizetni...

Johnny ráköpött a pasztára és elkezdte vele mázolni a cipőt. Közben felpillantott a leány kezében lévő utazótáskára és beszélgetni kezdett.

— Hová tetszik utazni?

Nem azért kérdezte ezt, mintha komolyan érdekelte volna. Csak éppen jól érezte magát és beszélgetni akart. Odahaza úgyszólván olyan keveset lehetett beszélni...

A lány nem felelt rögtön, de Johnny megismételte a kérdést:

— Bostonba tetszik utazni?

— Nem... — felelte a leány halkán — Newyorkba megyek...

— Newyorkba? — kiáltotta Johnny csillogó sze-

mekkel és fokozott buzgalommal kezdte fényesíteni a kis cipőket. — Ez már beszéd! Magam is odamegyek egyszer. Van ott egy barátom, akinek szintén cipőtisztító üzeme van. Csakhogy tízszer annyit keres, mint én. Ott csinállok én is üzletet. Csak azt várom, hogy legyen annyi pénzem. Ötszáz dollárral meg lehetne csinálni. Már tíz hónapja gyűjtöm a pénzt, de még csak negyvenkét dollárom van...

A lány nem felelt. Johnny még beszélt egyideig az üzletről, majd felnézett a munkájából és azt mondta:

— Halló!

De ezt nem a lánynak mondta. Egy hatalmas termetű, pirosarcú ember közeledett hozzájuk és leült a másik üres karosszékbe. A szék megreccsent a súlya alatt.

— Hogy van, rendőrkapitány úr? — kérdezte Johnny derülten.

— Köszönöm, jól. Hát te hogy vagy, Johnny? — kérdezte a rendőrkapitány, aki egyébként nem volt kapitány. Tom Wilkinson volt, a városka közismert detektívje. Johnny észrevette, hogy Tom Wilkinson arca pirosabb a szokottnál, a szeme élénken csillog és sűrűn törölgeti homlokát a zsebkendőjével.

— Valami nagy munka van? — kérdezte tőle Johnny.

— Van bizony — felelte Tom Wilkinson —, olyan szenzáció, amilyen még nem volt Hazletonban.

— Nem mondhatná meg, hogy mi az?

— Mért ne? Holnap úgyis tele lesznek vele a lapok. A Hazleton Herald oldalakat fog írni róla.

Kis szünetet tartott, aztán drámai hangon mondta:

— Charlie Chestert két órával ezelőtt agyonlőtték a Ward streeti lakásán.

Johnny kezében megállt a kefe.

— De hiszen tegnap még tisztítottam a cipőjét.

— Én meg tegnap este poharaztam vele — és ma olyan halott, mint egy sírkő. Tíz éve gürcölök ebben a városban, tíz éve várok rá, hogy valami rendes, nagy ügy akadjon, ami kiragad ebből a sárfészekből. Hát most megmutatjuk, fiam, Johnny. Leszek én még rendőrkapitány, de nem itt, hanem egy igazi nagy városban, — talán Newyorkban is, ki tudja. Csak ezt sikerüljön megoldani.

Széles gesztust csinált, olyan hévvel, hogy a felöltője széle söpörte a másik széket. A lány már az előbb, mikor Johnny rendőrkapitányként üdvözölte Tom Wilkinsont, összerezett, most pedig távolabb húzódott a széken.

A detektív észrevette ezt az elhúzóást. Ügylátszik, önkéntelenül megérinthette a lányt, pedig nem akarta. Bár egyszerű detektív volt, tudott gentleman is lenni, ha igazi hölgygel került össze. Már pedig ez a finom teremtés valóban annak látszott.

— Pardon — emelte meg a kalapját Tom Wilkinson.

A lány nem felelt. Lefelé nézett a cipőjére, amit Johnny még mindig fényesített. De most szemelláthatólag lassabban mozgott kezében a kefe, inkább a detektívre figyelt.

— Mit gondol, ki ölte meg Charlie Chestert?

— Hát a nevét és a címét még nem tudjuk éppen — felelte Tom Wilkinson —, de annyit tudunk már, hogy nő ölte meg.

— Nő? — csodálkozott Johnny. — Mi dolga lett volna Charlie Chesternek, akinek felesége van, más nővel?

— Pedig volt. Nem is eggyel. Most kiderült róla,

hogy milyen himpellér volt. Utazgatott szerte az országban, legényembernek adta ki magát, nem egy úrilányt csábított el házassági ígérettel. Egyszer például meglátogatott egy férjes asszonyt...

Tom Wilkinson elkezdte mesélni a kalandot, de hirtelen elhallgatott. Ügylátszik, eszébe jutott, hogy hölgy van mellette és elharapta a szót.

— De hátha nem is nő ölte meg, hanem férfi? — okoskodott Johnny. — Hátha valamelyik férj látta el a baját?

— Férfi? — mosolygott Tom Wilkinson fölényesen. — Nő volt a gyilkos, az már bizonyos. Férfi nem visel ilyen cifra cipőfűzőt...

Előhúzott a zsebéből egy fehér-fekete selyemből szőtt cipőfűződarabkát és meglengette Johnny orra előtt.

— Ezt találtuk a halott kezében. Görcsösen szorongatta a markában. Ügylátszik, ahogy a golyók érték és lerogyott, még volt annyi ereje, hogy megragadja a nő lábát és ez a kezében maradt.

Hát akkor most már csak a cipőfűző párját kell megtalálni — mondta Johnny elmélázva —, de hogy lehet azt megtalálni?

— Meg kell találni. Meg fogom találni. És ha megtalálom, akkor az annyi, hogy máris kapitány vagyok és az a nő máris a villanyszékben ül...

A lány most előrehajolt a széken. Megszólalt, — először, mióta Tom Wilkinson odajött. A hangja szenvedő volt, szinte könnyörgően hangzott.

— Kérem — mondta Johnnynak —, nem lenne szíves befejezni?

— Igen is, mindjárt kész vagyok — felelte buzgón Johnny és Tom Wilkinson felé fordult.

— Mindjárt az ön cipője következik, kapitány úr.

— Nem érek rá — mondta Tom Wilkinson —, csak azt akartam mondani neked, Johnny, hogy tartsd nyitva a szemedet. Én most kimegyek a Főutcára és ha a saját nagynénémet látom meg ilyen elszakadt cipőfűzővel, az is rögtön börtönbe kerül...

Johnny az utolsó simításokat végezte a lány cipőjén egy bársonydarabbal és önkéntelenül az egyszerű fekete cipőfűzőre tévedt a tekintete.

— Well, magát nem lehet gyanúsítani, Miss — jegyezte meg kedélyeskedve.

Ezt tréfának szánta, de nagyon ügyetlenül hangzott és a lány nem is nevetett rajta.

A detektív menni készült, de visszafordult.

— Ja igaz, Johnny, elfelejtettem mondani. Ötszáz dollár jutalom van kitűzve annak a számára, aki nyomra vezet. Hát úgy tartsd nyitva a szemed!

— Tyú! — fütyentett Johnny. — Ötszáz dollár! Megcsinálhatnám az üzletet Newyorkban...

És elábrándozva nézett a detektív után.

A lány felállt.

— Mit fizetek?

Johnny szó nélkül a táblára mutatott a falon, melyen az állt, hogy a cipőtisztítás ára tíz cent...

A lány habozott egy pillanatig, aztán elővett egy féldollárost és kissé zavartan mondta:

— Tartsa meg, ami visszajár... Hogy hamarabb összegyűljön az a pénz és meg tudja csinálni az üzletet...

Johnnyt majdnem elkábította a szokatlan nagyságú borralaló. Szinte szégyenlősen hebegte:

— Köszönöm, Miss... Főleg a családom miatt szeretném, ha jobban menne...

— A családja miatt? Magának már felesége van... ilyen fiatalon?

— Dehogy is. Az anyámat tartom el.

— Az anyját... — révedezett el a lány, mint aki elfeledkezik magáról —, én már nem tarthatom el az anyámat. Meghalt... Félévvel ezelőtt.

A szája széle megremegett és szinte suttogva tette hozzá, mintha önmagának ismételné, ki tudja hányadszor:

— Bánatában halt meg...

— Bánatában? — csodálkozott Johnny részvétellel.

— Engem sajnált — mondta a lány egyszerűen. De nem magyarázta tovább. Mintha feleszmélt volna valamire, hirtelen elsietett a vágányok felé...

Johnny utánanézett, aztán megfordult, otthagya az emelvényét és az utca felé somfordált. A nők lábát nézte... Jó lenne meglátni azt a cifra, elszakadt cipőfűzőt valamelyiken. Jó lenne megkapni azt az ötszáz dollárt...

Ezalatt kigördült a newyorki vonat az állomásról. Most már sebesen robog a távoli síneken. Az egyik ablaknál egy szomorú, ifjú hölgy áll és fehér arcát gyötrődve támasztja a hideg üveghez...

nint
tom

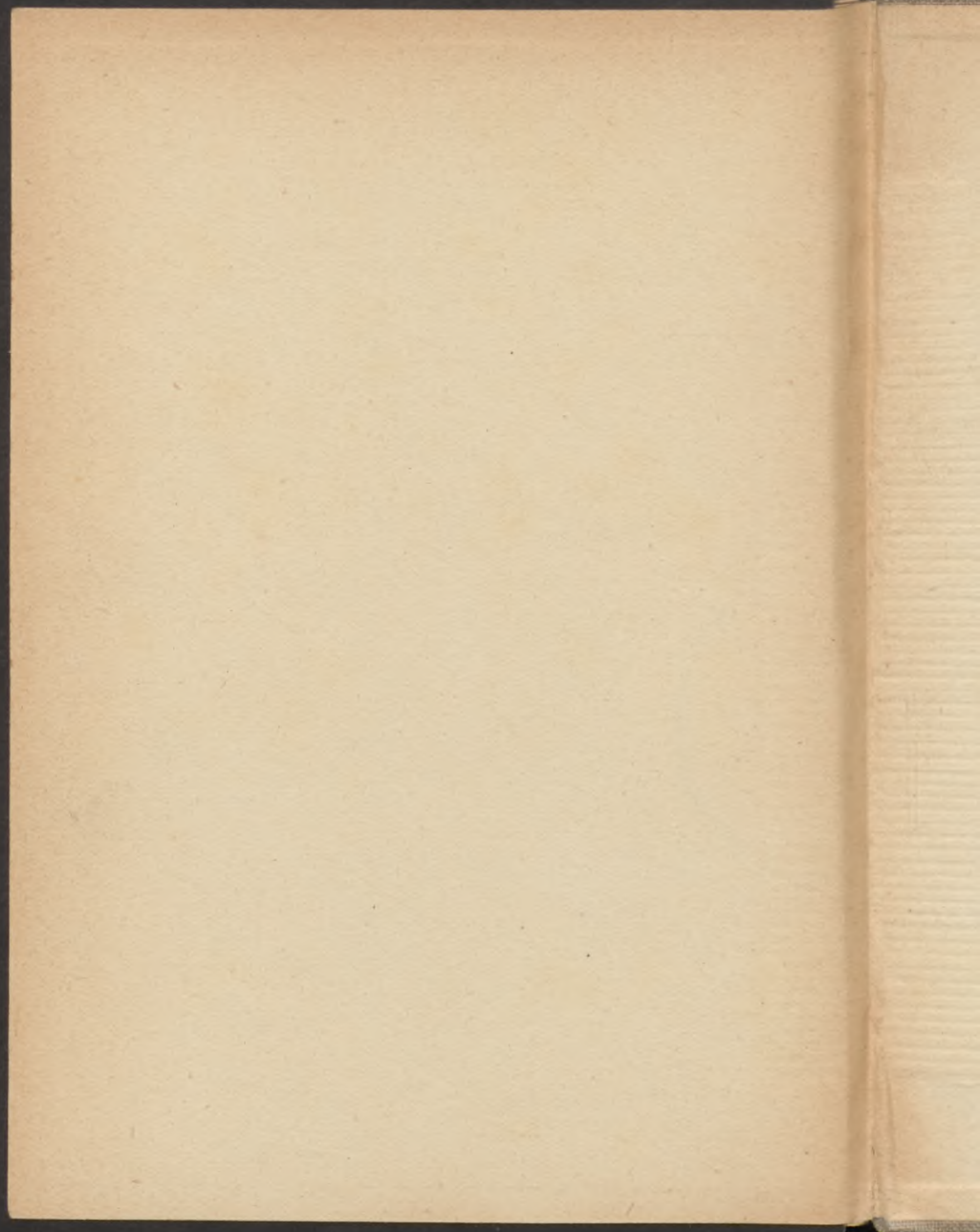
gva
dja

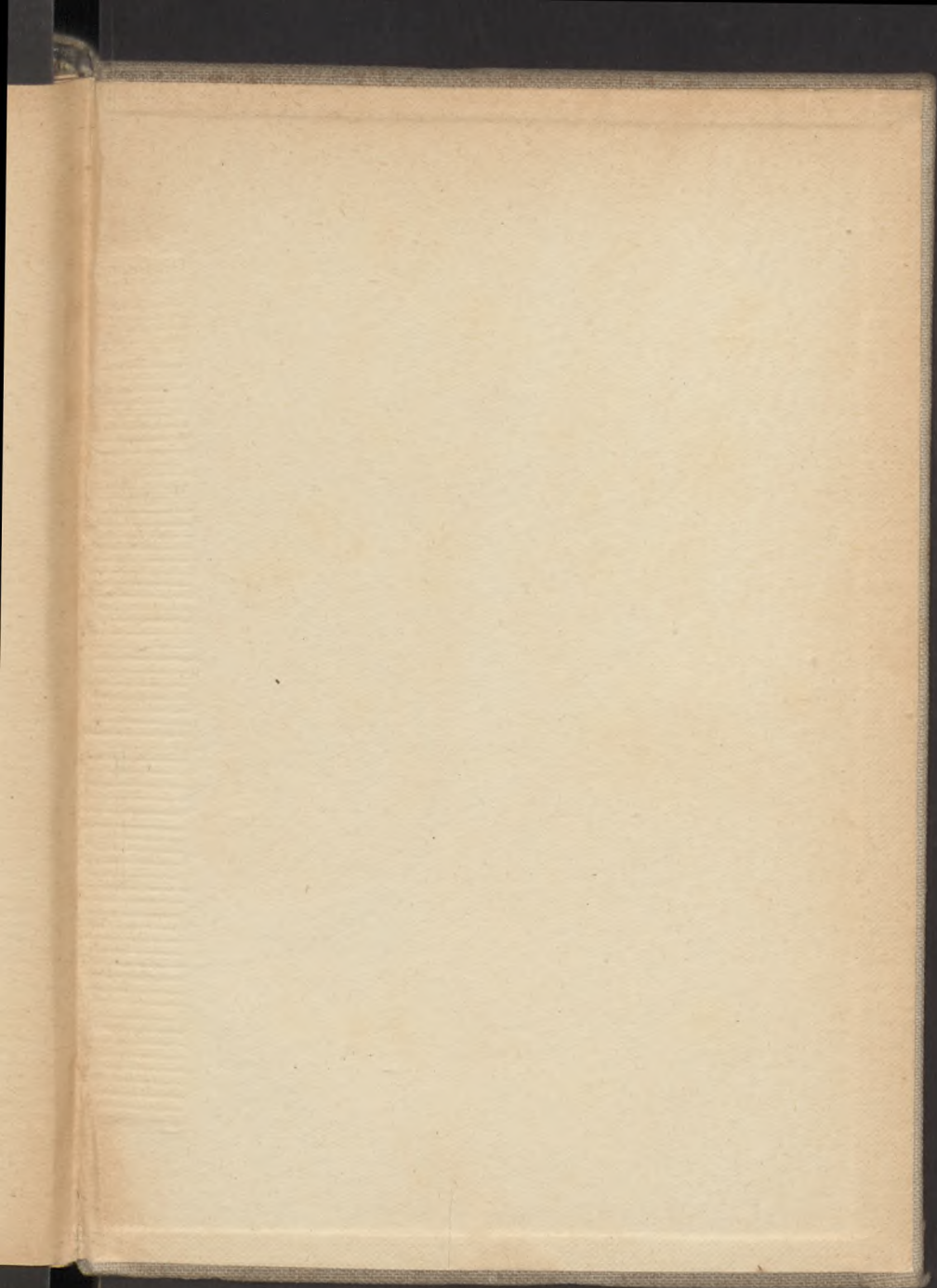
ész-

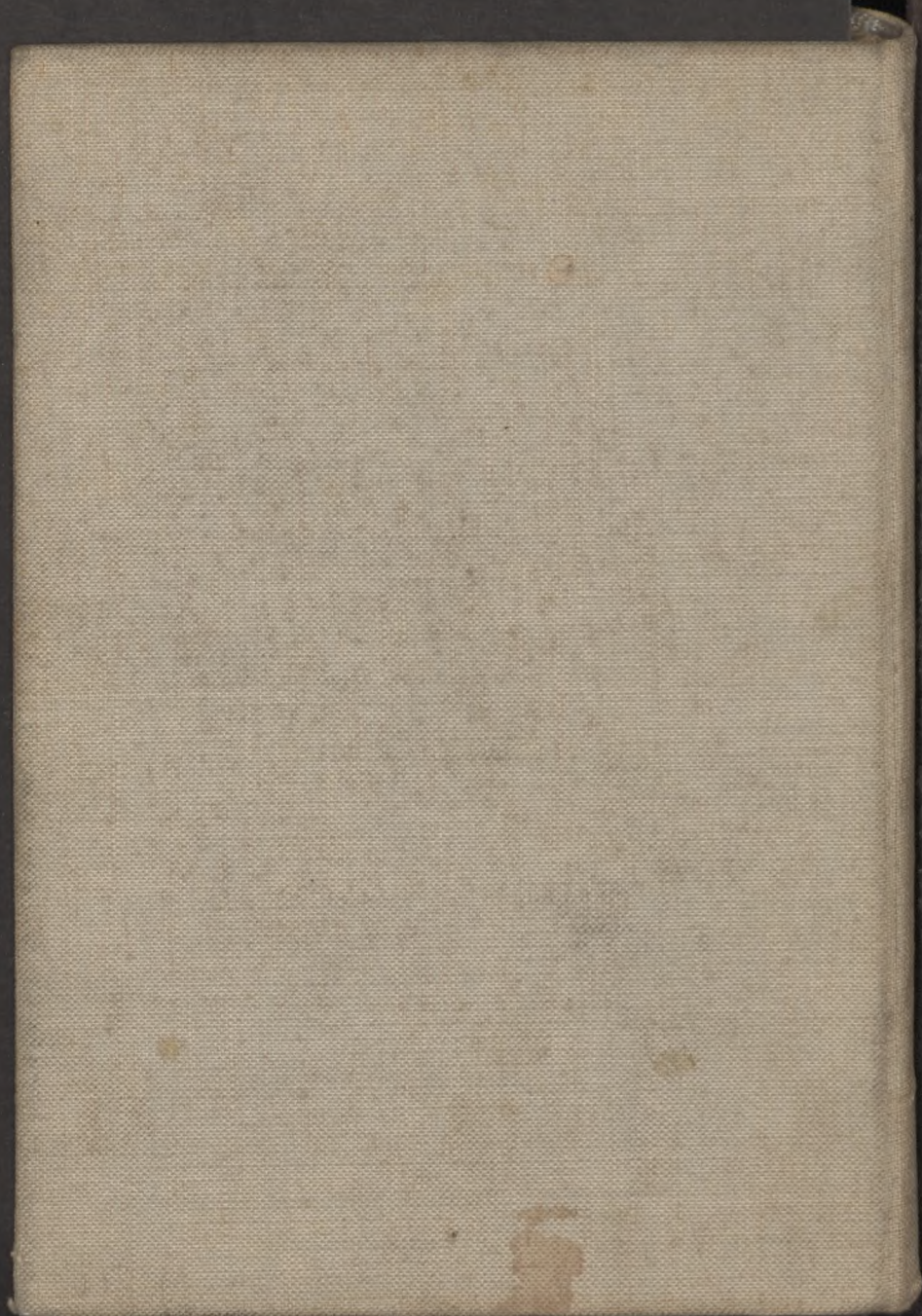
ten.
lna

yta
lá-
adt
az

is-
Az
ér

FI
LEDER
KÖNYV
TÁRA

9

GOSZTONYI ÁDÁM. KUTLÓNÓK ÉS
ÉRTÉK